

การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม
เด็กออทิสติก โดยการศึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อินทอร ประจิตร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ปีการศึกษา 2567

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

THE DEVELOPING COMPETENCY OF PARENTS IN BEHAVIOR
MODIFICATION OF AUTISM CHILDREN BY GROUPS
COUNSELING BEHAVIOR THEORY

INTHUON PRACHIT

A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements
for Master of Science Program in Counselling Psychology

Academic Year 2024

Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็ก ออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
ชื่อผู้วิจัย	อินทุอร ประจิตร
สาขาวิชา	จิตวิทยาการปรึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลพร กองคำ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา สุทธิเนียม

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาอนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา

..... คนบัตินิตติวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุกูล สาระวงศ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... พนมพร พุ่มจันทร์ ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.หญิง ดร.พนมพร พุ่มจันทร์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลพร กองคำ)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา สathiเนียม)

.....

อินทิรา พงษ์สวัสดิ์

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.อโนทัย แทนสวัสดิ์)

..... กรรมการและเลขานุการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนภัทร จันทรเจริญ)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
ชื่อผู้วิจัย	อินทอร ประจิตร
สาขาวิชา	จิตวิทยาการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลพร กองคำ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา สุทธิเนียม
ปีการศึกษา	2567

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง และ 2) เปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกระหว่าง กลุ่มทดลอง ที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการดูแลตามระบบปกติของโรงเรียน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 14 คน สุ่มเจาะจงยินดียินยอมเข้าร่วมการวิจัย แล้วใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน โดยกำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยกลุ่มทดลองได้เข้าร่วมการปรึกษากลุ่มและกลุ่มควบคุมได้รับการดูแลตามระบบปกติของโรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.96 และ 2) การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ในการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence : IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้สถิติบรรยาย ซึ่งได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed rank test เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการดูแลตามปกติ โดยใช้สถิติ Mann-Whitney U test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เพิ่มขึ้นกว่าก่อนได้รับการปรึกษากลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. ผู้ปกครองเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้นกว่าผู้ปกครองเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ผู้ปกครองเด็กออทิสติก

Title	The Developing Competency of Parents in Behavior Modification of Autism Children by Groups Counseling Behavior Theory
Author	Inthuon Prachit
Program	Counseling Psychology
Major Advisor	Assistant Professor Dr. Chonlaporn Kongkham
Co-advisor	Assistant Professor Dr. Kanchana Suttineam
Academic Year	2024

ABSTRACT

This quasi-experimental research of this research were to 1) to compare the pretest and posttest of the competency of parents in behavioral modification of children with autism (experimental group) by using group counseling based on behaviorism and 2) to compare the pretest and posttest of the competency of parents in behavioral modification of children with autism between experimental and controlled groups. The experimental group consisted of parents who received group counseling based on behaviorism. The controlled group included those who were treated regularly by the school. 14 parents were selected as the sample of the study by using purposive sample. The simple random sampling was applied to divide the sample into 2 groups equally (7 participants in each group) including experimental and controlled group. The experimental group were 7 parents who received group counseling based on behaviorism. The controlled group consisted of 7 parents who were treated regularly by the school. There were 2 instruments employed in this study consisting of 1) the questionnaire for assessing parents' competency in behavioral modification of autistic children which its reliability value was 0.96 and 2) group counseling based on behaviorism in developing parents' competency in behavioral modification of children with autism which its IOC ranged between 0.67-1.00. Descriptive statistics (mean and standard deviation) was employed to analyze quantitative data. Wilcoxon signed rank test was used to compare the

average between the pretest and posttest of the competency of parents in behavioral modification of children with autism (experimental group) by using group counseling based on theory. Additionally, Mann-Whitney U test was applied to compare the average of the competency of parents in behavioral modification of children with autism between the experimental group referring to those who received group counseling based on theory and the controlled group consisting of participants who were treated regularly by the school.

The results revealed the followings

1. The parents' competency in behavioral modification of autistic children, the experimental group which received group counseling based on behaviorism was significantly higher than the pretest ($P < 0.05$)
2. The parents' competency in behavioral modification of autistic children, the experimental group which received group counseling based on behaviorism was significantly higher than the parents of autistic children who were in the controlled group ($P < 0.01$)

Keywords: Group counseling based on behaviorism, Competency in behavioral modification of autistic children, Parents of autistic children

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลพร กองคำ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา สุทธิเนียม ที่กรุณาให้คำแนะนำชี้แนะแนวทาง ที่ถูกต้องตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ทุ่มเท เอาใจใส่ และให้กำลังใจกับ ผู้ทำวิจัยด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ พันตำรวจโทหญิง ดร.สุพรรณ วงษ์ทิม รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมิทธิรักษ์ จันทรักษ์ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความ อนุเคราะห์ ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ยังให้ข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งและช่วยชี้แนะในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้แก่ผู้วิจัย

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความอนุเคราะห์จากนายชูศักดิ์ จันทยานนท์ ประธานมูลนิธิ ออทิสติกไทยและคณะผู้บริหาร คณะครูที่ได้ให้ความอนุเคราะห์สถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมถึงผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่เกี่ยวข้องที่เสียสละเวลาและให้ความอนุเคราะห์เป็นอย่างดีในการเก็บ รวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ขอขอบพระคุณทุกท่านด้วยความจริงใจ

อินทอร ประจิตร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ณ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิดเกี่ยวกับเด็กออทิสติก.....	8
แนวคิดเกี่ยวกับผู้ปกครองเด็กออทิสติก.....	13
แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก.....	16
แนวคิดเกี่ยวกับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	41
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	41
แบบแผนการวิจัย.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	46
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	51
ตอนที่ 2 ผลการทดสอบการกระจายตัวของข้อมูล (Normality Test) ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง.....	52
ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติก กลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการปรึกษากลุ่มตาม ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	55
ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความสามารถของปกครองในการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติก ภายหลังได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้รับ การปรึกษาตามระบบของโรงเรียน.....	56
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	57
สรุปผลการวิจัย.....	57
อภิปรายผล.....	58
ข้อเสนอแนะ.....	62
บรรณานุกรม.....	63
ภาคผนวก.....	73
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	74
ภาคผนวก ข หนังสือราชการ.....	76
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	81
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ.....	125
ภาคผนวก จ สำเนาประกาศนียบัตรภาษาอังกฤษ.....	133
ภาคผนวก ฉ แบบตอบรับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ.....	135
ภาคผนวก ช ใบรับรองของคณะกรรมการจริยธรรมในมนุษย์.....	137
ประวัติผู้วิจัย.....	149

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก.....	22
3.1 แบบแผนการทดลองแบบ Two Group Pretest – Posttest Design.....	23
3.2 การดำเนินการปฐกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	47
4.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำแนกตาม เพศ อายุ ของผู้ปกครองเด็กออทิสติก (n=14).....	51
4.2 การตรวจสอบการแจกแจงปกติของกลุ่มตัวอย่าง.....	52
4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยรวมและรายด้านก่อน และหลังการทดลอง (n = 7).....	53
4.4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก กลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองโดยรวมและรายด้าน (n = 7) โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test.....	55
4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนความสามารถของผู้ปกครอง ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังการทดลองของกลุ่มทดลองกับกลุ่ม ควบคุมโดยรวม (n=14) โดยใช้สถิติ (Maun-Whitney U-test).....	56

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โรคออทิสติก ในระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา พบว่าจำนวนเพิ่มสูงขึ้นมาก เห็นได้จากรายงานการสำรวจอุบัติการณ์กลุ่มอาการออทิสติกของประเทศสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ.2553 ที่พบความชุก 1 : 88 ขณะที่การสำรวจอย่างเป็นทางการของไทยในเด็กอายุ 0-5 ปี เมื่อปี พ.ศ. 2547 พบ 1 : 1,000 (ร้อยละ 0.1) โดยคาดว่าปัจจุบันประเทศไทยมีผู้ป่วยออทิสติกกว่า 300,000 คนในจำนวนนี้มีบุคคลออทิสติกเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ หรือประมาณ 3 พันกว่าคนที่เข้าสู่ระบบการรักษา และมีเด็กออทิสติกไม่ถึง 200 คน ที่มีความสามารถเลี้ยงตนเองได้ พบนักเรียนและนักศึกษาที่เป็นออทิสติกจำแนกตามสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2559 ดังนี้ โรงเรียนสังกัดสพฐ.7,133 คน กศน. 203 คน สกอ. 211 คน สช.61 คน และ สอศ.19 คน รวม 7,627 คน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2561) เด็กออทิสติกส่วนใหญ่มักมีความบกพร่องของพัฒนาการทางสังคม มีพยาธิสภาพที่สมองซึ่งส่งผลต่อการเข้าใจและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กออทิสติกมีการแสดงท่าทางแตกต่างจากคนทั่วไป เช่น ใช้คำพูดในการสนทนาพูดคุยสื่อสารไม่ได้เมื่อถึงเวลาที่ต้องการสื่อสาร ทำให้ผู้อื่นเกิดปัญหาต่อการทำความเข้าใจ ว่าเด็กออทิสติกพูดว่าอะไรและทำให้อื่นมักจะเกิดการเข้าใจผิดในสิ่งที่เด็กออทิสติกนั้นได้สื่อสารออกมา (โสธิตา ผุฏฐธรรม, 2554)

ผู้ปกครองเป็นบุคคลที่สำคัญมากกลุ่มแรกที่มีความใกล้ชิดกับเด็กออทิสติกคอยสนับสนุนและวางแผนอันสำคัญยิ่งต่อการเจริญเติบโตทั้งทางร่างกายและจิตใจ ผู้ปกครองจึงต้องมีความรับผิดชอบในการอบรมดูแลเด็กออทิสติก เพื่อจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือการให้เด็กออทิสติกนั้นได้เจริญเติบโตแบบสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนสามารถช่วยเหลือตนเองและปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ยังมีหลายครัวครอบมักจะมีเพียงพัฒนาการในด้านดีของลูกและมองข้ามพัฒนาการที่ช้า เมื่อผู้ปกครองนั้นทราบว่ามีบุตรหลานของตนมีความบกพร่องจากการเป็นเด็กออทิสติก ผู้ปกครองแต่ละท่านก็จะมีปฏิกิริยาที่ต่างกันไป แต่ส่วนใหญ่มักจะตกใจและปฏิเสธโดยที่ไม่ได้รับฟังเหตุผลใดๆ หลายครั้งที่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกถูกบุคคลภายในสังคมมองและแสดงท่าทางหรือคำพูดถึงการไม่ยอมรับปฏิเสธ การแสดงความรังเกียจ จ้องมองอย่างจับผิดจากการเป็นผู้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับเด็กออทิสติกจึงทำให้ผู้ปกครองเกิดความรู้สึกอับอาย คิดว่าตนมีความแตกต่างจากคนภายในสังคมมีความรู้สึกที่ไม่ดีและมีความคิดในแง่ลบต่างๆจากหลายๆเหตุผลที่เกิดขึ้น ได้ส่งผลกระทบต่อตัวของผู้ปกครองเด็กออทิสติกในหลายๆด้าน โดยเฉพาะด้านจิตใจ ที่ทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกนั้นไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เกิดความรู้สึกที่เป็นภาระต่อการดูแล มีความรู้สึกที่

เป้าหมาย ท้อแท้ ไม่มีใจที่อยากจะฝึกในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกตามแผนการรักษาของแพทย์ และครูผู้ฝึก ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกของผู้ปกครองนั้น ลดน้อยลงจากเดิม (Kinnear et al, 2016)

ดังนั้นผู้ปกครองเด็กออทิสติกจึงมีบทบาทสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องแก้ปัญหาต่อการพัฒนาความสามารถของตนเองในการปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกแต่ละด้าน ไปในทางที่เหมาะสม ผู้ปกครองบางคนมีความสามารถในการดูแลเด็กออทิสติกที่ควบคุมอย่างจำกัดและยังขาดความรู้ ขาดทักษะในการจัดการกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา บางครั้งพบว่าผู้ปกครองบางคนจัดการกับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกที่ไม่เหมาะสม เช่น มีการตีลงแล้วตบหน้า ดุด่า และตีเด็กออทิสติกอย่างรุนแรง เป็นต้น วิธีการพัฒนาศักยภาพของเด็กออทิสติกต้องใช้ระยะเวลาและความอดทนเป็นอย่างมากอุปสรรคที่เกิดจากการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ได้แก่ การที่ผู้ปกครองไม่มีความรู้เรื่องโรคอาการหรือพฤติกรรมของเด็กออทิสติก การที่ต้องฝึกการปรับพฤติกรรมคนเดียวไม่มีคนช่วยเหลือสับเปลี่ยน จึงทำให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่ดูแลเด็กออทิสติกได้ไม่เต็มที่ (สุพัตรา จันทรสุวรรณ, 2559) หากผู้ปกครองได้รับความรู้ความเข้าใจในปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กออทิสติกที่ถูกต้องและเหมาะสมก็จะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวของเด็กออทิสติกได้ ผู้ปกครองจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาความสามารถของตนเองในแต่ละด้าน ดังนี้ 1) ด้านทักษะความสามารถของผู้ปกครองในด้านการปรับพฤติกรรม 2) ด้านความรู้ ความเข้าใจถึงวิธีการปรับพฤติกรรม 3) ด้านแรงจูงใจ การสร้างกำลังใจให้กับตนเอง 4) ทศนคติทางบวกต่อผู้ปกครองเด็กออทิสติก ทั้ง 4 ด้านนี้จะช่วยกระตุ้นพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกให้บรรลุผลและสามารถแก้ปัญหาของพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2553) นอกจากจะเป็นการดูแลรักษาต่อตัวเด็กออทิสติกแล้วยังเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากอย่างหนึ่งของปัจจัยก็คือ ครอบครัวจะต้องมีความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกได้มีประสิทธิภาพ โดยใช้การบำบัดในหลายรูปแบบต่อการช่วยเหลือซึ่งมีกิจกรรมที่หลากหลายในการฝึกทักษะของครอบครัว โดยการให้การเสริมแรงให้กำลังใจจะช่วยสร้างอารมณ์เชิงบวกให้กับผู้ปกครอง ร่วมมือร่วมใจ อดทนที่จะช่วยปรับพฤติกรรมการแสดงออกของเด็กออทิสติกให้เหมาะสม (ชะไมพร พงษ์พานิช, 2556) หากผู้ปกครองมีความพร้อมในการดูแลเด็กออทิสติกจะส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีและสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในทางตรงกันข้ามหากผู้ปกครองไม่มีความพร้อมในการดูแลเด็กออทิสติกจะส่งผลให้เด็กออทิสติกมีพัฒนาการที่ล่าช้า (สมัย ศิริทองถาวร,สินีนานู จิตต์ภักดี และ จุฬารณณ์ สมใจ, 2550)

จากการสังเกตและสัมภาษณ์ผู้ปกครองในโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง เมื่อเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมชน ไม่อยู่นิ่ง วิ่งไปวิ่งมา บางครั้งกรีดร้องโวยวาย และทำร้ายร่างกายตัวเอง ผู้ปกครองยังขาดความรู้ ความสามารถในการจัดการกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติก ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่ต้องการได้รับความรู้ ความเข้าใจ ในปัญหาที่เกิดขึ้น

กับเด็กออทิสติก ซึ่งการประสบปัญหาการดูแลเด็กออทิสติกจากการสัมภาษณ์ของผู้ปกครอง เด็กออทิสติกโรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์ กล่าวว่า มีความรู้สึกเครียดและวิตกกังวลเป็นอย่างมากต่อพฤติกรรมของลูกที่มีปัญหาสมาธิสั้น อยู่ไม่นิ่ง กรีดร้องโวยวาย และทำร้ายร่างกายตนเองทำให้ผู้ปกครองควบคุมและดูแลลูกไม่ได้ จึงไม่พาลูกออกไปสู่สังคมนอกบ้านเพราะเกรงจะเกิดอันตราย และเป็นปัญหากับผู้อื่นที่ไม่เข้าใจพฤติกรรมของเด็กออทิสติก (สัมภาษณ์ผู้ปกครอง, 2565)

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีรูปแบบในการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติก คือ กลุ่มทฤษฎีการปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม (ศศิธร สังข์อู่, 2548) การสอนเด็กหรือพัฒนาเด็กออทิสติกสามารถทำได้หลากหลายวิธีการสอนเด็กออทิสติกที่มีประสิทธิภาพ ผู้ปกครองควรศึกษาวิธีการสอนหลากหลายรูปแบบและเลือกรูปแบบที่มีความเหมาะสมกับเด็กออทิสติกที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย เนื่องจากเด็กออทิสติกมีความแตกต่างกันระหว่างบุคคลมาก การเลือกวิธีการสอนให้สอดคล้องกับภาวะปัญญาและพฤติกรรมเป้าหมายจึงเป็นวิธีการที่มีความสำคัญในการพัฒนาพฤติกรรมที่ผู้สอนต้องการสอดคล้องกับ Eikeseth, Smith, Jahr, and Eldevik (2002) ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนี้ช่วยเหลือแก่ผู้ที่มีปัญหาโดยอาศัยปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้การศึกษา และผู้รับการปรึกษาเน้นที่ตัวผู้รับการปรึกษา ผู้ให้การศึกษาเป็นผู้ช่วยใช้เทคนิคการสื่อสาร ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจถึงสาเหตุของปัญหาและใช้ศักยภาพของตนเองในการคิด นำไปสู่การตัดสินใจ และแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองโดยที่ผู้ให้การศึกษาจะไม่ใช้ความคิดของตัวเองเป็นหลักหรือชักจูง แนะนำวิธีการแก้ปัญหาการศึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงเป็นทางเลือกหนึ่ง เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาเกิดแรงจูงใจที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา พูดคุยจนทำให้ผู้รับการปรึกษาเข้าใจและเห็นปัญหาของตนเองจนอยากแก้ไขปัญหาลงมือดำเนินการแก้ไขปัญหได้ด้วยตนเอง (พลสุ วุฒินันท์ และ นาฏนภางค์ โพธิ์ไพจิตร, 2564)

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนการศึกษาพิเศษ จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเพื่อการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ในโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่งโดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังกล่าว ด้วยเหตุนี้การพัฒนาความสามารถผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกนั้นจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาลงมือให้ผู้ปกครองสามารถปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกได้อย่างเหมาะสม เพื่อพัฒนาเด็กออทิสติกร่วมกับผู้เชี่ยวชาญส่งผลให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่เหมาะสมและพร้อมในการเรียนรู้กิจกรรมในหลักสูตรของการศึกษาพิเศษ โดยนำแนวคิดวิธีการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาพัฒนาผู้ปกครองเด็กออทิสติกอย่างมีขั้นตอนเป็นกระบวนการในการปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ส่งเสริมให้ผู้ปกครองดำเนินการต่างๆ เพื่อพัฒนาความสามารถในการปรับพฤติกรรมดูแลเด็กที่เป็นออทิสติกได้ด้วยตนเอง ในการตัดสินใจ วางแผนและการแก้ปัญหาต่างๆ ตลอดทั้งการปรับปรุงพฤติกรรมให้เหมาะสม (จารุวรรณ ก้านศรี, 2550)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกระหว่าง กลุ่มทดลอง ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการดูแลตามระบบปกติของโรงเรียน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้ปกครองเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองหลังเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้น
2. ผู้ปกครองเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้นกว่าผู้ปกครองเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นผู้ปกครองเด็กออทิสติก ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติกและมีบัตรผู้พิการออทิสติก ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์ จำนวน 16 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ปกครองเด็กออทิสติก ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติกและมีบัตรผู้พิการออทิสติก ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 14 คน สัมภาษณ์ลงนามเข้าร่วมการวิจัยแล้วใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน โดยกำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง (Corey, Corey, and Corey, 2018)

เกณฑ์การคัดเข้า

1. เป็นผู้ปกครองที่ดูแลเด็กออทิสติกโรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์โดยตรงมากกว่า 6 เดือนที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติก ได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

2. ยินดีและสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยได้ตลอดเวลาการศึกษา

เกณฑ์การคัดออก

1. ไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ตลอดเวลาการศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เด็กออทิสติกได้รับการปรับพฤติกรรมจากผู้ปกครองอย่างถูกต้องและเหมาะสม
2. ผู้ปกครองได้รับการพัฒนาความสามารถในการปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. ได้แนวทางสำหรับโรงเรียน ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องนำแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ไปประยุกต์ใช้เพื่อเสริมสร้างการพัฒนาความสามารถในการปรับพฤติกรรมของผู้ปกครองเด็กออทิสติก

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก หมายถึง การแสดงออกถึงการมีความรู้ ความเข้าใจ สามารถปฏิบัติทักษะในการปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติกที่เกิดขึ้นและช่วยให้เด็กออทิสติกมีพัฒนาการที่ดีขึ้นหากผู้ปกครองมี 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกถึงการนำความรู้ไปใช้ในการวิเคราะห์ จำแนกพฤติกรรมในสถานการณ์ต่างๆ และสามารถทำนายเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในการปรับอารมณ์และพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ได้แก่ การแยกแยะพฤติกรรมของเด็กออทิสติกและการคาดการณ์พฤติกรรมที่เกิดขึ้นตามมา วิธีการในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น
2. ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกทางความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กออทิสติกในทางที่จะยอมรับและพร้อมที่จะปฏิบัติกับเด็กออทิสติกในเชิงบวก ได้แก่ เกิดการยอมรับความสามารถของพฤติกรรมเด็กออทิสติกและเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้โดยไม่เป็นภาระ
3. ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม หมายถึง แรงกระตุ้นให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกแสดงออกถึงการสร้างพลังบวกที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทางและบรรลุเป้าหมายในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กออทิสติก ได้แก่ การเชื่อในความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กออทิสติกและมีความมุ่งมั่นอดทนในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กออทิสติกให้บรรลุเป้าหมาย

4. ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกที่ปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วรวดเร็วตรงกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติก ได้แก่ การปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง กรีดร้องโวยวาย และทำร้ายร่างกายตนเอง

การปรึกษากลุ่มตามแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมนิยม หมายถึง กระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความจริง และเป็นที่พึงปรารถนาโดยการวางแผนอย่างเป็นระบบและมีความสม่ำเสมอ สำหรับเป้าหมายเฉพาะเจาะจง เป็นสิ่งที่กำหนดร่วมกันระหว่างผู้ให้การศึกษากับผู้รับการปรึกษาแต่ละราย เป้าหมายที่กำหนดขึ้นนั้นต้องมีความชัดเจนเป็นรูปธรรมและดำเนินการตกลงร่วมกันเป็นสัญญา เพื่อชี้้นำการศึกษาและการบำบัดเพื่อมาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่อการสำรวจปัญหา ค้นหาข้อมูลสาเหตุของปัญหา นำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการพัฒนาความสามารถ จำนวนการศึกษา 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 1.30 ชั่วโมง ซึ่งมีขั้นตอนการปรึกษากลุ่ม 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเริ่มต้นการศึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้การศึกษาสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายมีความเป็นกันเองสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้รับการปรึกษา ผู้ให้การศึกษาแจ้งจุดประสงค์การทำกลุ่มขั้นตอน จำนวนครั้ง ระยะเวลา ผลที่ได้รับ ข้อตกลง บทบาทและการมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่ม

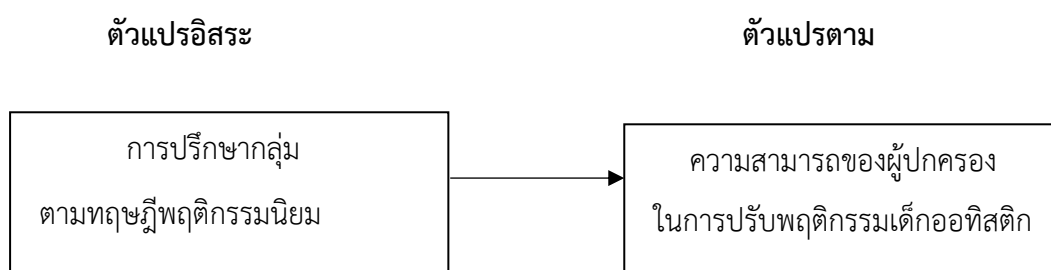
2. ขั้นดำเนินการการศึกษา เป็นขั้นที่ผู้วิจัยนำหลักการแนวคิดและเทคนิคการศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อเลือกใช้เทคนิคที่สอดคล้องและเหมาะสมกับลักษณะปัญหาของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ที่ยึดหลักว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้การศึกษาฟังและมีปฏิกริยาตอบสนองอย่างเอาใจใส่ แสดงความเข้าใจโดยสื่อทั้งภาษาพูดและอวัจนภาษา เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาทราบถึงความเคารพการเห็นคุณค่า ตลอดจนยอมรับและมีความเข้าใจในตัวเอง โดยผู้ให้การศึกษาได้นำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม การมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม การสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม การใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม

3. ขั้นยุติการศึกษา เป็นขั้นที่มีสรุปเนื้อหาในการเข้าร่วมกลุ่มในครั้งนั้นๆ โดยผู้ให้การศึกษาให้ความสำคัญกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังในการปรึกษากลุ่มในแต่ละครั้ง โดยผู้ให้การศึกษาให้สมาชิกกลุ่มช่วยกันสรุป ตลอดจนเปิดโอกาสให้ได้ซักถามและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตลอดจนให้ข้อมูลย้อนกลับ

ผู้ปกครองเด็กออทิสติก หมายถึง ผู้ดูแลเด็กออทิสติกในโรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์ ที่ได้รับการวินิจฉัยจากจิตแพทย์ว่าเป็นโรคออทิสติกมีบัตรผู้พิการออทิสติก และเป็นผู้ดูแลโดยตรงมากกว่า 6 เดือน ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษากลุ่มตามแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งบุคคลสามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม แบบแผนพฤติกรรมของบุคคลจะเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การลงมือปฏิบัติ การสังเกต และสามารถคาดการณ์ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นตามมาได้ ผู้วิจัยจึงสนใจนำแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและเทคนิคการศึกษามาใช้พัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติกในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติกโดยตรงจะผู้ปกครองจะเกิดความเชื่อมั่น มั่นใจ และพึงพอใจตนเองในการดูแลเด็กออทิสติกให้ได้รับการพัฒนาสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข



ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าบทความ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีแนวคิดทฤษฎี ซึ่งประกอบด้วย

1. แนวคิดเกี่ยวกับเด็กออทิสติก
2. แนวคิดเกี่ยวกับผู้ปกครองเด็กออทิสติก
3. แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
4. แนวคิดเกี่ยวกับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับเด็กออทิสติก

1. ความหมายของเด็กออทิสติก

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายเด็กออทิสติก ดังนี้

อัญชลี สารรัตน์ (2551) ได้ให้ความหมายของเด็กออทิสติกว่า บุคคลที่มีภาวะออทิสติกเกิดจากความผิดปกติและความบกพร่องทางระบบของประสาททางสมอง ซึ่งอาการออทิสติกมีได้หลากหลายอาการตั้งแต่มีความรุนแรงทางอารมณ์มากถึงความรุนแรงทางอารมณ์น้อย ไม่ใช่เพียงปัจจัยสาเหตุในการเลี้ยงดูของผู้ปกครองโดยตรง

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้ให้ความหมายของเด็กออทิสติกว่า บุคคลที่สมองทำงานแตกต่างจากคนอื่น ๆ สิ่งนี้อาจทำให้การเรียนรู้และพูดคุยเข้าใจสถานการณ์ทางสังคมได้ยากขึ้น บุคคลเหล่านี้อาจมีความสนใจอย่างมากในบางเรื่อง แพทย์มักจะสามารถวินิจฉัยหรือบอกได้ว่าเด็กเป็นออทิสติกหรือไม่ก่อนอายุ 3 ขวบ

กาญจนา สุทธิเนียม (2560) ได้ให้ความหมายของเด็กออทิสติกว่า บุคคลที่มีความเปราะบางด้านพัฒนาการและพฤติกรรมจากเกณฑ์ปกติอย่างมากและชัดเจนทั้งทางบวกและลบโดยมีความต่อเนื่องยาวนานซึ่งความเปราะบางนั้นมีทุกมิติของพัฒนาการไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย จิตใจ หรือสติปัญญา รวมถึงวัยผู้ใหญ่ โดยยกเว้น ความผิดปกติเป็นผลกระทบบางอย่างจากความผิดปกติทางจิต

ชวนันท์ ขาญศิลป์ (2561) ได้ให้ความหมายของเด็กออทิสติกว่า บุคคลที่มีภาวะความบกพร่องในทักษะทางพฤติกรรมและอารมณ์ จะมีอารมณ์และพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติเป็น

อย่างมาก และปัญหาทาง พฤติกรรมนั้นเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคม ส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กและคนอื่น อาการทางพฤติกรรมจะแสดงออกมาให้เห็นก่อนอายุ 3 ขวบ

กุลยา ก่อสุวรรณ (2553) ได้ให้ความหมายของเด็กออทิสติกว่า บุคคลออทิสติกที่เป็นภาวะความผิดปกติทางพัฒนาการอย่างรุนแรงซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการด้านต่างๆของเด็ก ทั้งด้านภาษา การสื่อสารการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและพฤติกรรม โดยจะปรากฏให้เห็นได้ ชัดเจนในช่วงก่อนเด็กอายุ 3 ปี และทำให้การทำงานในหน้าที่บางส่วนของสมองผิดปกติไป

American Psychiatric Association (2013) ได้ให้ความหมายของเด็กออทิสติกว่า บุคคลออทิสติกเป็นโรคที่ส่งผลต่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคล ผู้ที่เป็นออทิสติกอาจมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะและพฤติกรรมเฉพาะเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น บางครั้งอาจเริ่มต้นตั้งแต่อายุยังน้อย นอกจากนี้ บุคคลออทิสติกก็มีความสนใจในกิจกรรมที่แตกต่างจากคนส่วนใหญ่ในที่สุด ออทิสติกมักจะปรากฏในวัยเด็ก แต่อาจตรวจพบได้ยากจนกว่าจะผ่านไปอีกนาน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เด็กออทิสติกหมายถึง บุคคลที่มีภาวะความบกพร่องทางพฤติกรรม อารมณ์ ภาษา การสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งปัญหาทางพฤติกรรมเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กและคนอื่น ซึ่งอาการทางพฤติกรรมจะปรากฏให้เห็นได้ชัดเจนในช่วงก่อนเด็กก่อนอายุ 3 ขวบ

2. สาเหตุการเกิดภาวะออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออทิสติกได้มีผู้ให้ความหมายของสาเหตุการเกิดภาวะออทิสติก ดังนี้

เพ็ญแข ลิมศิลา (2545) กล่าวว่า ออทิสติกมีสาเหตุมาจากภาวะต่างๆ มากมายที่ทำให้พัฒนาการของสมองผิดปกติไป เกิดจากการที่มีพยาธิสภาพที่ผิดปกติในสมองอาจเป็นสาเหตุให้เกิดอาการเฉพาะออกมา

ดุสิต ลิขนะพิชิต (2545) กล่าวว่า ปัจจุบันยังไม่รู้ว่าสาเหตุของออทิสติกมาจากสาเหตุใด แต่ปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้เป็นออทิสติกนั้น บางส่วนมาจากอิทธิพลของพันธุกรรม หรืออาจจะเกิดจากการเลี้ยงดูหรือสภาพสิ่งแวดล้อมรวมกันก็ได้ อิทธิพลจากพันธุกรรม หรือสภาพแวดล้อมต่างๆ รอบตัวเด็ก บางอย่างจะเพิ่มความเสี่ยงที่เด็กจะพัฒนาเป็นออทิสติก ถึงแม้ว่าเด็กบางคนจะมีพันธุกรรมที่เสี่ยง หรืออยู่ในสภาพสิ่งแวดล้อม การเลี้ยงดูที่มีความเสี่ยงก็อาจจะไม่เป็นออทิสติกได้ ตัวอย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงของยีนบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับออทิสติกสามารถพบได้ในคนที่ไม่มี ความผิดปกติในทำนองเดียวกัน เด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เสี่ยงต่อการเป็นออทิสติก จะอาจจะไม่เกิดความผิดปกติ

สถาบันราชานุกูล (2556) กล่าวว่า ยังไม่แน่ชัดว่าอะไรเป็นสาเหตุของปัญหาสมอง แต่พบบางสิ่งๆ ที่อาจเป็นสาเหตุ เหตุผลหนึ่งก็คือเมื่อสมองมีการเจริญเติบโตในลักษณะที่แตกต่าง

ออกไปก่อนที่ทารกจะเกิด อีกเหตุผลหนึ่งก็คือเมื่อสารเคมีบางชนิดในสมองทำงานไม่ถูกต้อง โรคทางกายบางชนิดอาจส่งผลต่อสมองและทำให้เกิดปัญหาได้ สุดท้ายพบว่ายีนซึ่งเป็นเหมือนคำสั่งที่บอกวิธีวิธีการทำงานของร่างกาย สามารถมีบทบาทสำคัญในการทำให้เกิดออทิสติกได้ สามารถสังเกตเห็นว่าพี่น้องของเด็กออทิสติกก็มีแนวโน้มที่จะเป็นโรคนี้นี้มากกว่าคนอื่นๆ เช่นกัน

กาญจนา สุทธิเนียม และ ชลพร กองคำ (2563) กล่าวว่า ยังไม่สามารถรู้สาเหตุของภาวะออทิสติกที่แน่ชัดได้ อาจเกิดจากที่เด็กออทิสติกมีพัฒนาการทางด้านระบบประสาทสมองผิดปกติบางส่วน ทำให้เกิดปัญหาในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการสื่อสารทั้งภาษาพูดและภาษาท่าทาง และแสดง พฤติกรรมซ้ำๆ โดย ความผิดปกตินี้ค้นพบได้ตั้งแต่อายุ 3 ขวบ

Gargiulo (2012) กล่าวว่า ยังไม่มีคำตอบที่ชัดเจนว่าอะไรเป็นสาเหตุของออทิสติก แต่นักวิทยาศาสตร์ยังคงตรวจสอบปัจจัยที่เป็นไปได้ทั้งหมด ปัจจัยบางอย่างที่อาจมีบทบาท ได้แก่ ปัญหาทางระบบประสาท ปัจจัยทางพันธุกรรม ความผิดปกติทางชีวเคมีในสมอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในระหว่างการพัฒนา

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า สาเหตุการเกิดภาวะออทิสติกยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจนว่าเกิดจากปัจจัยใด แต่มีข้อสันนิษฐานต่างๆ แต่ไม่สามารถบอกสาเหตุที่แน่นอนได้ ส่วนปัจจัยการเลี้ยงดูนั้นไม่ใช่สาเหตุโดยตรง แต่เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพัฒนาการของเด็กออทิสติก

3. ลักษณะอาการของออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายของลักษณะอาการของออทิสติก ดังนี้

ดารณี อุทัยรัตนกิจ (2538) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของเด็กออทิสติกไว้ ดังนี้

1. อาการทางสังคม พัฒนาการด้านสังคม (การมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง) ไม่แสดงอารมณ์ทางสีหน้า ไม่ยิ้ม ไม่หัวเราะ ชอบเล่นคนเดียวหรืออยู่คนเดียว ไม่สนใจที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับใคร เช่น ไม่ทักใครก่อน ไม่ยิ้มให้ ไม่ยิ้มตอบ วีนไหเมื่อมีคนมาทัก ไม่สามารถสนทนากับผู้อื่นได้นานๆ
2. พฤติกรรมซ้ำๆ เด็กออทิสติกจะมีพฤติกรรมซ้ำๆ ผิดปกติ ซึ่งเป็นพฤติกรรมกระตุ้นตนเอง เช่น เล่นมือ โบกมือไปมา หมุนตัวไปรอบๆ หรือเดินเขย่งปลายเท้ายึดติด ไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตประจำวัน หมกมุ่นติดสิ่งของบางอย่าง
3. การรับรู้ความรู้สึก เด็กออทิสติกมีการตอบสนองผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ไวหรือช้ากว่าปกติ เช่น การรับรู้ทางสายตา เด็กบางคนชอบมองแสงหรือวัตถุ การรับรู้ทางการได้ยิน เด็กบางคนไม่ตอบสนองต่อเสียงเรียก หรือปิดหูเมื่อได้ยินเสียงบางเสียง
4. ความสามารถที่ไม่ปกติ เด็กออทิสติกมีความเป็นอัจฉริยะ หรือความสามารถพิเศษเฉพาะด้านหลากหลายรูปแบบแต่ละคนก็มีความอัจฉริยะแตกต่างกันไป ตั้งแต่แบบพิเศษไปจนถึงแบบ

มหัศจรรย์ บางคนโดดเด่นด้านศิลปะ ด้านดนตรี ด้านคณิตศาสตร์ หรือทักษะกลไกมิติสัมพันธ์ เมื่อเทียบกับเด็กทั่วไปในวัยเดียวกัน บางคนวาดรูปได้ เป็นต้น

กาญจนา สุทธิเนียม และ ชลพร กองคำ (2563) กล่าวว่า ลักษณะอาการพฤติกรรมต่างๆ ของเด็กออทิสติกจะไม่มองหน้าสบตาเวลาพูดด้วย หรืออาจมองหน้าสบตาน้อยมาก ไม่ตอบสนองต่อผู้อื่น เช่น เรียกชื่อแล้วไม่หัน ไม่สนใจฟังเวลาพูดด้วย ชอบเล่นคนเดียว ไม่ทำอะไรร่วมกับคนอื่น ชอบเล่นกับสิ่งของ สนใจสิ่งของมากกว่าคนอื่น ไม่เข้ามาหาเพื่อให้กอดไม่เข้ามาคลุกคลีกับผู้อื่นไม่เล่นสมมติ

สุธีรา คุปวานิชพงษ์ (2563) กล่าวว่า เป็นความผิดปกติทางระบบประสาทพัฒนาการที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการ และการดำรงชีวิตของเด็กออทิสติกและครอบครัวอย่างมากแสดงอาการ โดยเด็กจะมีพัฒนาการด้านอารมณ์สังคม ภาษาและการสื่อสารที่ผิดปกติ ร่วมกับมีพฤติกรรมซ้ำๆ ยึดติดเปลี่ยนแปลงยาก โดยความผิดปกติของอาการและความรุนแรงอาจแตกต่างกันในเด็กแต่ละราย ตั้งแต่มีอาการเล็กน้อยจนถึงอาการรุนแรงมาก กลุ่มอาการออทิสติกมีอาการแสดงของความบกพร่องของทักษะที่สำคัญ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เด็กออทิสติกมีลักษณะพิเศษหรือพฤติกรรมต่างๆ ที่ไม่พึงประสงค์ มีความบกพร่องด้านทักษะทางสังคม ในการปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง ไม่มองหน้าสบตาเวลาพูดด้วยมักมีปัญหาทางภาษา เด็กออทิสติกจะไม่สามารถสื่อสารผ่านการพูด อ่าน เขียน หรือเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นสื่อสารได้ บางครั้งเด็กอาจสับสนคำหรือทักษะอื่น ๆ

4. อัตราการเกิดออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราอัตราการเกิดออทิสติกได้ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2547 มีการศึกษาในประเทศไทยเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับโรคที่เรียกว่าออทิสติก พวกเขาพบว่าประมาณ 0.1% ของเด็กอายุระหว่าง 0 ถึง 5 ปีเป็นออทิสติกในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ซึ่งหมายความว่าในประเทศไทยมีคนออทิสติกประมาณ 188,860 คน ไม่สำคัญว่าใครจะรวยหรือจน พวกเขาสามารถเป็นออทิสติกได้ แต่บางครั้งเด็กออทิสติกไม่ได้รับความช่วยเหลือที่ต้องการ เพราะพวกเขาดูเหมือนเด็กปกติและสื่อสารได้ไม่ดี บางคนคิดว่าตนมีความพิการทางจิตและไม่พาไปพบแพทย์ แต่ออทิสติกสามารถรักษาได้ และคนออทิสติกจำนวนมากเติบโตขึ้นมาเป็นแพทย์ วิศวกร และอื่นๆ ที่ประสบความสำเร็จ ออทิสติกเป็นหนึ่งในความผิดปกติทางจิตที่พบบ่อยที่สุดในเด็กผู้ชาย มีแนวโน้มที่จะเป็นออทิสติกมากกว่าเด็กผู้หญิง เด็กออทิสติกต้องการบริการพิเศษเพื่อช่วยในการพัฒนาและพฤติกรรมของพวกเขา เด็กออทิสติกบางคนมีสติปัญญาปกติและสามารถใช้ชีวิตได้เหมือนเด็กปกติ บางคนถึงกับเป็นอัจฉริยะในบางด้าน เช่น ศิลปะหรือนดนตรี คนอื่นๆ อาจมีไอคิวต่ำมาก และต้องการความช่วยเหลือพิเศษในโรงเรียน เด็กออทิสติกบางคนอาจมีปัญหาด้านพฤติกรรม และต้องการการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างมาก โดยรวมแล้ว เด็กออทิสติกมีลักษณะเฉพาะและต้อง

การการดูแลและการสนับสนุนเป็นพิเศษเพื่อช่วยให้พวกเขาเติบโตและเรียนรู้ พ่อแม่สามารถสังเกตอาการออทิสติกได้ก่อนที่ลูกจะอายุ 3 ขวบ สัญญาณบางอย่าง ได้แก่ การไม่สบตาหรือมองหน้าผู้อื่น การไม่ตอบสนองเมื่อถูกเรียก และการกล่าวคำหรือการกระทำซ้ำแล้วซ้ำอีก เด็กออทิสติกอาจมีพฤติกรรมเช่นการอยู่ในโลกของตัวเองและชอบสิ่งที่หมุนวน (สถาบันราชานุกูล, 2557)

5. การช่วยเหลือเด็กออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายของการช่วยเหลือเด็กออทิสติก ดังนี้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545) กล่าวว่า การรักษาและการช่วยเหลือเด็กออทิสติกสามารถทำได้ดังต่อไปนี้

1. การช่วยเหลือเด็กออทิสติก ควรทำงานร่วมกันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับหลายๆ คน เช่น แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา และครูต่างก็มีทักษะที่แตกต่างกันซึ่งสามารถช่วยเหลือเด็กเหล่านี้ได้ การที่ครอบครัวเข้าใจและช่วยเหลือเด็กออทิสติกก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน

2. การทำจิตบำบัดและการรักษาด้วยยามีความสำคัญสำหรับเด็กออทิสติกและครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากสาเหตุของออทิสติกเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผู้ปกครองและผู้ใกล้ชิดมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือเด็กออทิสติก พร้อมด้วยทีมแพทย์ที่อาจรวมถึงจิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักบำบัดการพูด และครู โอกาสที่เด็กจะดีขึ้นขึ้นอยู่กับความรุนแรงของอาการและการรักษาที่เหมาะสม

3. ผู้ปกครองมีหน้าที่สำคัญในการช่วยเหลือเด็กออทิสติกต่อการรักษา สามารถช่วยให้อาการดีขึ้นได้ ครูก็สามารถช่วยได้มากเช่นกัน แต่ผู้ปกครองและครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญที่สุดเพราะเด็กออทิสติกใช้เวลาอยู่กับผู้ปกครองมากที่สุด ผู้ปกครองจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับออทิสติกและวิธีช่วยเหลือ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุกคนในการทำงานร่วมกันเพื่อให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น (กลุ่มงานจิตเวชเด็กและวัยรุ่น, 2564)

6. การคัดกรองเด็กออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราการคัดกรองเด็กออทิสติก ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2543) กล่าวว่า การคัดแยกเด็กออทิสติกออกจากเด็กกลุ่มอื่นๆ (หรือการสังเกตพฤติกรรมเพื่อการบ่งชี้) เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อการดูแลรักษาและการให้ความช่วยเหลือ ประเด็นที่พึงสำนึกเสมอในการคัดแยกก็คือ มีหลากหลายวิธีสำหรับการคัดแยกเด็กออทิสติกและเด็กออทิสติกจำนวนหนึ่งมีอาการพิเศษอื่นๆร่วมด้วย บางคนมีมากกว่า 1 ชนิด เช่น ไฮเปอร์แอ็กทีฟ ปัญญาอ่อนด้วยความสามารถในการเรียน ปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม โดยการสังเกตพฤติกรรม

ชาญยุทธ์ สุภคุณภิญโญ (2554) กล่าวว่า ในประเทศไทย แพทย์และผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพใช้ 2 วิธีในการตรวจสอบว่าเด็กอาจเป็นออทิสติกหรือไม่วิธีดังนี้ 1) การถามคำถาม 10 ข้อ

เกี่ยวกับสุขภาพและพฤติกรรมของเด็กกับผู้ปกครองและเจ้าหน้าที่สาธารณสุข คำถามเหล่านี้ช่วยให้
 1) ว่าเด็กอาจเสี่ยงต่อการเป็นออทิสติกหรือไม่ 2) การใช้แบบสอบถามพิเศษที่เรียกว่าแบบสอบถามคัด
 กรองความผิดปกติของพัฒนาการที่แพร่หลาย แบบสอบถามนี้ช่วยให้เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับ
 พัฒนาการของเด็ก และดูว่าพวกเขาอาจเป็นออทิสติกหรือไม่

ดาร์ณี อุทัยรัตน์,ชาญวิทย์ พรนภดล และคณะ (2559) กล่าวว่า แบบคัดกรองออทิสติก
 ที่สร้างขึ้นนี้เพื่อใช้ในการคัดกรองนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 อายุระหว่าง 6-13 ปี 11 เดือน
 โดยการคัดกรองพฤติกรรมภาวะออทิสติก (KUS-SI Rating Scale 5; Autism PDDs) มีข้อความ 40 ข้อ
 ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะออทิสติก (Autism and PDDs) แบบคัดกรองเป็นเครื่องมือ
 มาตรฐานแบบอิงกลุ่มที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ประเมินบุคคลที่มีปัญหาพฤติกรรมเฉพาะซึ่งอาจจะมีภาวะ
 ออทิสติก ที่มีพื้นฐานของคำจำกัดความและเกณฑ์การวินิจฉัย แบบคัดกรองนี้มีประโยชน์ในการให้
 ข้อมูลที่สำคัญต่อการบ่งชี้บุคคลที่มีภาวะบกพร่องดังกล่าว

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า แบบคัดกรองออทิสติกเป็นเครื่องมือมาตรฐานแบบง่าย
 ที่ใช้ในการประเมินบุคคลที่มีภาวะออทิสติก และให้ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมที่สำคัญจำเป็น
 ต่อการวินิจฉัยบุคคลที่มีภาวะออทิสติก ใช้แบบคัดกรองฉบับนี้ได้ด้วยความมั่นใจในกระบวนการ
 ประเมิน สำหรับบันทึกการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมในการตั้งเป้าหมายในแผนการศึกษาเฉพาะ
 บุคคล

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Eikeseth, Smith, Jahr, and Eldevik (2002) จากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียลออสแอนเจลิส
 ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะทางสังคมในเด็กออทิสติก ใช้กลุ่มตัวอย่าง 13 คน ใช้โปรแกรม
 พิเศษเพื่อช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม ได้ทดสอบเด็กออทิสติกก่อนและหลังโปรแกรมเพื่อดูว่าเด็กออทิ
 สติกได้เรียนรู้มากเพียงใด ผลการวิจัยพบว่าเด็กออทิสติกที่เล่นเป็นกลุ่มมีทักษะทางสังคมดีขึ้น
 ซึ่งหมายความว่าการเล่นกับผู้อื่นสามารถช่วยให้เด็กออทิสติกติดต่อสื่อสารและเข้าสังคมได้ดีขึ้น

Seevers and Jones-Blank (2008) ได้ทำการศึกษาวิธีการที่เด็กออทิสติกเรียนรู้ได้ดี
 ที่สุด โดยการสอนใช้ทฤษฎีการเรียนรู้จากแบบจำลองและการแสดงบทบาทสมมติผลการวิจัยพบว่า
 เด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนมีทักษะทางสังคมที่ดีกว่าเด็กที่ไม่ได้สอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

แนวคิดเกี่ยวกับผู้ปกครองเด็กออทิสติก

1. ความสำคัญของผู้ปกครองเด็กออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายสำคัญของผู้ปกครอง
 เด็กออทิสติก ดังนี้

สมหมาย พรหมจ้อย (2545) กล่าวว่า ผู้ปกครองเป็นบุคคลที่ดูแลเด็กก้อทิสติกซึ่งถูกแต่งตั้งขึ้นเพื่อปกครองผู้เยาว์ ทำหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดูและเรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย การดูแลและการช่วยปรับพฤติกรรมเด็กก้อทิสติกเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับผู้ปกครองเพราะช่วยให้เด็กก้อทิสติกมีอนาคตที่ดีนั้นเป็นเหตุผลที่ผู้ปกครองจำเป็นต้องเรียนรู้และเข้าใจทุกอย่างเกี่ยวกับก้อทิสติก

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2545) กล่าวว่า ผู้ปกครองเป็นบุคคลที่สำคัญในการดูแลเด็กก้อทิสติก คือคนที่ใกล้ชิดกับเด็กก้อทิสติกมากที่สุดและสามารถดูแลให้พวกเขามีทุกสิ่งที่ต้องการ เช่น อาหารและความรัก ครอบครัวยังมีบทบาทสำคัญในการที่เด็กก้อทิสติกเติบโตขึ้นอีกด้วย

สิรินทร์ ลัดดาภิรมย์ บุญเชิดชู และ มุจลินท์ กลิ่นหวล (2559) กล่าวว่า ผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีความสำคัญที่สุดต่อชีวิตของเด็กก้อทิสติก เป็นบุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตและการเรียนรู้ของเด็กก้อทิสติก การพัฒนาการเปลี่ยนแปลงต้องเริ่มต้นจากช่วงปฐมวัย ซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้และพัฒนาต่อเนื่องไปตลอดชีวิต โดยพัฒนาทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะให้พร้อมในการศึกษา การประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงในสังคมโลก

เพ็ญแข ลิ้มศิลา (2562) กล่าวว่า ผู้ปกครองเด็กก้อทิสติกเป็น พ่อ แม่ พี่เลี้ยง หรือบุคคลใดในครอบครัวก็ได้ แต่ต้องเป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันโดยอยู่ร่วมกันในครอบครัวเดียวกันและมีส่วนในการอบรมสั่งสอน และเตรียมความพร้อมให้กับเด็กก้อทิสติก

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้ปกครองมีความสำคัญกับเด็กก้อทิสติกเป็นอย่างมาก เป็นผู้ที่มีความหมายต่อชีวิตเด็กก้อทิสติก ทั้งการเจริญเติบโตทางร่างกายและจิตใจเป็นผู้ที่เด็กมอบความรักด้วย ความบริสุทธิ์ใจ ผู้ปกครองจึงเป็นผู้นำที่จะช่วยให้เด็กเจริญเติบโต มีพัฒนาการที่เหมาะสมเพื่อการก้าวสู่โลกกว้างได้อย่างมั่นคงและมีความพร้อมในทุกด้าน จึงถือว่าผู้ปกครองเป็นผู้เสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้วยความรัก ความเข้าใจให้แก่เด็กก้อทิสติกตั้งแต่เยาว์วัย

2. บทบาทและหน้าที่ของผู้ปกครองเด็กก้อทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กก้อทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายบทบาทและหน้าที่ของผู้ปกครองเด็กก้อทิสติก ดังนี้

กรมวิชาการ (2546) กล่าวว่า บทบาทและหน้าที่ของผู้ปกครอง เป็นบุคคลกลุ่มแรกที่มีความใกล้ชิดกับเด็กก้อทิสติก จึงต้องมีความรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูและสายใยแห่งความผูกพันระหว่างพ่อแม่ ลูก ที่เป็นพันธะ ได้กำหนดบทบาทและหน้าที่ของผู้ปกครอง ไว้ดังนี้ 1) เป็นแบบอย่างที่ดีของลูก 2) ให้ความรักและความเข้าใจ 3) เรียนรู้ร่วมกับเด็ก 4) ยอมรับอารมณ์และความรู้สึกของลูก 5) ไม่ปิดกั้นความรู้สึกของลูก 6) ฝึกให้ลูกรู้จักการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี 7) ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

บุศรินทร์ เจริญวัฒนกุล (2550) กล่าวว่า ผู้ปกครองมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการดูแลบุตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับบิดามารดาการเลี้ยงดูบุตรเป็นงานที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ บิดามารดาแต่

ละคนย่อมมีความปรารถนาที่จะทำให้บุตรของตนเติบโตขึ้นเป็นคนดีมีความสามารถเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสังคมและมีคุณสมบัติที่ดีอีกมากมายหลายประการภารกิจสำคัญของบิดามารดา คือต้องตระหนักถึงบทบาทของตนเองในการช่วยเหลือบุตรต้องศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับบุตรทุกด้านเพราะจะทำให้เข้าใจสภาพความต้องการของบุตรได้เข้าใจกระบวนการวิธีการและกิจกรรมในการพัฒนาบุตรให้มีความก้าวหน้ามากขึ้น

สถาบันราชานุกูล (2556) กล่าวว่า เนื่องจากความบกพร่องของโรคนี้มีหลายด้าน และไม่มีวิธีใดวิธีหนึ่งที่จะสามารถช่วยเหลือเด็กออทิสติกได้ดีที่สุด ดังนั้นผู้ปกครองเด็กออทิสติกจึงจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือลูกอย่างรอบด้าน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้ปกครองของเด็กออทิสติกมีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญ การดูแลและช่วยเหลือเด็กออทิสติก ดังนี้ 1) เป็นแบบอย่างที่ดีของลูก 2) ให้ความรักและความเข้าใจ 3) เรียนรู้ร่วมกับเด็ก 4) ยอมรับอารมณ์และความรู้สึกของลูก 5) ไม่ปิดกั้นความรู้สึกของลูก 6) ฝึกให้ลูกรู้จักการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี 7) ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ จะช่วยให้เด็กออทิสติกเกิดความสามารถในการปรับตัวและมีพฤติกรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม

3. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ดังนี้

ราชกิจจานุเบกษา (2546) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะต้องมีส่วนร่วมในการช่วยให้เด็กออทิสติกเติบโตและเรียนรู้ ซึ่งหมายความว่าผู้ปกครองจำเป็นต้องทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญที่แตกต่างกัน และเข้าใจและยอมรับความแตกต่างของบุตรหลาน ผู้ปกครองต้องมีความรู้สึกเชิงบวกและให้การสนับสนุนด้วย โดยปกติแล้วจะช่วยให้เด็กออทิสติกก้าวหน้าและทำได้ดี

ตามรา แก้วมา (2553) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมผู้ปกครองมีความสำคัญต่อการพัฒนาเด็กออทิสติกและการทำงานของทิมสหวิชาชีพ ผู้ปกครองจึงต้องมีความเข้าใจและยอมรับในข้อจำกัดในตัวเด็กออทิสติกและมีความรู้สึกที่ดีต่อเด็กออทิสติกจะทำให้การฝึกนั้นได้ผลดี

กันรญาณี ศรีสุรักษ์ (2559) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองหมายความว่าพ่อแม่หรือผู้ปกครองดูแลและช่วยเหลือบุตรหลานของตน ซึ่งรวมถึงการตัดสินใจและการทำงานร่วมกันและแบ่งปันความคิดแนวคิด ผู้ปกครองยังช่วยเด็กออทิสติกของที่มีปัญหาและทำงานร่วมกันเพื่อทำให้พฤติกรรมและสิ่งต่าง ๆ ดีขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจกันต่อการฝึกทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ผู้ปกครองเด็กออทิสติกต้องมีความตั้งใจจริง อดทนในการฝึกทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกซ้ำๆ และ

ต้องทำใจยอมรับว่าการฝึกทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกนั้น จะเกิดการเปลี่ยนแปลงและตอบสนองได้ช้ากว่าเด็กปกติทั่วไป

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธรรมรัตน์ พงษ์ทอง (2552) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาปฐมวัยของโรงเรียนในเขต อำเภอกำแพงแสน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จันทบุรี ผลการวิจัยพบว่าผู้ปกครองในอำเภอกำแพงแสนมีส่วนร่วมอย่างมากในการช่วยเหลือ การศึกษาปฐมวัยในโรงเรียนมีส่วนร่วมในหลายวิธี เช่น ช่วยให้เด็กๆ เรียนรู้ที่บ้านในการทำงานร่วมกับ ชุมชน การเป็นอาสาสมัครและการตัดสินใจร่วมกัน การวิจัยยังพบว่าระดับการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน ไปขึ้นอยู่กับระดับเกรดของเด็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่ขึ้นอยู่กับอาชีพของ ผู้ปกครอง นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ปกครองที่มีภูมิหลังทางเศรษฐกิจต่างกันมีระดับการมีส่วนร่วมโดยรวม ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่จำเป็นว่าจะต้องมีลักษณะเฉพาะแต่ละด้าน

อาริสรา ทองเหม และ ประพิมพ์ใจ เปี่ยมคุ้ม (2560) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองใน การส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติกที่สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองสถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์ช่วยให้เด็กออทิสติกเติบโตและเรียนรู้ผ่าน โครงการพิเศษ โปรแกรมนี้ประกอบด้วยกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กๆ มีพัฒนาการ หลังจากเข้าร่วมโครงการ เด็กออทิสติกมีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับเมื่อก่อน พบว่าโปรแกรมมีประสิทธิภาพ มาก โดยมีคะแนน 82.57 จาก 90.63 สูงกว่ามาตรฐานที่กำหนด พ่อแม่มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ ลูกพัฒนา และเด็กๆ มีความก้าวหน้าในด้านต่างๆ ในระดับสูง เช่น ความเข้าใจ การเคลื่อนไหว ภาษา และทักษะทางสังคม

แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

1. แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถ

จากการศึกษาเอกสารและตำรา แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถ ดังนี้

ณรงค์วิทย์ แสนทอง (2546) กล่าวว่า ความสามารถ (Competency) เป็นพฤติกรรม ความเชื่อทัศนคติอุปนิสัยส่วนบุคคล ดังนั้น ความสามารถความรู้ทักษะและพฤติกรรมที่จำเป็นต่อ การทำงานของบุคคลให้ประสบผลสำเร็จสูงกว่ามาตรฐานทั่วไป ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 ประการ ดังนี้ 1) ความรู้ (Knowledge) เป็นสิ่งที่องค์การต้องการให้รู้ 2) ทักษะ (Skill) เป็นสิ่งที่ องค์การต้องการให้ทำ 3) พฤติณีสัยที่พึงปรารถนา (Attributes) เป็นสิ่งที่องค์การต้องการให้เป็น

ดนัย เทียนพุฒ (2550) กล่าวว่า ความสามารถเป็นการพัฒนาความรู้ ทักษะ ทัศนคติ และคุณลักษณะส่วนบุคคล เมื่อบุคคลนั้นแสดงออกมาเป็นการกระทำหรือพฤติกรรมที่ส่งผลให้ การดำเนินงานบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล

ภาสิต ศิริเทศ และ ณพวิทย์ ธรรมสีหา (2562) กล่าวว่า การมีความสามารถของตนเองช่วยให้บุคคล สามารถบรรลุในพฤติกรรมที่คาดหวังได้ผ่านแรงจูงใจการรับรู้และกระบวนการตัดสินใจ การรับรู้ความสามารถของตนเองจึงเป็นอีกหนึ่งวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการช่วยให้บุคคล มีพฤติกรรมที่ดีและเป็นทฤษฎีที่ถูกนำไปประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลาย ทั้งในด้านการศึกษา หรือด้านที่ เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถที่มุ่งเน้นไปที่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

จากที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถ หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก โดยเกี่ยวข้องกับความรู้ ทักษะ ความสามารถ พฤติกรรมที่พึงปรารถนา และคุณลักษณะอื่นๆ ในการทำงานให้ประสบความสำเร็จและบรรลุตามวัตถุประสงค์ให้มีผลงานได้ตามเกณฑ์และเป็น การจำแนกความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มีผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพสูงออกจากบุคคลอื่น อย่างสมเหตุสมผล

2. ความหมายเกี่ยวกับความสามารถ (Competency)

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กกอธิสตติก ได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความสามารถ ดังนี้

อติชาติ เจริญพาโชค (2547) ได้ให้ความหมายของความสามารถว่า เป็นสิ่งที่บุคคลได้ กระทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นจึงแสดงออกมาถึงการมีความรู้ การมีทักษะและการมีเจตคติ ในการ ปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จ

อรรณศักดิ์ คงสวัสดิ์ (2548) ได้ให้ความหมายของความสามารถว่า เป็นการกระทำที่ เก่งในบางสิ่งบางอย่างรวมถึงการรู้ให้มากเกี่ยวกับมันความสามารถในการทำมันได้ดี และมีทัศนคติ และพฤติกรรมที่ถูกต้อง สิ่งสำคัญคือต้องทำงานได้ดี

บรรจง ครอบบัวบาน (2549) ได้ให้ความหมายของความสามารถว่า เป็นกลุ่มของ ความรู้ ความสามารถของทักษะและทัศนคติที่จำเป็นต่อการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพทำให้เกิดคุณลักษณะที่มีผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติงาน โดยคุณลักษณะนี้ส่วนหนึ่งจาก ทักษะ ความรู้ ความสามารถ ทัศนคติ บุคลิกภาพ ค่านิยมของบุคคล

อังศินันท์ อินทรกำแหง และ ทศนา ทองภักดี (2549) ได้ให้ความหมายของความสามารถว่า การมีความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่ถูกต้องในการทำงานให้ดี รวมถึงสิ่งต่างๆ เช่น การรู้ว่าต้องทำอะไร ทำได้ดี และมีพฤติกรรมที่ถูกต้อง เมื่อมีคนมีความสามารถที่เหมาะสม พวกเขาสามารถทำงานและ ช่วยให้มีหรือองค์กรประสบความสำเร็จได้

วิมาน วรรณคำ (2553) ได้ให้ความหมายของความสามารถว่า เป็นคุณลักษณะของ บุคคลที่เป็นผลมาจากความรู้ความสามารถ ทักษะ และคุณลักษณะอื่นๆ เพื่อการปฏิบัติงานให้เกิด คุณภาพ ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคคล

จุฬารัตน์ พงษ์ภักทรินทร์ (2555) ได้ให้ความหมายของความสามารถว่า เป็นสิ่งที่มีเฉพาะบุคคลในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน เป็นผลสะท้อนมาจากความรู้ทักษะคุณลักษณะและทัศนคติส่วนบุคคลที่ทำให้บุคคลนั้นเหนือกว่าผู้อื่น

Lloyd and Cook (1993) ได้ให้ความหมายของความสามารถ เป็นการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้ตามความคาดหวัง

Davies and Ellison (1997) ได้ให้ความหมายของความสามารถ เป็นหลักการและวิธีการจัดการศึกษาสำหรับผู้ปกครองที่มีรูปแบบการศึกษาทั้งทางตรงและทางอ้อมเหมือนกัน อย่างไรก็ตามเพื่อช่วยให้เด็กออทิสติกเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องเพิ่มพูนความรู้ด้านการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและวิธีการพิเศษ สามารถทำได้โดยใช้วิธีการศึกษาโดยตรง

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถหมายถึง ความรู้เฉพาะส่วนบุคคลในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน เป็นผลสะท้อนมาจากความรู้ทักษะ คุณลักษณะและทัศนคติส่วนบุคคล ซึ่งจะแสดงออกมาหรือไม่ขึ้นอยู่กับโอกาสในการปฏิบัติงาน หรือการค้นหาตัวตนเพื่อให้พบกับสมรรถนะที่ซ่อนเอาไว้ออกมาใช้ซึ่งสามารถนำพาตนเองไปสู่เป้าหมาย

3. ความหมายของพฤติกรรมเด็กออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรมเด็กออทิสติก ดังนี้

สมพร หวานเสร็จ (2552) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเด็กออทิสติกว่า เด็กออทิสติกที่มีปัญหาในการพูดสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดโดยใช้กลยุทธ์การมองเห็น เช่น การดูภาพ การเล่นเกม และการใช้การ์ดรูปภาพสามารถช่วยให้เด็กออทิสติกเรียนรู้ได้ดีขึ้น

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเด็กออทิสติกว่า การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิด และความรู้สึกเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า เช่น สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์การศึกษาควรมุ่งสร้างจิตสำนึกให้เด็กออทิสติกปรับเปลี่ยน พฤติกรรม โดย ลด ละ เลิกพฤติกรรมที่สร้างปัญหาให้สังคม เป็นต้น

พัชรินทร์ เสรี (2559) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเด็กออทิสติกว่า พฤติกรรมและการพัฒนาของเด็กออทิสติกมีปัญหาในการสื่อสารและทักษะทางสังคม เด็กออทิสติกอาจมีปัญหาในการพูดและทำความเข้าใจผู้อื่นรวมถึงแสดงความรู้สึก การสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น เด็กออทิสติกบางคนยังมีการเรียนรู้หรืออาจคิดช้ากว่า ซึ่งอาจต้องการวิธีการเรียนรู้และการสอนที่แตกต่างจากเด็กคนอื่นๆ

Carbone, Obrien, Sweeney-Kerwin, and Albert (2013) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเด็กออทิสติกว่า เด็กออทิสติกเรียนรู้ที่จะใช้สิ่งที่ได้เรียนรู้จากกลุ่มเพื่อโต้ตอบกับผู้อื่น ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการกระตุ้นให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ยอมรับตนเองตามความเป็นจริง และพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ เด็กออทิสติกยังเรียนรู้ที่จะเข้าใจตัวตนในอุดมคติและตัวตนที่แท้จริง

ของตนเอง สอดคล้องกับ Carbone, Obrien, Sweeney- Kerwin and Albert ได้ทำการวิจัยโดยใช้การชี้แนะทางกายร่วมกับการชี้แนะด้วยวาจา เพื่อสอนทักษะทางสังคมด้านการสบตาในเด็กออทิสติก ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกภายหลังได้รับการสอนด้วยการชี้แนะเด็กออทิสติกสามารถทำคำสั่งและมองสบตาได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมเด็กออทิสติกหมายถึง พฤติกรรมของเด็กที่ทำอะไรซ้ำๆ หรือมีความสนใจจำกัด บางรายมีภาวะปัญญาอ่อนร่วมด้วย ทำให้ไม่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ ถึงแม้ว่าบางรายไม่มีภาวะปัญญาอ่อนแต่มีความบกพร่องในพัฒนาการทั้ง 3 ด้าน ด้านภาษาและการสื่อความหมาย ด้านสังคมพฤติกรรมซ้ำๆ แปลกๆ

4. ความสำคัญของการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายของการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ดังนี้

พนม เกตุมาน (2562) กล่าวว่า การปรับพฤติกรรมของคนเรา ส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับแนวทางการมองโลกของบุคคล มาประยุกต์ในการกำหนดขอบเขตเนื้อหาในคู่มือการบำบัดความคิด อัตโนมิติทางลบเกิดความตระหนักในวิธีการคิดและมองตนเอง เข้าใจวิธี การคิดที่มีผลต่อพฤติกรรม และปรับเปลี่ยนความคิดทางลบได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อการปรับพฤติกรรมที่ได้รับการดูแล

ทวีศักดิ์ สิริรัตนเรขา (2565) กล่าวว่า การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นวิธีการสอนให้เด็กออทิสติกประพฤติตัวดีและเรียนรู้ทักษะที่สำคัญควรเริ่มต้นเมื่อยังเด็ก สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการฝึกปรับพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะทำได้ด้วยวิธีใดก็ตามเพื่อช่วยให้เด็กออทิสติกได้พูดคุยสื่อสารมีทักษะทางสังคม มีทักษะการคิด และสิ่งอื่นๆ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้ปกครองรู้สึกเครียดน้อยลงด้วย

อรรวรรณ ม่วงงษา (2565) กล่าวว่า การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กออทิสติกเหล่านี้ อาจเป็นทั้งสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งภายนอกและภายใน ทางความคิดและอารมณ์ ในด้านพฤติกรรมสุขภาพนั้น หมายถึงสิ่งที่ทำและการเปลี่ยนแปลงเพื่อรักษาสุขภาพให้แข็งแรง บางสิ่งเหล่านี้อาจมองเห็นได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติก โดยให้บุคคลเกิดความตระหนักในวิธีการคิดและมองตนเองเข้าใจวิธีการคิดที่มีผลต่อพฤติกรรม และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางลบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร ทักษะทางสังคม เป็นต้นจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการปรับพฤติกรรมทำให้ผู้ปกครองมีความเครียดลดลง

5. หลักการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราหลักการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ดังนี้

สมพร หวานเสร็จ (2552) กล่าวว่า หลักการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจะอาศัยการเรียนรู้ และการวิเคราะห์พฤติกรรมต่างๆหรือสิ่งเร้าใดที่สามารถช่วยเสริมสร้างทักษะด้านภาษา ทักษะสังคม

ทักษะการคิดและทักษะอื่นๆ ในการฝึกปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกสำหรับผู้ปกครองได้ มีหลายลักษณะ ได้แก่

1. ตัวเสริมแรงทางสังคม มี 2 ลักษณะ คือ การใช้คำพูดและการแสดงออกทางท่าทาง เพื่อเป็นตัวเสริมแรงที่มีในสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ สามารถใช้ได้ง่ายและใช้ได้ทันทีที่พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น

2. ตัวเสริมแรงที่เป็นวัตถุ สิ่งของ เช่น ขนม ของเล่น สติกเกอร์ ช็อกโกแลต เป็นต้น
3. การใช้กิจกรรมที่อยากทำที่สุดมาเสริมแรงกิจกรรมที่อยากทำน้อยที่สุดหรือไม่อยากทำ
4. การสะสมแต้มหรือสะสมดาวเพื่อแลกของรางวัล
5. การให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงบวก

สถาบันราชานุกูล (2557) กล่าวว่า หลักการปรับพฤติกรรมในเด็กออทิสติก เช่นการเปลี่ยนแปลงวิธีการกระทำและพฤติกรรมของเราเป็นสิ่งสำคัญต่อสุขภาพ ซึ่งรวมถึงสิ่งที่เราทำภายนอก เช่น วิธีที่เราปฏิบัติ และสิ่งที่เรารู้สึกภายใน เช่น ความคิดและความรู้สึกพฤติกรรมด้านสุขภาพคือสิ่งที่เราทำเพื่อรักษาสุขภาพที่ดี เนื่องจากความบกพร่องของโรคนี้ มีหลายด้านและไม่มีวิธีใดวิธีหนึ่งที่จะสามารถปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกได้ดีที่สุด ดังนั้นผู้ปกครองจึงจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือลูก อย่างรอบด้าน โดยเน้น 1) ทักษะสังคม 2) ทักษะการสื่อสาร 3) การเพิ่มพฤติกรรมที่เหมาะสมและลดพฤติกรรมไม่เหมาะสม

ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา (2565) กล่าวว่า หลักการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมควรทำตั้งแต่อายุน้อยอย่างต่อเนื่อง เป็นสิ่งสำคัญที่สุดช่วยเสริมสร้างทักษะด้านภาษา ทักษะสังคม ทักษะการคิด และทักษะอื่นๆ ในการพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ประกอบด้วย การวิเคราะห์พฤติกรรมแบบประยุกต์ และกระบวนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 3 เรื่องดังนี้ 1) ส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมให้คงอยู่ต่อเนื่อง 2) หยุดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 3) สร้างพฤติกรรมใหม่ที่ต้องการ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสำคัญของการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกเป็นการฝึกฝนให้เด็กออทิสติกสามารถคงพฤติกรรมเดิมที่เหมาะสมไว้ได้อยู่แล้วให้คงอยู่ หยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และสร้างพฤติกรรมที่ดีที่เหมาะสม ที่ต้องการขึ้นมาใหม่ โดยใช้เทคนิควิธีที่หลากหลาย ทั้งการให้แรงเสริมทางบวก แรงเสริมทางลบ และการลงโทษ

6. การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายของการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ดังนี้

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2547) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเป็นการช่วยเหลือผู้ปกครองเด็กออทิสติก จึงจะต้องสร้างสถานที่ที่ดี บรรยากาศดีและเป็นมิตรเพื่อให้

ผู้ปกครองรู้สึกสงบ ผ่อนคลายและทำให้ผู้ปกครองเข้าใจพฤติกรรมต่างๆของเด็กออทิสติกมากยิ่งขึ้น การรับฟังปัญหาของผู้ปกครองจะทำให้แน่ใจว่าผู้ปกครองพร้อมที่จะเรียนรู้และมีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ก่อนที่จะเริ่มฝึกปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกตามแผนการพัฒนา

นภาพร คงคาหลวง (2548) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองควรส่งเสริมให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของคนในครอบครัวในการจัดการกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการจัดอบรมการฝึกทักษะการปรับพฤติกรรม รวมทั้งควรส่งเสริมให้คนในครอบครัวได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือมากขึ้น

ชะไมพร พงษ์พานิช (2556) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเป็นการฝึกทักษะผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกนั้นจะต้องเน้นการเสริมสร้างความสุขให้กับผู้ปกครองตามแนวคิดของจิตวิทยาเชิงบวกเพื่อจะประเมินเกี่ยวกับทักษะการสอนการฝึกปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกและความสามารถในการเผชิญปัญหาของผู้ปกครอง

มธุวดี อิงศิริรัตน์ (2561) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการช่วยเหลือเด็กออทิสติก คือให้ผู้ปกครองและทุกคนในครอบครัวช่วยเหลือซึ่งกันและกันโดยมีความรู้ความเข้าใจในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกไปในทิศทางเดียวกัน มีทักษะการปรับพฤติกรรมและการช่วยเหลือด้วยวิธีที่เหมาะสมสำหรับเด็กออทิสติกแต่ละคน

Harris (1994) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติกสามารถเรียนรู้วิธีการจัดการพฤติกรรมของบุตรหลานเพื่อควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ความรู้นี้จะช่วยให้ผู้ปกครองสามารถเป็นครูที่ดีให้กับเด็กออทิสติก ผู้ปกครองยังสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับพัฒนาการของเด็กออทิสติก เพื่อให้เข้าใจวิธีการสังเกตและสื่อสารกับเด็กออทิสติกได้ดียิ่งขึ้น

Camara (2003) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีรูปแบบการศึกษาโดยทางตรงและทางอ้อม ต่างก็มีเป้าหมายเดียวกันในการพัฒนาเด็กออทิสติกเพื่อช่วยให้เด็กออทิสติกเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องมีความเข้าใจพฤติกรรมเด็กออทิสติกซึ่งรวมถึงการมีทักษะที่ดีในการฝึกปรับพฤติกรรมด้วย เพื่อให้ผู้ปกครองเรียนรู้วิธีการสอนเด็กออทิสติกได้ดีที่สุด

Hasting and Brown (2002) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติก หากผู้ปกครองมีความเครียดหรือทัศนคติที่ไม่ดีต่อเด็กออทิสติก ก็จะทำให้ความเข้าใจในการดูแลแก้ไขปัญหาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกนั้นไม่เป็นไปในทางที่ดี และผู้ปกครองต้องได้รับการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม เพื่อช่วยเหลือในการแก้ปัญหาพฤติกรรมร่วมกันทั้งครอบครัว

Siller and Sigman (2002) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติกต้องมีบุคลิกประจำตัวคือ อดทนและเอาใจใส่ดูแลที่ดี มีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้ปกครองกับเด็กออทิสติก มีการเรียนรู้ในเรื่องการพัฒนาทักษะการสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองช่วยให้ผู้ปกครองเรียนรู้ถึงวิธีการช่วยเหลือลูกออทิสติกให้ประพฤตินดีขึ้น เป็นสิ่งสำคัญมากที่ผู้ปกครองจะต้องมีส่วนร่วมและเข้าใจข้อจำกัดของเด็กออทิสติก นอกจากนี้การดูแลเด็กออทิสติกจะทำให้การฝึกฝนดีขึ้น

ตารางที่ 2.1 การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก	ด้านความรู้และ ความเข้าใจ ในการปรับ พฤติกรรม	ด้าน ทัศนคติ ในการปรับ พฤติกรรม	การสร้าง แรงจูงใจ ในการปรับ พฤติกรรม	ด้านทักษะ ในการ ปรับ พฤติกรรม	ด้าน บุคลิกภาพ ประจำตัว ในการ ปรับ พฤติกรรม
สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2547)	✓	-	-	✓	-
นภาพร คงคาหลวง (2548)	✓	-	-	✓	-
ชะไมพร พงษ์พานิช (2556)	-	✓	✓	-	-
มธุวดี อิงศิริรัตน์ (2561)	✓	-	-	✓	-
Harris (1994)	✓	-	-	✓	-
Hasting and Brown (2002)	-	✓	✓	-	-
Siller and Sigman (2002)	-	-	-	✓	✓
Camara (2003)	✓	-	-	✓	-
รวม	5	2	2	6	1

จากตารางที่ 2.1 พบว่า แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก แต่ละด้านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ปกครองควรได้รับการพัฒนา เพื่อช่วยให้เด็กออทิสติกมีพัฒนาการที่ดีขึ้น โดยผู้วิจัยได้นำการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองมาทำการวิจัยในครั้งนี้ 4 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้และความเข้าใจในการปรับพฤติกรรม 2) ด้านทัศนคติในการปรับพฤติกรรม 3) การสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม และ 4) ด้านทักษะในการปรับพฤติกรรม

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Austin (1985) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนร่วมของเด็กก่อนวัยเรียน ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย พบว่า การศึกษานี้พิจารณาว่าผู้ปกครองในแคลิฟอร์เนียรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับบุตรหลานของตนที่เข้าร่วมในโครงการเด็กก่อนวัยเรียน ผู้ปกครองบางคนบอกว่าตนช่วยจัดโปรแกรมการศึกษาให้กับเด็กออทิสติกของพวกเขา และพวกเขาพอใจมากกับโครงการการศึกษาที่เด็กก่อนวัยเรียนเรียนร่วมกับเด็กปกติ ผู้ปกครองบางคนยังกล่าวด้วยว่าพวกเขาคิดว่าการจัดการศึกษาของโรงเรียนเน้นเด็กเป็นศูนย์กลาง และเด็กๆ เองก็มีพัฒนาการในด้านทักษะตั้งแต่เริ่มเข้าร่วมโครงการ

Greenspan (1997) ได้ศึกษาขั้นตอนการพัฒนาก้าว 6 ขั้น หรือ Theory of Six Functional Milestones กล่าวว่า เด็กออทิสติกอาจมีปัญหาในการทำตามขั้นตอนที่ละขั้นตอน เนื่องจากเด็กออทิสติกจะมีพัฒนาการช้ากว่าเด็กคนอื่นๆ การบำบัดที่เรียกว่า Developmental Individual-Difference Relationship-Based Model (D.I.R.M.) ได้รับการพัฒนาเพื่อช่วยให้การสอนประเภทนี้เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย โดยครูและผู้ปกครองมีบทบาทอย่างแข็งขัน มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทักษะทางสังคมมากกว่าการแก้ไขความบกพร่องทางพัฒนาการที่เฉพาะเจาะจง

Schultz, Schmidt and Stichter (2011) ได้ศึกษาผู้ปกครองของเด็กออทิสติกที่มีปัญหาพฤติกรรมและมีปัญหาในบางทักษะ พบว่าผู้ปกครองที่มีปัญหาทางพฤติกรรมมักมีปัญหาในทักษะการเข้าสังคมกับผู้อื่น ดังนั้นจึงมีการเสนอโปรแกรมที่สอนผู้ปกครองถึงวิธีการพัฒนาทักษะทางสังคมของพวกเขา หวังว่าจะส่งผลดีต่อพฤติกรรมและการเลี้ยงดูของผู้ปกครองและพฤติกรรมของเด็กออทิสติก

แนวคิดเกี่ยวกับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1. ความหมายของการปรึกษากลุ่ม

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายของความหมายของการปรึกษากลุ่ม ดังนี้

วัชร ทรัพย์มี (2533) ได้ให้ความหมายของการปรึกษากลุ่มว่า กลุ่มคนที่ต้องการทำให้สิ่งต่างๆ ดีขึ้นหรือแก้ไขปัญหาร่วมกันกับผู้ให้การปรึกษา ทุกคนมีโอกาสพูดคุยเกี่ยวกับความรู้สึกในสิ่งที่ตนเองคิด เป็นวิธีระบายความรู้สึกของความคิดที่ปะปนกันของตนเองออกไป ยังเรียนรู้เกี่ยวกับตัวเองและวิธียอมรับเรียนรู้ที่จะเผชิญกับปัญหาและรับฟังสิ่งที่ผู้อื่นรู้สึกและความคิดเห็นเช่นเดียวกับตนเอง

จิราภรณ์ อารยะรังษฤษฎ์ (2539) ได้ให้ความหมายของการปรึกษากลุ่มว่าเป็นกระบวนการที่ผู้ให้การปรึกษาจัดขึ้น เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้มารับบริการขอปรึกษาซึ่งมีจำนวน 2 คนขึ้นไป โดยที่ผู้ให้การปรึกษาที่มีคุณสมบัติและบุคลิกภาพที่ทำให้กลุ่มรู้สึกอบอุ่นเป็นมิตรและปลอดภัย เป้าหมายคือช่วยให้สมาชิกรู้สึกไว้วางใจซึ่งกันและกัน สำรวจการเผชิญหน้ากับปัญหาของตนเอง

ลักขณา สริวัฒน์ (2560) ได้ให้ความหมายของการปรึกษากลุ่มว่า เป็นการปรึกษากลุ่มคนที่ปัญหาหรือเป้าหมายคล้ายกันมารวมตัวกัน เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดำเนินการตามขั้นตอนหรือกระบวนการช่วยเหลือแก่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป หรือพูดคุยรับฟังให้คำแนะนำ โดยทั่วไปการปรึกษากลุ่มจะมีคนประมาณ 8 ถึง 12 คน เพื่อให้ทุกคนมีโอกาสแบ่งปันคอยช่วยเหลือซึ่งกัน

ชูวิทย์ รตนพลแสนย์ (2562) ได้ให้ความหมายของการปรึกษากลุ่มว่า การปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการที่ผู้ให้การปรึกษาจัดขึ้น เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ให้การปรึกษาหลายคนที่มีปัญหาลักษณะคล้ายกันหรือมีความต้องการเหมือนกัน โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้รับการปรึกษา ได้แก้ไขปรับปรุงและพัฒนาตนเอง โดยผู้ให้การปรึกษาจะคอยเอื้ออำนวยให้ผู้รับการปรึกษาได้มีโอกาสสำรวจตนเอง แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น กล่าวเผชิญความจริง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ภายใต้บรรยากาศของกลุ่มที่อบอุ่น จริงใจ ให้การยอมรับ มีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน

Corey (2016) ได้ให้ความหมายของการปรึกษากลุ่มว่า เป็นวิธีการช่วยเหลือผู้ที่มีปัญหาในชีวิตเน้นที่ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ สิ่งนี้อาจเกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ เช่น ปัญหาที่โรงเรียนปัญหากับงานและปัญหากับเพื่อน เป้าหมายคือการช่วยให้รู้วิธีจัดการกับปัญหา

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา จำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงหรือแก้ไขปัญหาร่วมกันมาปรึกษาหารือกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้บริการปรึกษาเอื้ออำนวยให้กระบวนการกลุ่มดำเนินไปอย่างราบรื่น สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนมีโอกาสแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ได้สำรวจตนเองยอมรับตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหา ได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง อีกทั้งได้ฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่นทำให้สามารถมองเห็นช่องทางการในการแก้ไขปัญหของตน เนื่องจากได้รับคำแนะนำหรือความคิดเห็นจากสมาชิกในกลุ่มภายใต้บรรยากาศแห่งการยอมรับและอบอุ่น มีการไว้วางใจกัน

2. จุดมุ่งหมายของการปรึกษากลุ่ม

จากการศึกษาเอกสารและตำราของการปรึกษากลุ่ม ดังนี้

วัชร ทรัพย์มี (2550) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการปรึกษากลุ่มช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้เข้าใจตนเอง ได้สำรวจตนเองกับปัญหาและเกิดความรู้สึกมั่นคงทางจิตใจ

ลักขณา สริวัฒน์ (2560) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการปรึกษากลุ่มไว้ว่าการปรึกษามีความมุ่งหมายเพื่อช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเกิดสติปัญญาในเรื่องของการรู้เท่าทันตนเอง คือได้รู้จักตนเอง และยอมรับตนเองในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านความถนัด ความสามารถ ความพึงพอใจและความพร้อมของตนเอง ในการเลือกสิ่งต่างๆ ให้เหมาะสมกับตนเองจากแนวทางที่ได้รับการเสนอแนะอย่างหลากหลายจนสามารถรู้จักวิถีทางในการแก้ปัญหาและพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

The University of Mary Hardin-Baylor (UMHB) (2022) ได้อธิบายจุดมุ่งหมายของการปรึกษากลุ่มไว้ ดังนี้

1. เพื่อให้และรับการสนับสนุน
2. เพื่อทำความเข้าใจปัญหาและค้นหาแนวทางแก้ไขที่เป็นไปได้
3. เพื่อฝึกทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ในการตั้งคำถามที่ปลอดภัย
4. เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีที่คุณพบปะกับผู้อื่น
5. เพื่อเพิ่มทักษะการสังเกตและข้อเสนอแนะ
6. เพื่อเสริมทักษะการแก้ปัญหา
7. เพื่อปรับปรุงการแสดงออกทางอารมณ์
8. เพื่อลดการแยกทางสังคม
9. เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารที่ดี

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการปรึกษากลุ่มเป็นการปรึกษารูปแบบหนึ่งที่ผู้คนมารวมตัวกันเพื่อเรียนรู้วิธีที่จะเข้ากับผู้อื่น เข้าใจตัวเองดีขึ้นและรู้สึกดีกับตัวเอง และยังได้ช่วยเหลือผู้อื่นได้เรียนรู้ว่าทุกคนมีปัญหาและสามารถหาทางแก้ไขได้

3. หลักสำคัญในการปรึกษากลุ่ม

จากการศึกษาเอกสารและตำราเด็กออกทิสติก ได้มีผู้ให้ความหมายของหลักสำคัญในการปรึกษากลุ่ม ดังนี้

พนม เกตุมาน (2550) ได้สรุปหลักการของการปรึกษากลุ่ม ดังนี้

1. สมาชิกกลุ่มทุกคนได้รับอนุญาตให้มีความรู้สึกของตัวเอง เป็นเรื่องปกติที่จะรู้สึกแบบที่ตนรู้สึกและไม่จำเป็นต้องซ่อนความรู้สึกนั้น ผู้ให้การปรึกษาต้องการให้ทุกคนแบ่งปันความรู้สึกและยังมีน้ำใจและเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นด้วย
2. สมาชิกกลุ่มแต่ละคนต้องตัดสินใจว่า ตนต้องการจะพัฒนาอะไรเกี่ยวกับตนเอง
3. สมาชิกกลุ่มแต่ละคน ต้องมุ่งแก้ปัญหาให้ตนเองไม่ใช่มุ่งแก้ปัญหาให้คนอื่น เพราะการที่สมาชิกเข้ากลุ่มก็เพราะต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงไป ในทางที่ดีขึ้นให้กับตนเอง
4. การปรึกษากลุ่ม ความรู้สึกของสมาชิกกลุ่มที่มีต่อสถานการณ์ เป็นจุดที่สำคัญยิ่งกว่าสถานการณ์ เพราะความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้น อาจจะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหาได้
5. การเปิดเผยตนเองของสมาชิกช่วยให้การปรึกษามีประสิทธิภาพถ้าสมาชิกกลุ่มไม่มีการป้องกันตนเองก็ย่อมพร้อมจะเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นในบรรยากาศที่มีความไวเนื้อเชื่อใจ มีความหวังดี มีการยอมรับและมีความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ
6. สมาชิกกลุ่มต้องมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองนั่นคือ ยอมรับผลที่ตามมาจากพฤติกรรมที่ตนได้กระทำไป ซึ่งทำให้สมาชิกฟังฟังคนอื่นน้อยลง

ปริศนา จันทศักดิ์ (2554) ได้สรุปหลักการของการปรึกษากลุ่ม ดังนี้

1. จะต้องคัดเลือกบุคคลที่มีปัญหาคล้ายคลึงกัน เข้าร่วมเป็นสมาชิกเพื่อรับการช่วยเหลือ
2. ต้องเป็นสมาชิกกลุ่มที่มีใจเข้าร่วมกลุ่มโดยมิได้ถูกบังคับ
3. สมาชิกในกลุ่มควรมีลักษณะที่แตกต่างกันบ้าง เพราะจะสร้างสรรค์บรรยากาศของการปรึกษากลุ่มดีขึ้น การมีสมาชิกที่มีลักษณะเหมือนกันจะทำให้กลุ่มมีบรรยากาศที่มีลักษณะเฉพาะที่ไม่เอื้อต่อการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

กฤตวรรณ คำสม (2557) ได้สรุปหลักการของการปรึกษาดังนี้

1. การปรึกษา ผู้ที่ให้การปรึกษา (Counselor) ควรจะเป็นบุคคลที่มีความรู้ประสบการณ์ และทักษะโดยเฉพาะการใช้เทคนิคต่างๆ ให้เหมาะสมกับผู้รับการปรึกษาแต่ละคน
2. การปรึกษาจะต้องคำนึงถึงเด็กทุกคน ไม่ควรคิดว่าเป็นปัญหาเพียงด้านใดด้านหนึ่ง เพราะปัญหาของเด็ก เช่น ปัญหาส่วนตัวและสังคม ปัญหาการเรียน โดยมากมักจะเกี่ยวเนื่องกันผลจากปัญหาหนึ่งมักจะทำให้เกิดอีกปัญหาหนึ่งตามมา
3. การปรึกษาจะต้องยอมรับ ในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งทางด้านความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ตลอดจนฐานะเศรษฐกิจและสังคม ในการช่วยเหลือบุคคลจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบทั้งสองด้วย
4. การตัดสินใจ การรับผิดชอบในปัญหา ควรเป็นสิทธิและเป็นหน้าที่ของผู้รับการปรึกษาอย่างเต็มที่

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า หลักการสำคัญของการปรึกษากลุ่มนั้นจะต้องยึดผู้มาขอรับการปรึกษาหลัก โดยแต่ละคนจะได้พูดถึงปัญหาของตน แสดงความคิดเห็นโดยมีผู้ให้การปรึกษาต้องคอยทำหน้าที่อำนวยความสะดวก และสมาชิกคนใดพร้อมจะพูดภายใต้บรรยากาศเอื้ออำนวยให้สมาชิกสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ด้วยตนเอง

4. ประโยชน์และคุณค่าของการปรึกษากลุ่ม

จากการศึกษาเอกสารและตำราของประโยชน์และคุณค่าของการปรึกษากลุ่ม มีดังนี้

วัชร ทรัพย์มี (2549) กล่าวว่า ประโยชน์ของการปรึกษากลุ่มช่วยในเรื่องประหยัดเวลา เพราะการที่ผู้มีปัญหาล้ายกันได้มีโอกาสแบ่งปันความคิดเห็นความรู้สึก ตลอดจนการช่วยเหลือกันในการแก้ปัญหา ได้สำรวจตนเองในด้านความรู้สึก ทศนคติ เพื่อช่วยให้เข้าใจตนเองและยอมรับตนเองมากขึ้น

Gazda and Meadows (1975) กล่าวว่า ประโยชน์ของการปรึกษากลุ่มไว้ ดังนี้

1. สมาชิกภายในกลุ่มมีปัญหาเช่นเดียวกัน
2. การยอมรับจากสมาชิกภายในกลุ่ม จะช่วยให้สมาชิกแต่ละคนยอมรับที่จะเผชิญปัญหาของตน
3. สมาชิกมีโอกาสเรียนรู้ว่าสมาชิกคนอื่นๆ แก้ไขปัญหาผ่านการสังเกตอย่างไร
4. สมาชิกแสดงการกระทำและความรู้สึกของตน พร้อมทั้งปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้วยการคำนึงถึงความปลอดภัยและไว้วางใจสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่ม
5. สมาชิกเรียนรู้ที่จะให้และรับความช่วยเหลือตามบทบาทของตนภายในกลุ่ม
6. บรรยากาศเป็นกันเองภายในกลุ่ม ทำให้สมาชิกรู้สึกเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ส่งผลให้เกิดการเปิดเผยปัญหาครอบครัว
7. การปรึกษากลุ่มมีประสิทธิภาพมากสำหรับวัยรุ่น อยู่ในยุคที่แสวงหาตัวตนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน
8. การปรึกษาพบปะกับสมาชิกหลายคนพร้อมกัน จะช่วยประหยัดเวลาและช่วยให้ผู้ให้การศึกษาใช้เวลากับผู้อื่นได้อย่างละเอียดยิ่งขึ้น

Urbinner (2021) กล่าวว่า ประโยชน์ของการปรึกษากลุ่มไว้ ดังนี้

1. ได้รับการสนับสนุนจากผู้เข้าร่วมคนอื่น และได้ให้การสนับสนุนกับเพื่อนคนอื่น เพราะการปรึกษากลุ่มแต่ละคนจะได้รับฟังและแลกเปลี่ยนปัญหาต่างๆ ของกันและกัน
2. ได้เข้าใจปัญหาและเห็นทางออกของปัญหาหลายๆ มุมมอง เมื่อเข้าร่วมการปรึกษากลุ่ม อาจได้รับทางแก้ไขปัญหาที่หลากหลายจากสมาชิกคนอื่น ซึ่งทำให้เห็นถึงความเป็นไปได้ใหม่ๆ ในการแก้ไขปัญหาในหลายๆ มุมมองด้วย
3. ได้เรียนรู้การปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย การได้เรียนรู้ที่จะปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นเป็นสิ่งที่ได้เปรียบมากในการปรึกษากลุ่ม เพราะสภาพแวดล้อมในการปรึกษากลุ่มจะเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกการเรียนรู้เพื่อที่จะก้าวผ่านปัญหาและอารมณ์ความรู้สึกที่มี ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ช่วยทำให้ผู้เข้าร่วมสามารถเรียนรู้การปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นได้มากขึ้น
4. ช่วยให้เห็นแสดงออกทางอารมณ์ได้ดีขึ้นในการปรึกษากลุ่มเมื่อมีอารมณ์ที่มีความรู้สึกที่ท่วมท้น จะได้เรียนรู้ถึงแสดงออกทางอารมณ์เหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่น่าอายหรือผิดปกติ การแสดงออกทางอารมณ์ที่ดีไม่ได้หมายถึงการปิดกั้นความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ นอกจากนั้นยังจะมีโอกาสดูแลและสนับสนุนเพื่อนคนอื่นที่กำลังเสียใจอย่างเหมาะสม
5. ลดการแยกตัวออกจากสังคม (Social Isolation) สำหรับคนที่เก็บตัวมากขึ้น มีปฏิสัมพันธ์กับสังคมน้อยลง และค่อยๆ แยกตัวออกจากสังคม การปรึกษากลุ่มเป็นโอกาสที่ดีที่ทำให้

ได้กลับมา มีความรู้สึกปลอดภัยกับสังคมอีกครั้ง เพราะในการปรึกษากลุ่มจะมีผู้เชี่ยวชาญที่ดูแลสภาพแวดล้อมเหล่านี้ให้เป็นไปอย่างเหมาะสม

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ประโยชน์และคุณค่าของการปรึกษากลุ่มช่วยในเรื่องการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่มีสภาพปัญหาคล้ายกัน ได้เข้าใจปัญหาเห็นทางออกของปัญหาในหลายๆ มุมมองและช่วยในเรื่องประหยัดเวลาในการปรึกษา

5. องค์ประกอบของการปรึกษากลุ่ม

การดำเนินการหรือจัดกลุ่มให้การปรึกษาที่ประสบความสำเร็จนั้น ไม่เพียงแต่จะขึ้นอยู่กับ การดำเนินการภายในกลุ่มเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของการปรึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้

1. ผู้นำกลุ่ม ซึ่งเป็นผู้นำการปรึกษา มีอำนาจหน้าที่เหนือคนอื่นๆภายในสมาชิกกลุ่มนั้นๆ มีหน้าที่ในการสั่งการวางแผน แนะนำ ชี้แนะหรือปฏิบัติและมีความสามารถในการนำพากลุ่มสู่วัตถุประสงค์หรือสู่จุดหมายที่วางไว้ การปรึกษากลุ่มจะดำเนินไปสู่เป้าหมายได้สำเร็จนั้น ผู้นำกลุ่มต้องพยายามให้สมาชิกมีการปฏิสัมพันธ์กัน โดยผู้นำกลุ่มหรือผู้ให้การปรึกษาจะเป็นผู้เอื้ออำนวยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆภายในกลุ่มได้ให้ข้อเสนอแนะของผู้นำกลุ่มหรือผู้ให้การปรึกษานั้นมี ดังนี้

1.1 ทำความชัดเจนให้เกิดขึ้นภายในกลุ่ม

1.2 เป็นผู้นำกลุ่มในการเริ่มต้นในการให้การปรึกษา

1.3 สมาชิกภายในกลุ่มมีการตัดสินใจในการเลือก

1.4 ให้สมาชิกได้พูดถึงสิ่งที่ตนเองรู้สึกวิตกกังวลหรือเป็นปัญหา

1.5 ดำเนินการปรึกษา เพื่อที่จะให้สมาชิกกลุ่มประสบความสำเร็จ

1.6 เปิดโอกาสให้ครอบครัวเข้ามาอยู่ในกลุ่มถ้าเห็นว่ามีจำเป็น

1.7 จัดระเบียบกลุ่มในเรื่องต่างๆ เช่น ให้สมาชิกรู้จักคุ้นเคยซึ่งกันและกันให้ข้อเสนอแนะภาวะเบียบของกลุ่ม เพื่อให้กฎเกณฑ์และเตรียมสมาชิกจะได้รับความสำเร็จจากการมีประสบการณ์ ผู้นำกลุ่มยังคงให้ความสำคัญกับเทคนิคและความสะดวกสบายในเรื่องดังกล่าว เพื่อให้กลุ่มการปรึกษาได้ใช้เทคนิคสำหรับการปรึกษาเป็นผู้รายบุคคลรวมถึงเทคนิค ต่อไปนี้ (Dyer and Vriend, 1975)

1.7.1 การสร้างสัมพันธภาพ (Relationship) สามารถเกิดขึ้นได้หลายวิธี เช่น การยิ้ม การทักทายและการบอชื่อเมื่ออยู่ในกลุ่ม สิ่งสำคัญคือต้องเป็นมิตรและปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ทำให้ทุกคนรู้สึกสบายใจและไม่เครียดคุยเรื่องที่ใครๆก็ชอบจะได้สนใจคุยมากขึ้น

1.7.2 การสังเกต (Observation) เพื่อให้เข้าใจว่ากลุ่มมีพฤติกรรมอย่างไร สิ่งสำคัญคือต้องใส่ใจกับวิธีที่สมาชิกกระทำ สิ่งที่สมาชิกพูด และวิธีที่สมาชิกโต้ตอบกัน บางครั้งผู้คนใช้คำพูดเพื่อพูดคุยกัน แต่ในบางครั้งอาจใช้การกระทำหรือท่าทางแทน โดยการเฝ้าดูและฟังอย่างใกล้ชิดสามารถเรียนรู้ได้มากมายเกี่ยวกับความรู้สึกของกลุ่มและจะช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมกลุ่มได้ดี

1.7.3 การนำแบบทั่วไป (General Leads) เป็นลักษณะคำถามหรือคำพูดนำไปสู่หัวข้อการอภิปรายหรือใกล้จบการอภิปราย ต้องการชักจูงให้เปลี่ยนแนวคิดไปจากเดิม

1.7.4 การกระตุ้นความสนใจ (Stimulation) คือการทำให้ทุกคนตื่นเต้นและสนใจในบางสิ่งบางอย่าง ในกลุ่มบางครั้งผู้คนที่เขินอายเกินกว่าจะพูดคุยกัน แต่ผู้ให้การศึกษาสามารถช่วยได้โดยเริ่มการสนทนาและทำให้ทุกคนสนใจ สามารถพูดคุยเกี่ยวกับหัวข้อใดๆที่สมาชิกกลุ่มอาจชอบ จากนั้นสมาชิกทั้งหมดก็สามารถพูดคุยและอภิปรายร่วมกันได้

1.7.5 การให้กำลังใจ (Encouragement) เมื่อสมาชิกเกิดมีท่าทีท้อแท้ใจมีสีหน้าท่าทางเหมือนจะร้องไห้หรืออ่อนแอ ผู้นำกลุ่มควรใช้ทักษะการให้กำลังใจเพื่อช่วยให้สมาชิกมีกำลังใจที่อยากสนทนาและแสดงความคิดเห็นอีกครั้ง

1.7.6 การเชื่อมโยง (Connection) เป็นเทคนิคของการเชื่อมโยงเรื่องหรือประเด็นต่างๆ ที่พูดกันเป็นการเชื่อมโยงการสื่อสารภายในกลุ่ม

1.7.7 การเงียบ (Silence) เป็นเทคนิคที่ทำให้สมาชิกในกลุ่มได้รับรู้ถึงอารมณ์และความรู้สึกของตนเองในตอนนั้น

1.7.8 การฟัง (Listening) ผู้ให้การศึกษาในการฟังจะต้องตั้งใจฟังได้รับประเด็น สมาชิกกลุ่มนั้นสามารถพูดด้วยความสนใจและอาจบอกให้เขาพูดต่อ หรือพยักหน้าเห็นด้วย

1.7.9 การยอมรับ (Acceptance) การยอมรับคือการฟังด้วยความเห็นอกเห็นใจ ไม่มีอคติในการเปรียบเทียบหรือความขัดแย้งใดๆ กับกลุ่ม อย่าคิดว่าผู้ให้การศึกษาเป็นผู้นำการอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาคิดว่าสำคัญ เช่น ให้โอกาสสมาชิกกลุ่มชี้ให้เห็นปัญหาของตนเอง

1.7.10 การแสดงความเห็นชอบด้วย (Approval) การแสดงความเห็นชอบด้วยวาจาและท่าทาง เมื่อผู้รับการปรึกษาพูดสิ่งที่ถูกต้อง การทำเช่นนี้จะช่วยส่งเสริมให้เกิดกำลังใจแก่ผู้พูด

1.7.11 ความอดทน (Patience) ผู้รับการปรึกษาต้องการให้กลุ่มเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ผู้ให้การศึกษาต้องอดทนปล่อยให้สมาชิกกลุ่มพูดสิ่งที่ต้องการจะพูด รออย่างสงบในขณะที่คนอื่นพูด แม้ว่าจะไม่เกี่ยวกับสิ่งที่สมาชิกคิดที่สำคัญ

1.7.12 การทำให้เกิดความกระจ่าง (Clarification) การขอข้อมูลเพิ่มเติมหรือความช่วยเหลือเมื่อผู้รับการปรึกษาไม่เข้าใจบางสิ่งบางอย่าง ถ้ามีคนพูดในลักษณะที่เข้าใจยาก ผู้ให้การศึกษาสามารถขอให้สมาชิกอธิบายอีกครั้งได้ บางครั้งสมาชิกอาจใช้คำที่ไม่ชัดเจน ดังนั้นผู้ให้การศึกษาสามารถขอให้สมาชิกอธิบายหรือตรวจสอบว่าผู้ให้การศึกษาเข้าใจถูกต้องหรือไม่

1.7.13 การแปลความหมาย (Interpretation) การทำความเข้าใจว่าบุคคลกำลังรู้สึกและคิดอย่างไรโดยพิจารณาจากการกระทำและสิ่งที่พวกเขาพูด ช่วยให้พวกเขาเข้าใจตนเองดีขึ้น ผู้ให้การศึกษาอธิบายความเชื่อมโยงระหว่างคำพูด ความคิด ความรู้สึก และการกระทำ

จะทำเมื่อผู้ให้การศึกษาและผู้เข้ารับการศึกษามีความสัมพันธ์ที่ดีและไว้วางใจซึ่งกันและกัน แต่ผู้ให้การศึกษาต้องพร้อมที่จะรับฟังความจริง ไม่เช่นนั้นความสัมพันธ์อาจได้รับผลกระทบ

1.7.14 การสะท้อนความรู้สึก (Reflection of Feeling) ในกรณีนี้ ผู้ให้การศึกษาใช้วิธีพูดคุยกัยแบบพิเศษเพื่อช่วยให้บุคคลนั้นเข้าใจความรู้สึกของตนเองดีขึ้น แทนที่จะมุ่งความสนใจไปที่สิ่งที่กำลังพูดถึง ผู้ให้การศึกษากลับสนใจว่าผู้รับการศึกษารู้สึกอย่างไรภายในใจ สิ่งนี้ช่วยให้บุคคลนั้นเข้าใจความรู้สึกของตนเองอย่างแท้จริงและไม่กลัวที่จะเผชิญหน้า

1.7.15 การเรียบเรียงถ้อยคำเสียใหม่ (Restatement) วิธีนี้เมื่อมีคนมีปัญหาในการเล่าเรื่องในลักษณะที่สมเหตุสมผล ผู้ให้การศึกษาสามารถช่วยได้ด้วยการพูดซ้ำสิ่งที่ผู้รับการศึกษากล่าวโดยใช้คำที่แตกต่างกัน สิ่งนี้สามารถช่วยให้บุคคลนั้นเข้าใจเรื่องราวของตนเองได้ง่ายขึ้น บางคนเรียกกลยุทธ์นี้ว่า การสะท้อนเนื้อหา (Reflection of Content)

1.7.16 การให้ข้อมูล (Information) เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้ให้การศึกษาค้นพบแนวทางแก้ไขปัญหาหรือตัดสินใจได้ ผู้ให้การศึกษาใช้ข้อมูลที่ได้เรียนรู้มาเพื่อเป็นแนวทางจะมีประโยชน์มากยิ่งขึ้น หากผู้ให้การศึกษาค้นคว้าและพูดคุยเกี่ยวกับข้อมูลที่พบ

1.7.17 การตั้งคำถาม (Questioning) การถามคำถามในช่วงการปรึกษาแบบกลุ่มคำถามมักจะใหญ่หรือกว้าง และช่วยให้บุคคลพูดถึงความคิดและความรู้สึกของตนเองสามารถตอบได้ว่าใช่หรือไม่ใช่ แต่ควรให้รายละเอียดเพิ่มเติมหรือแบ่งปันความคิดเห็นการถามคำถามยังช่วยให้ผู้ให้การศึกษาเข้าใจสมาชิกดีขึ้นและช่วยให้สมาชิกเข้าใจปัญหาของตัวเอง

1.7.18 การแนะ (Suggestion) เป็นเทคนิคเมื่อผู้รับการศึกษามองไม่เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา ผู้ให้การศึกษาสามารถแนะแนวทางได้ แต่วิธีนี้ควรใช้ต่อเมื่อเกิดความจำเป็น เนื่องจากจะทำให้ผู้รับการปรึกษาไม่สามารถนำตนเองได้

1.7.19 การให้กำลังใจ (Reassurance) เป็นการสร้างความเชื่อมั่นและช่วยคลายเครียด ทำให้เกิดกำลังใจที่จะจัดการกับปัญหา อาจทำได้โดยการปลอบใจ การชื่นชมเมื่อผู้รับการปรึกษาสามารถคิดหาแนวทางปฏิบัติได้เหมาะสม การชี้แจงให้เห็นว่าปัญหานั้นๆ มีการแก้ไขได้

1.7.20 ปฏิบัติการเชิงวิเคราะห์ (Tentative Analysis) เมื่อได้ข้อมูลจากการปรึกษามาแล้วอย่างละเอียด ผู้ให้การศึกษาจะวิเคราะห์ข้อมูลเหล่านั้นด้วยตนเอง

1.7.21 การใช้คำถามป้อนกลับ (Feedback) เป็นกระบวนการหนึ่งที่จะช่วยผู้มีความเข้าใจและความพร้อมในการพัฒนาตนเองด้วยการชี้แนะเชิงใจ เสริมพฤติกรรมการให้ข้อมูลป้อนกลับ จึงเปรียบเสมือนกระจกที่สะท้อนข้อมูลให้ได้ว่า การปฏิบัติงานมี

1.7.22 การมองปัญหาจากมุมของคนอื่น (Projection Interpersonal) เป็นการปรึกษาเปรียบเทียบความรู้สึกของตนเองเมื่ออยู่ในฐานะที่เป็นคนอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งไม่ใช่ตัวตนเพื่อให้มองเห็นปัญหาจากหลายๆ มุม

1.7.23 การมองย้อนอดีต และอนาคต (Projection-Time) เป็นการช่วยให้ผู้มารับการปรึกษามองย้อนอดีตหรือมองไปถึงอนาคตว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างกับสภาพของปัญหา

1.7.24 การยกตัวอย่าง (Illustration) อาจเป็นได้ทั้งตัวอย่างที่ผู้ให้การศึกษาเองเคยมีประสบการณ์

1.7.25 การอธิบายสรุป (Summary Clarification) เป็นเทคนิคพูดถึงปัญหาที่หลายๆคนมอง แล้วก็จะสรุปโดยรวมเรื่องที่พูด และสรุปการแสดงความคิดเห็นทั้งหมดจากการสนทนา

2. การเลือกสมาชิก การเลือกสมาชิกให้เข้าร่วมกลุ่มให้การปรึกษานั้น ผู้จัดการกลุ่มควรทำความเข้าใจก่อนว่าแบบแผนการเข้ากลุ่มของสมาชิกแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.1 ผู้ที่สมัครใจ (The Volunteer) จะตัดสินใจเข้าร่วมกลุ่มด้วยความเต็มใจของตนเองจากข้อมูลที่ได้รับจากเพื่อนที่เคยเข้ากลุ่มแล้ว คนที่เลือกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มจากเพื่อนสมาชิกหรือที่อื่นๆอยู่ในกลุ่มมากกว่าคนที่ถูกบังคับให้อยู่ที่ ดังนั้นกลุ่มจึงมีแนวโน้มที่จะสำเร็จได้ดีหากมีผู้สมัครใจมากขึ้น

2.2 ผู้สมัครใจแถมถูกบังคับ (The Forced Volunteer) เป็นบุคคลที่ถูกชักนำให้เข้ากลุ่มเหมือนกับว่ามีความสมัครใจ

2.3 ผู้ที่ถูกบังคับให้เข้าร่วมกลุ่ม (The Forced Participant) ผู้นำกลุ่มต้องใช้เวลาแก่สมาชิกเหล่านี้มาก เพื่อที่จะให้เขากลับเปิดเผยตนเองและได้รับประโยชน์จากกระบวนการกลุ่ม (กองโรคเอดส์, 2544)

3. ชนิดของกลุ่ม Rao (1981) กลุ่มจะต้องเป็นกลุ่มปิด คือ ไม่รับสมาชิกใหม่ในระหว่างการให้คำปรึกษา แม้ว่าสมาชิกจะลาออก แต่การจัดกลุ่มเปิดอาจทำให้เกิดปัญหากับความไว้วางใจและความใกล้ชิดระหว่างสมาชิกได้

4. ขนาดกลุ่ม ขนาดกลุ่มมักประกอบด้วยสมาชิก 3-12 คน แต่จำนวนที่เหมาะสมที่สุดคือ 5-8 คน จำนวนสมาชิกที่เหมาะสมจะสร้างปฏิสัมพันธ์ที่เพียงพอต่อความเข้มแข็งของกลุ่ม หากมีสมาชิกมากเกินไป สมาชิกแต่ละคนจะมีเวลาจัดการกับปัญหาน้อยเกินไป รวมทั้งร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นเพียงเล็กน้อย แต่หากจำนวนสมาชิกน้อยเกินไป การดำเนินงานของกลุ่มจะถูกลดทอนลง (กองโรคเอดส์, 2544)

5. ระยะเวลา ความถี่ และจำนวนครั้ง ใช้ขึ้นอยู่กับประเภทของกลุ่มและสิ่งที่ต้องการบรรลุ โดยปกติแล้วการปรึกษากลุ่มจะใช้เวลาครั้งละประมาณ 1.5 ชั่วโมง สิ่งสำคัญคือต้องไม่ทำให้การปรึกษานานเกินไป เพราะผู้คนอาจเหนื่อยล้าและเสียสมาธิได้ การปรึกษากลุ่มมักจะเกิดขึ้นสัปดาห์ละครั้ง เว้นแต่จะมีเรื่องเร่งด่วนที่ต้องทำให้เสร็จอย่างรวดเร็วจำนวนครั้งที่กลุ่มจะพบกันขึ้นอยู่กับว่าต้องการทำอะไรและใครอยู่ในกลุ่ม โดยปกติแล้วกลุ่มจะพบกันระหว่าง 5 - 25 ครั้ง ตามความ

เหมาะสม (กองโรคเอดส์, 2544) ระยะเวลาในการปรึกษากลุ่มจะใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง หรือ 1.5 ชั่วโมง แต่หากกลุ่มมีเด็กเล็กก็ไม่ควรเกิน 1 ชั่วโมง การปรึกษากลุ่มมักเกิดขึ้นสัปดาห์ละครั้งหากช่วงการปรึกษาสั้นลงอาจเกิดขึ้น 2 - 3 ครั้งต่อสัปดาห์ ไม่ควรน้อยกว่า 1 ชั่วโมงหรือมากกว่า 2 ชั่วโมง โดยทั่วไปกลุ่มจะพบกันประมาณ 6 หรือ 7 ครั้ง แต่อาจแตกต่างกันสำหรับกลุ่มที่อยู่เพียงช่วงเวลาสั้น (วัชร ทรัพย์มี, 2549)

6. อายุ และวุฒิภาวะของสมาชิก ได้เสนอว่า เมื่อเลือกสมาชิกหรือเพื่อนร่วมทีมเป็นเรื่องปกติที่ผู้คนจะเลือกผู้ที่มีอายุใกล้เคียงกันและมีความสามารถใกล้เคียงกัน ทำให้ทุกคนสามารถเข้ากันได้และเป็นเพื่อนกันได้ง่ายขึ้น สิ่งสำคัญสำหรับทุกคนคือต้องมีความเข้าใจและการคิดในระดับที่ใกล้เคียงกัน เพื่อให้สามารถสื่อสารได้ดีและทำงานร่วมกันได้อย่างราบรื่น บางครั้งถ้าสมาชิกใดมีความสามารถมากกว่าคนอื่นมาก อาจทำให้คนอื่นรู้สึกว่าคุณมองข้ามหรือรู้สึกไม่ดีโดยไม่ตั้งใจ

7. การประชุมกลุ่มและการปรึกษากลุ่มควรจัดขึ้นในห้องพิเศษที่มีลักษณะเป็นสัดส่วน ห้องเหล่านี้จะต้องมีขนาดเหมาะสมกับจำนวนคนในกลุ่ม เก้าอี้ควรนั่งสบายและจัดเป็นวงกลมเพื่อให้ทุกคนมองเห็นกัน พื้นควรสะอาดและพร้อมให้คนนั่งได้หากต้องการ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การปรึกษากลุ่มจะดำเนินไปสู่เป้าหมายได้สำเร็จนั้น ผู้นำกลุ่มควรให้ความสำคัญกับเทคนิคเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อสาร ฟัง ทวนความ สะท้อนความคิด ความรู้สึก ตามกระบวนการปรึกษาในขั้นตอนต่างๆ และควรมีข้อระวังในการปรึกษาด้วย โดยผู้ให้การปรึกษาจะต้องเตรียมพร้อมรับฟังปัญหาได้มีอารมณ์มั่นคง อย่าปล่อยตัดสินใจ ให้ใส่ใจให้กำลังใจและพึงรักษาสัมพันธภาพที่ดีไว้

6. กระบวนการปรึกษากลุ่ม

จากการได้ศึกษาเอกสารและตำรากระบวนการให้การปรึกษากลุ่ม ดังนี้

จิราภรณ์ อารยะรังสฤษฎ์ (2539) ได้อธิบาย กระบวนการการปรึกษากลุ่มไว้ ดังนี้

1. ขั้นสร้างความมั่นคงปลอดภัยภายในกลุ่ม (The Security Stage) การปรึกษาในขั้นเริ่มต้นคือ ความกังวล ความลังเลสงสัย ความไม่แน่ใจการต่อต้านความรู้สึกไม่สะดวกสบาย และปฏิกิริยาทางอารมณ์อื่น ๆ อันเป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึกทั้งของสมาชิกกลุ่มและผู้นำกลุ่มการที่สมาชิกกลุ่มมีความรู้สึกเช่นนี้ก็เพราะเขากำลังอยู่ในสถานการณ์ทางสังคมที่ใหม่สำหรับเขา ซึ่งไม่สามารถคาดเดาถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป และเขาก็ไม่มีความมั่นใจในความสามารถของเค้าที่จะควบคุมตนเอง หรือสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นภายในกลุ่มได้ยิ่งกว่านั้นความรู้สึกนี้อุดจากการที่สมาชิกกลุ่มรู้ว่าตนเองกำลังอยู่ในกระบวนการให้การปรึกษาและมีเรื่องส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องซึ่งไม่ใช่ว่าจะเปิดเผยได้ง่าย ๆ ภายใต้สถานการณ์ใดๆ ก็ตาม

2. ขั้นการยอมรับกลุ่ม (The Acceptance Stage) ในขั้นนี้จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับความต้องการความรักและการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มซึ่งมีอิทธิพลต่อทิศทางของกระบวนการกลุ่ม

3. ขั้นสร้างความรับผิดชอบ (The Responsibility Stage) เป็นขั้นตอนที่กระบวนการปรึกษากลุ่ม มีคุณลักษณะที่สำคัญคือการพัฒนาสมาชิกกลุ่มจากการยอมรับตนเองและผู้อื่น มาสู่การมีความรับผิดชอบต่อตนเองความแตกต่างระหว่างการยอมรับตนเองและการรับผิดชอบ

4. ขั้นดำเนินการ (The Work Stage) ลักษณะที่สำคัญของขั้นตอนนี้ คือการรวบรวมปัญหาและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกทั้งหมด ตั้งแต่ในขั้นตอนแรก ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างควมไว้วางใจ การยอมรับ และความรับผิดชอบ เพื่อนำมาเป็นประสบการณ์ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ในการแก้ไขบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้ไม่สบายใจต่อการดำเนินชีวิตของสมาชิกและสมาชิกได้รับประโยชน์จากการดำเนินการนั้น (จิราภรณ์ อารยะรังษฤษฎ์, 2539) ได้แสดงความคิดเห็นว่าหัวใจสำคัญของกระบวนการกลุ่มอยู่ที่ขั้นตอนนี้

5. ขั้นยุติกลุ่ม (The Closing Stage) ขั้นตอนที่ท้ายของกระบวนการการปรึกษากลุ่ม จะมีลักษณะให้การสนับสนุนในสภาพที่เป็นธรรมชาติ โดยการแสดงปฏิกิริยาสะท้อนกลับ การให้กำลังใจและให้มีความพยายาม แม้ว่าสมาชิกกลุ่มจะประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาของตนภายในกลุ่ม แต่ยังคงต้องเผชิญกับความยุ่งยากในการปรับพฤติกรรมและทัศนคติภายนอกกลุ่ม เนื่องจากความคาดหวังของบุคคลที่อยู่ภายนอกกลุ่มที่มีต่อสมาชิกกลุ่มนั้นยังคงขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมที่ผ่านมา ดังนั้นจึงเป็นการยากที่สมาชิกกลุ่มจะได้รับกำลังใจหรือตัวเสริมแรงเพื่อแสดงพฤติกรรมใหม่ หรือปฏิบัติในแนวทางที่แตกต่างไปจากเดิม กลุ่มจึงเป็นสถานที่ที่สมาชิกสามารถเปิดเผยความคับข้องใจ ความสำเร็จและความล้มเหลว ได้อย่างปลอดภัยและยังสามารถกลับมาประเมินพฤติกรรมของตนเองถึงความเปลี่ยนแปลงที่อาจจะเป็นไปได้ เพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มัลลวีร์ อุดลวณศิริ (2554) ได้อธิบาย กระบวนการการปรึกษากลุ่มไว้ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. สำรวจเพื่อทำความเข้าใจสภาพการณ์ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
2. กำหนดเป้าหมายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ของผู้รับการปรึกษา
3. การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมร่วมกันระหว่างผู้ให้การศึกษาและผู้รับการปรึกษา
4. ประเมินผลการปรึกษา เพื่อให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมและยุติการปรึกษา

Corey (2004) ได้อธิบาย กระบวนการการปรึกษากลุ่มไว้ตามแนวพิจารณาความเป็นจริงออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเริ่มต้น (Initial Stage) ผู้ให้การศึกษาต้องการสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างผู้รับการปรึกษากลุ่ม ดังนั้นผู้ให้การศึกษาจะต้องพยายามแสดงความเห็นอกเห็นใจและสร้างความไว้วางใจแก่ผู้รับการปรึกษา สามารถสื่อสารกันในกลุ่มโดยการพูดถึงพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของสมาชิกกลุ่มคนอื่นๆ ผู้ให้การศึกษาควรเป็นตัวอย่างในการสร้างความสัมพันธ์และส่งเสริมสมาชิกให้ความสนใจกับความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม

2. **ขั้นตอนการ (Working Stage)** ผู้ให้การปรึกษากระตุ้นให้สมาชิกกลุ่มเรียนรู้เพิ่มเติมว่าพฤติกรรมที่ขาดความรับผิดชอบและการเลือกอย่างไม่มีเหตุผลของตนเองก่อให้เกิดปัญหาในอดีตอย่างไรและสิ่งนี้จะส่งผลต่อปัจจุบันอย่างไร มุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมไม่ใช่ความรู้สึกหรือความคิด ทฤษฎีนี้มีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่ว่าเมื่อบุคคลเปลี่ยนพฤติกรรม ความคิดและความรู้สึกก็จะเปลี่ยนไปเช่นกัน ผู้ให้การปรึกษากระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษาประเมินพฤติกรรมปัจจุบันและดูว่าตรงกับความต้องการหรือไม่ ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ผู้ให้การปรึกษาจะกระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษาใช้เทคนิคการเผชิญหน้าเพื่อให้บรรลุความต้องการของตนเอง ผู้ให้การปรึกษาต้องไม่อนุญาตให้ผู้รับการปรึกษาภายในสมาชิกกลุ่มใช้เหตุผลในการป้องกันตนเอง แต่ต้องช่วยให้เผชิญหน้ากับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเอง

3. **ขั้นสุดท้าย (Final Stage)** ผู้ให้การปรึกษาช่วยให้ผู้รับการปรึกษาวางแผนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามสิ่งที่เป็นไปได้ พร้อมช่วยให้ผู้รับการปรึกษาดิตตามการเปลี่ยนแปลง การแจ้งให้ผู้รับการปรึกษาทราบเมื่อตนเองจะต้องการที่จะดำเนินการให้การสนับสนุนและกระตุ้นให้ประสบความสำเร็จ ผู้ให้การปรึกษากลุ่มสามารถใช้การเล่นบทบาทเพื่อช่วยให้ผู้รับการปรึกษาสำรวจพฤติกรรมของตนเองและทำการเปลี่ยนแปลงตามที่จำเป็น

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ขั้นตอนการปรึกษากลุ่มในการวิจัยครั้งนี้ใช้ขั้นตอนการปรึกษากลุ่ม 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) **ขั้นเริ่มต้น** การปรึกษากลุ่มในช่วงเริ่มต้นของการทำกลุ่ม จำเป็นต้องอธิบายความเป็นมาในการทำกลุ่มอย่างชัดเจน ทั้งจุดประสงค์ ขั้นตอนการทำ จำนวนครั้ง ในการเข้ากลุ่ม ระยะเวลาผลที่ได้รับ และแจ้งข้อตกลงและการมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่ม 2) **ขั้นตอนการ** เป็นการที่ผู้วิจัยนำหลักการ แนวคิดและเทคนิค ของพฤติกรรมนิยมมาใช้เพื่อให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกพัฒนาความสามารถของตนเองไปในทิศทางที่ดีขึ้น สำรวจปัญหา ค้นหาสาเหตุของปัญหา เพื่อสร้างความเข้าใจและเปิดโอกาสให้ฝึกปฏิบัติทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงซึ่งนำไปสู่การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก จำนวน 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 30 นาที 3) **ขั้นยุติการปรึกษากลุ่ม**เป็นขั้นการสรุปเนื้อหาในการเข้าร่วมกลุ่มในครั้งนั้น ๆ โดยผู้วิจัยให้ความสำคัญและใส่ใจกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับการยุติกลุ่ม ภายหลังการปรึกษากลุ่มในแต่ละครั้ง โดยผู้วิจัยให้สมาชิกกลุ่มช่วยกันสรุป ตลอดจนเปิด โอกาสให้ได้ซักถาม และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตลอดจนให้ข้อมูลย้อนกลับ อาจมีการบ้านหรือมอบหมายงานบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการปรึกษาในครั้งต่อไป

7. ความหมายของการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

จากการศึกษาเอกสารและตำราเกี่ยวกับทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้มีผู้ให้ความหมายของการปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังนี้

ปรีชา วิหคโต (2551) ได้ให้ความหมายของการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ว่า การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม คือการที่กลุ่มคนมารวมตัวกันเพื่อพยายามเปลี่ยนแปลง

การกระทำและพฤติกรรมของบุคคล ผู้ให้การปรึกษาที่ดูแลกลุ่มจะเน้นไปที่สิ่งที่สามารถมองเห็นและสังเกตได้ เช่น สิ่งที่คุณพูดหรือทำ บางครั้งก็ยากที่จะรู้ว่าใครบางคนกำลังคิดหรือรู้สึกอย่างไร

มาลินี จุฑาประมา (2554) ได้ให้ความหมายของการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่มทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่าด้วยเรื่องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายนอกหรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม เป็นการเรียนรู้ความสัมพันธ์เชื่อมโยงเป็นการเน้นสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองทั้งนี้เพราะการเรียนรู้เป็นการแก้ปัญหา

พระมหาถาวร ถาวโร (2564) เป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือแก้ไขปัญหาของผู้มาขอรับการปรึกษาร่วมกันเป็นกลุ่ม มีผู้ให้การปรึกษาเป็นผู้ช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่ม โดยใช้แนวคิดการปรึกษาแบบมีส่วนร่วม ผู้ให้การปรึกษาต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและทักษะที่ดีในการปรึกษาเพื่อมุ่งหมายส่งเสริมให้ผู้มาขอรับการปรึกษามีความตระหนักรู้ มีพฤติกรรมที่สม่ำเสมอ

Khamsom (2011) กล่าวว่า การปรึกษากลุ่มเป็นวิธีการขอความช่วยเหลือสำหรับผู้ที่มีปัญหาหรือมีความไม่สบายใจ เป็นวิธีเชิงโครงสร้างในการขอความช่วยเหลือจากคนอื่นๆที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหาที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ สิ่งนี้สามารถช่วยให้เกิดเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาและวิธีจัดการกับปัญหา

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มุ่งเน้นไปที่วิธีที่บุคคล เรียนรู้โดยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลนี้จะทำโดยการเชื่อมต่อกับสิ่งต่างๆ ด้วยสิ่งที่ทำให้รู้สึกดี หรือรู้สึกไม่ดี สิ่งนี้ช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเข้าใจวิธีการแก้ปัญหาและเรียนรู้สิ่งใหม่

8. แนวคิดเกี่ยวกับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

จากการศึกษาเอกสารและตำราเกี่ยวกับทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้มีผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังนี้

สยมพร ศรีมุงคุณ (2553) กล่าวว่า การปรึกษาด้านพฤติกรรมนิยมเป็นวิธีหนึ่งในการทำความเข้าใจว่าผู้คนปฏิบัติตนอย่างไร โดยอิงจากสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวไม่เกี่ยวกับการตัดสินใจว่าอะไรดีหรือไม่ดี นักพฤติกรรมนิยมจะดูว่าผู้คนเรียนรู้อย่างไรและมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อสิ่งรอบตัวใส่ใจกับการกระทำของผู้คนจริงๆ เพราะสามารถมองเห็นและศึกษาได้อย่างง่ายดาย

ดวงมณี จงรักษ์ (2556) กล่าวว่า การปรึกษาแนวพฤติกรรมนิยมเป็นการประยุกต์เทคนิคและเชื่อว่าปัญหาด้านพฤติกรรมสามารถใช้เทคนิคในการปรึกษากลุ่มได้หลายวิธี เช่น เทคนิคการเสริมแรง เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ เทคนิคการฝึกทักษะทางสังคมและเทคนิคการปรับพฤติกรรม

นิธิพัฒน์ เมฆขจร (2562) ประมวลสรุปได้ 4 ประการ ดังนี้

1. การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ผู้รับการปรึกษาแต่ละคนถือว่าเป็นผลจากการที่มีประสบการณ์กับสิ่งต่างๆ ผู้รับการปรึกษาจะมองว่าพฤติกรรมทั้งที่ดีและไม่ดีนั้นล้วนเกิดจาก

การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีศักยภาพในการแสดงออกในพฤติกรรมที่หลากหลาย ตามสถานการณ์ที่มากระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และตอบสนอง

2. มนุษย์สามารถคิดได้อย่างมีเหตุผลและสามารถควบคุมพฤติกรรมตนเองได้

3. มนุษย์สามารถเรียนรู้และสร้างพฤติกรรมขึ้นใหม่ได้ การให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเชื่อว่า แม้บุคคลจะเคยมีประสบการณ์การเรียนรู้และมีพฤติกรรมบางอย่างมาจากอดีต แต่ก็สามารถเรียนรู้ที่จะสร้างพฤติกรรมใหม่ขึ้นมาได้อีกเสมอ

4. พฤติกรรมของมนุษย์ต่างก็มีอิทธิพลซึ่งกันและกันในปัจจุบันได้เริ่มมีมุมมองใหม่เกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ที่ค่อนข้างแตกต่างไปจากเดิม

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ให้ความสำคัญต่อพฤติกรรมที่สังเกตเห็นและวัดได้ ซึ่งแนวคิดจะยึดหลักด้านพฤติกรรมของมนุษย์ว่าเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ โดยการเลือกใช้เทคนิคและวิธีการที่เหมาะสมกับผู้รับการปรึกษาแต่ละคน

9. เป้าหมายของการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

จากการศึกษาเป้าหมายของการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังนี้

ทิสนา แคมมณี (2548) กล่าวว่า ธรรมชาติของมนุษย์ในลักษณะที่เป็นกลางคือมีดีและไม่ดี เกิดจากปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกเป็นสิ่งที่เร้า การปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนี้มักจะคำนึงถึงความสามารถและเวลาในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ชวลรัตน์ บุรณากาญจน์ (2556) กล่าวว่า เป้าหมายของการปรึกษากลุ่มเป็นสิ่งที่กำหนดรวมกันระหว่างผู้ให้การศึกษากับผู้รับการปรึกษาแต่ละราย เป้าหมายที่กำหนดขึ้นนั้นต้องมีความชัดเจนเป็นรูปธรรมและดำเนินการตกลงร่วมกันเป็นสัญญา เพื่อชี้นำการปรึกษาและการบำบัด เป้าหมายการปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มี 5 ประการ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้บุคคลมีความรู้สึว่าตนเองไม่โดดเดี่ยวเมื่อเกิดปัญหา
2. ช่วยทำให้บุคคลสามารถรู้จักและเข้าใจตนเองได้อย่างถูกต้อง
3. ช่วยให้ผู้บุคคลรู้จักใช้ความคิด สติปัญญาไปใช้ในการตัดสินใจแก้ไข้ปัญหา
4. ช่วยให้ผู้บุคคลเกิดความกระจำจขึ้นใจ มองเห็นลู่ทางในการแก้ไข้ปัญหา
5. ช่วยให้ผู้บุคคลเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับจากเกิดพฤติกรรมใหม่

พสุ วุฒินันท์ (2564) กล่าวว่า เป้าหมายของการปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความจริงและเป็นที่ยอมรับโดยปราศจากการวางแผนอย่างเป็นระบบและมีความสม่ำเสมอ สำหรับเป้าหมายเฉพาะเจาะจง

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เป้าหมายของการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ จัดพฤติกรรมผิดปกติและพยายามให้

พฤติกรรมที่พึงประสงค์คงอยู่ถาวร ช่วยให้ผู้รับการปรึกษามีความคิดที่เต็มไปด้วยเหตุผลสามารถวิเคราะห์สิ่งต่างๆ โดยใช้สติปัญญานำไปใช้ในการตัดสินใจแก้ไขปัญหา

10. กระบวนการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

จากการศึกษาเอกสารและตำราเกี่ยวกับกระบวนการการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังนี้

ปรีชา วิหคโต (2545) กล่าวว่า กระบวนการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ประกอบไปด้วยการช่วยให้ผู้รับการปรึกษามองเห็นปัญหาและเห็นพ้องในพฤติกรรมที่ต้องปรับปรุงแก้ไขตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดความก้าวหน้าได้ ผู้ให้การปรึกษาจะจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้รับการปรึกษาและปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีเมื่อพบว่ากลวิธีที่เลือกใช้นั้นไร้ผล

ลักขณา สรีวัฒน์ (2552) กล่าวว่า กระบวนการปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนี้มีแนวทางที่เหมือนกับกระบวนการศึกษาซ้ำหรือเรียนซ้ำ เป็นลักษณะของการเรียนรู้ที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในปัจจุบัน และปรับขยายพฤติกรรมของตนเองได้ต่อไป

วรรณภา พิพัฒน์ธนวศ์ (2560) กล่าวว่า เป็นกระบวนการ การช่วยเหลือที่ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ที่ผู้ให้การปรึกษาเอื้ออำนวยให้ผู้รับบริการการปรึกษาได้เข้าใจถึงปัญหาและรับรู้ถึงศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง และเรียนรู้การจัดการแก้ไขปัญหาหรือสิ่งที่รบกวนจิตใจด้วยตนเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า กระบวนการปรึกษาด้านพฤติกรรมขึ้นอยู่กับแนวคิดที่ว่า การเปลี่ยนแปลงสามารถทำได้ผ่านการวางแผนอย่างเป็นระบบและสอดคล้องกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง ผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษาร่วมกันทำงานร่วมกับที่ปรึกษา จึงต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนในใจ และต้องตกลงในสัญญาเพื่อเป็นแนวทางในการปรึกษาร่วมกัน

11. บทบาทและหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

จากการศึกษาเอกสารและตำราเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังนี้

ดวงมณี จงรักษ์ (2549) ได้อธิบาย ผู้ให้การปรึกษามีบทบาทและหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้การปรึกษามีหน้าที่ทำความเข้าใจปัญหาของผู้รับการปรึกษาอย่างถี่ถ้วนก่อนที่จะวางแผนดำเนินการจัดการกับปัญหา
2. คอยสร้างแรงจูงใจให้กับผู้รับการปรึกษาให้เกิดความมั่นใจต่อการแก้ไขปัญหา
3. การวิเคราะห์ปัญหาร่วมกันระหว่างผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา ตลอดจนวางแผนและหาวิธีการจัดการกับพฤติกรรม
4. คอยช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ และเพิ่มพฤติกรรมที่เหมาะสมของผู้รับการปรึกษา เพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

5. มีหน้าที่แสวงหาประสบการณ์และเพิ่มเติมความรู้ต่อการปรับพฤติกรรม และทำหน้าที่เป็นผู้ให้การเสริมแรงพฤติกรรมของผู้รับการปรึกษา

6. เป็นผู้เชี่ยวชาญในการประยุกต์เทคนิคต่างๆ ของทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหา

7. แสดงบทบาทเป็นตัวแทนแก่ผู้รับการปรึกษา เพราะการเรียนรู้ส่วนมากเกิดจากการมีประสบการณ์โดยตรง ดังนั้นผู้รับการปรึกษาสามารถเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ได้จากการเลียนแบบ

วรสัณห์ บุรณากาญจน์ (2556) ได้อธิบาย ผู้ให้การปรึกษามีบทบาทและหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้การปรึกษามีหน้าที่ทำความเข้าใจปัญหาของที่ปรึกษาอย่างถ่องแท้ และพัฒนาแผนปฏิบัติการเพื่อแก้ไขปัญหา

2. กระตุ้นให้ที่ปรึกษาแก้ไขปัญหาอย่างมั่นใจ

3. ทำงานร่วมกับผู้รับการปรึกษาเพื่อวิเคราะห์ปัญหาและประเมินพฤติกรรม

4. ช่วยเหลือผู้ให้การปรึกษาแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ เรียนรู้การกระทำที่เหมาะสมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตนตั้งไว้

5. ผู้ให้การปรึกษามีหน้าที่แสวงหาประสบการณ์และเพิ่มความรู้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทำหน้าที่เสริมสร้างพฤติกรรมของผู้ให้การปรึกษา

6. เป็นผู้เชี่ยวชาญในการประยุกต์เทคนิคต่างๆ การเรียนรู้ทฤษฎีเพื่อการแก้ปัญหา

7. ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้รับการปรึกษา เพราะการเรียนรู้ส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ตรง ดังนั้นผู้รับการปรึกษาจึงสามารถเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ๆ ผ่านการเลียนแบบได้

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2560) กล่าวว่า ผู้ให้การปรึกษามีบทบาทและหน้าที่คอยปรึกษาหาแนวคิดวิธีการแก้ปัญหาหลายๆวิธีและเสนอแนะวิธีแก้ปัญหาเพิ่ม ช่วยหาข้อดีข้อเสียของแต่ละวิธีเพื่อเปรียบเทียบกัน ให้ข้อมูลชี้ผลที่ตามมา สรุปทั้งข้อดีข้อเสียแต่ละวิธีก่อนตัดสินใจเลือกและวางแผนการแก้ปัญหา

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า บทบาทและหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นการช่วยให้ผู้รับการปรึกษามองเห็นปัญหาและเห็นพฤติกรรมที่ควรปรับปรุง โดยผู้ให้การปรึกษามีหน้าที่ทำความเข้าใจปัญหาของผู้รับการปรึกษาคอยสร้างแรงจูงใจ ตลอดจนเป็นผู้แนะนำเพื่อช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเปลี่ยนแปลงและลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ

12. เทคนิคให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

เทคนิคหรือกลวิธีให้บริการปรึกษา วชิร ทรัพย์มี (2554) ได้แนะกลวิธีการศึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. การเสริมแรง (Reinforcement Technique)

2. เรียนรู้จากตัวแบบ (Social Modeling Technique)

3. ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training Technique)

4. ขจัดความรู้สึกกังวลอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization)

5. การป้อนข้อมูลกลับ (Feedback)

Scissons (1993) ได้อธิบายเทคนิคให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. การนำเสนอตัวแบบ

2. การวางเงื่อนไขการเรียนรู้ใหม่โดยกลวิธีเสริมแรง

3. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

4. การใช้กลวิธีขจัดความรู้สึกวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ

Corey (2004) ได้อธิบายเทคนิคให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. การทำสัญญาเงื่อนไข (Contingency Contracts) พฤติกรรมที่มีการแสดงออกอาจมีการเปลี่ยนแปลงไม่ต่อเนื่อง

2. การแสดงตัวแบบ (Modeling) เป็นเครื่องมือการสอนที่มีพลังมากที่สุด การให้การปรึกษากลุ่มได้เปรียบมากกว่าการปรึกษารายบุคคล คือสามารถให้สมาชิกมีโอกาสเลียนแบบจากตัวแบบและสังคม

3. การสอน (Coaching) เป็นหลักการทั่ว ๆ ไป เพื่อให้สมาชิกมีการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้นำกลุ่มอาจใช้วิธีการสอนหากสมาชิกกลุ่มรู้สึกไม่มั่นใจในการฝึกพฤติกรรมหรือสมาชิก คนอื่น ๆ ก็สามารถสอน แนะนำได้

4. การปรับโครงสร้างทางความคิดใหม่ (Cognitive Restructuring) เป็นกระบวนการประเมิน และชี้ให้เห็นความคิดของบุคคล การเข้าใจ พฤติกรรมด้านลบส่งผลกระทบต่อความคิดและการเรียนรู้ และมีการแทนที่ด้วยความจริงและเหมาะสม

5. การแก้ไขปัญหา (Problems Solving) การบำบัดแบบพฤติกรรมนิยมจะสอนวิธีการให้สมาชิกกลุ่มจัดการกับปัญหาในชีวิตประจำวัน โดยมีเป้าหมายหลักคือ การกำหนดวิธีการแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพการฝึกเกี่ยวกับ ทักษะการคิด และการแสดงพฤติกรรมที่ช่วยให้สมาชิกกลุ่มนำไปประยุกต์ใช้ได้และยังสามารถเผชิญกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

6. เทคนิคการผ่อนคลาย (Muscle Relaxation) เป็นวิธีการช่วยให้สมาชิกกลุ่มลดความเครียด ความวิตกกังวล ความคับข้องใจที่ ปรากฏออกมาทางกาย เป็นการฝึกการผ่อนคลายกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทีละส่วน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เทคนิคให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นเทคนิคที่เรียนรู้จากตัวแบบเป็นเครื่องมือการสอน การแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพเกี่ยวกับทักษะการคิด การแสดงพฤติกรรมและการใช้รางวัล เพื่อเสริมแรงให้เป้าหมายพฤติกรรมที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้ได้ผลสำเร็จ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิณัฐตา ศุภศรี และคณะ (2560) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการให้สุขภาพจิตศึกษาครอบครัวต่อภาระของผู้ดูแลเด็กออทิสติก กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ดูแลหลักที่ดูแลเด็กออทิสติกที่อยู่ในชมรมผู้ปกครองบุคคลออทิสติกและศูนย์ส่งเสริมทักษะชีวิตบุคคลออทิสติก จังหวัดตรัง จำนวน 14 คน เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย 1) โปรแกรมการให้สุขภาพจิตศึกษาครอบครัว ดำเนินกิจกรรม 4 สัปดาห์ ๆ ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 90-120 นาที 2) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และ 3) แบบประเมินภาระการดูแลของผู้ดูแล ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมสุขภาพจิตศึกษาสำหรับครอบครัวมีผลดีต่อภาระของผู้ดูแลในการดูแลเด็กออทิสติก ภาระของผู้ดูแลลดลงอย่างน้อยครึ่งหนึ่งหลังจากเข้าร่วมโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=7.97, p=.00$; $t=9.21, p=.00$) ตามลำดับ

พุมพิต คงแสง (2563) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิ้มด จังหวัดยะลา เป้าหมายของการศึกษาค้นคว้าคือการดูว่าเด็กออทิสติกในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน และเปรียบเทียบทักษะทางสังคมก่อนและหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันอย่างไร ผลการวิจัยพบว่าทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกดีขึ้นในด้านต่างๆ เช่น การควบคุมอารมณ์ การโต้ตอบกับเพื่อน การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม การช่วยเหลือผู้อื่น และการยอมรับผู้อื่น การปรับปรุงผลการวิจัยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

Eckelberry (2007) ได้ศึกษาการใช้เรื่องราวทางสังคมกับเด็กออทิสติก เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้และเด็กที่ภาวะสมาธิสั้น ผลการศึกษาพบว่าเมื่อเด็กได้รับการสอนวิธีใช้เรื่องราวทางสังคม สามารถช่วยให้เด็กเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ เช่น เด็กผู้หญิงที่เคยแสดงท่าทีก้าวร้าวๆ ก็แสดงพฤติกรรมที่ดีขึ้น การศึกษาครั้งที่สองพบว่าเมื่อเด็กได้รับการสอนวิธีใช้เรื่องราวทางสังคม พฤติกรรมการจับที่ไม่เหมาะสมบางอย่างจะลดลง อย่างไรก็ตามการศึกษาที่สามพบว่า เมื่อเด็กได้รับการสอนวิธีใช้เรื่องราวทางสังคม พฤติกรรมของเด็กเปลี่ยนไปในลักษณะที่ทำให้นำสิ่งของเข้าปากน้อยลง

Chu (2007) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีเรื่องราวทางสังคมและการเล่นสมมุติเพื่อเพิ่มทักษะการปฏิสัมพันธ์ของเด็กออทิสติกมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดีเพียงใดเมื่อเด็กออทิสติกใช้เรื่องราวทางสังคมและแกล้งทำเป็นเล่น ผลการวิจัยพบว่าเด็กออทิสติกมีการตอบสนองทางร่างกายและภาษาที่ดีต่อการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

Weiss and Lunskey (2013) ได้ศึกษาพบว่า การมีจุดแข็งของครอบครัวเด็กออทิสติก เช่น ความสามารถในการสื่อสารและทำงานร่วมกันเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยให้เด็กออทิสติกเข้าใจความเครียดของพ่อแม่ ผู้ปกครอง และช่วยลดความกังวลใจให้กับผู้ปกครองที่ต้องเผชิญกับความเครียดมากมายในชีวิต

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นผู้ปกครองเด็กออทิสติก ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติกและได้รับการขึ้นทะเบียนผู้พิการออทิสติก ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์ จำนวน 16 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ปกครองเด็กออทิสติก ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติก และมีบัตรผู้พิการออทิสติก ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 14 คน สัมภาษณ์ถึงนามเข้าร่วมการวิจัย แล้วใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน โดยกำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง (Corey, Corey, and Corey, 2018)

เกณฑ์การคัดเข้า

1. เป็นผู้ปกครองที่ดูแลเด็กออทิสติกโรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์โดยตรงมากกว่า 6 เดือน ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติก ได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
2. ยินดีและสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยได้ตลอดเวลาให้การศึกษา

เกณฑ์การคัดออก

1. ไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ตลอดเวลาให้การศึกษา

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ทดสอบก่อนและหลัง (Two Group Pretest-Posttest Design) การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์

ตารางที่ 3.1 แบบแผนการทดลองแบบ Two Group Pretest – Posttest Design

กลุ่มตัวอย่าง	Treatment		
	Pretest	การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	Posttest
กลุ่มทดลอง (ER)	O ₁	X	O ₂
กลุ่มควบคุม (CR)	O ₁	-	O ₂

เมื่อ

E คือ กลุ่มทดลอง

C คือ กลุ่มควบคุม

R คือ การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม

O₁ คือ การวัดความสามารถของผู้ปกครองก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

O₂ คือ การวัดความสามารถของผู้ปกครองหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

X คือ การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

- คือ การปรึกษาตามระบบการศึกษาของโรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
2. การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครอง

ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังมีขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก เพื่อหาแนวทางการกำหนด วัตถุประสงค์ กรอบแนวคิดในการวิจัย และเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือวิจัยแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติก

2. ดำเนินการสร้างแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปประกอบด้วย เพศ อายุ และอาชีพตอนที่ 2 แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 39 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

- | | |
|--|--------------|
| 1. ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม | จำนวน 10 ข้อ |
| 2. ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม | จำนวน 9 ข้อ |
| 3. ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม | จำนวน 10 ข้อ |
| 4. ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม | จำนวน 10 ข้อ |

เป็นข้อคำถามทางบวก ทั้ง 39 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นไปตามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ตามแบบของ Likert มี 5 ระดับ ดังนี้

- ระดับ 5 หมายถึง มากที่สุด
 ระดับ 4 หมายถึง มาก
 ระดับ 3 หมายถึง ปานกลาง
 ระดับ 2 หมายถึง น้อย
 ระดับ 1 หมายถึง น้อยที่สุด

ให้ผู้ปกครองเลือกตอบเพียง 1 ตัวเลือกและมีเกณฑ์ในการให้คะแนน คือ ข้อความที่แสดงถึงความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก หากตอบ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จะได้คะแนนจาก 5,4,3,2,1 คะแนนตามลำดับ ส่วนข้อความที่ตรงกันข้าม จะได้คะแนนกลับกัน ผู้ปกครองที่ได้คะแนนมากจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกมากกว่าผู้ปกครองที่ตอบได้คะแนนน้อย

การแปลผลระดับความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ดังนี้

- 4.51 – 5.00 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกมากที่สุด
 3.51 – 4.50 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกมาก
 2.51 – 3.50 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกปานกลาง
 1.51 – 2.50 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกน้อย
 1.00 – 1.50 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกน้อยที่สุด

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ

3.1 ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยพิจารณาความถูกต้องของภาษาความเหมาะสมของแบบสอบถามเพื่อให้เนื้อหาครอบคลุมกับวัตถุประสงค์งานวิจัยโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

3.2 ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบหาความตรงตามเนื้อหาเพื่อคัดเลือกและปรับปรุงให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนดไว้โดยพิจารณาจากค่า IOC (Items-Objective Consequence) ของข้อคำถามแต่ละข้อ โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 – 1 และได้ข้อคำถามจำนวน 40 ข้อ โดยมีเกณฑ์การประเมินการพิจารณาข้อความของแบบวัดความสามารถแต่ละข้อตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

+1 หมายถึง ข้อความนั้นบ่งชี้ถึงความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นบ่งชี้ถึงความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

-1 หมายถึง ข้อความนั้นไม่บ่งชี้ถึงความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

3.3 ผู้วิจัยวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัด (Items discrimination power) โดยนำแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 40 ข้อ ไปทดลองใช้กับผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อมาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามเป็นรายข้อโดยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวม (Item- total correlation) เลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .2 ขึ้นไป เหลือข้อคำถาม 39 ข้อ

3.4 ผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) โดยมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยรวมเท่ากับ 0.96 และจำแนกรายด้าน ได้ดังนี้ 1) ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95 2) ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93 3) ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96 และ 4) ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95

4. การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังมีขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเอกสารการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ในด้านเป้าหมายบทบาทของผู้นำกลุ่ม เทคนิคและลักษณะต่างๆ ที่ใช้บทบาทของสมาชิกกลุ่มรวมทั้ง

ตำราเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าและกิจกรรมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

2. ดำเนินการสร้างขั้นตอนการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมให้มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 นำการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมาย นิยามศัพท์เฉพาะเนื้อหาและวิธีดำเนินการ ค่า (IOC) จากนั้นผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.2 ตรวจสอบคุณภาพของการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยขอให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน พิจารณาความตรงตามเนื้อหาของแผนการทดลองผลจากการตรวจสอบขั้นตอนการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จากการทดลองผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน โดยผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.67 - 1 โดยมีเกณฑ์การประเมินและการพิจารณาการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

+ 1 หมายถึง เมื่อเห็นว่าการปรึกษากลุ่มมีวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการและการใช้เทคนิคเหมาะสมในการเพิ่มความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าการปรึกษากลุ่มมีวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการและการใช้เทคนิคเหมาะสมในการเพิ่มความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

- 1 หมายถึง เมื่อเห็นว่าการปรึกษากลุ่มมีวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการและการใช้เทคนิคไม่เหมาะสมในการเพิ่มความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

3.3 ผู้วิจัยนำคะแนนความคิดเห็นมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง จากนั้นผู้วิจัยนำการปรึกษากลุ่มไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วจึงนำไปทดลองใช้กับผู้ปกครองเด็กออทิสติก 2 คน แล้วมาปรับแก้ไข

3.4 ผู้วิจัยนำการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 7 คน โดยกำหนดให้เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ขั้นตอนการปรึกษากลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยประยุกต์ใช้ แนวคิดและเทคนิคในการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรม ซึ่งมีขั้นตอนการปรึกษากลุ่ม 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเริ่มต้นการปรึกษา ขั้นดำเนินการการปรึกษาขั้นยุติ การปรึกษาจำนวน 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 1.30 ชั่วโมง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างและชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและวิธีการตอบแบบวัดความสามารถ ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนเข้าร่วมการฝึกหัดกลุ่ม หลังจากนั้นผู้วิจัยดำเนินการฝึกหัดกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในกลุ่มทดลองจำนวน 10 ครั้ง หลังจากสิ้นสุดการฝึกหัดกลุ่ม ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองตอบแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกอีกครั้ง เพื่อเป็นคะแนนหลังการทดลองในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ก่อนการทดลอง ทดลอง และหลังการทดลอง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยนำโครงการวิจัยพร้อมกับเครื่องมือการวิจัยที่ผ่านผู้ทรงคุณวุฒิแล้วส่งไปขอพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ จากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา หมายเลข BSRU-REC 661109 วันที่รับรอง 20 พฤศจิกายน 2566

1.2 ผู้วิจัยทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เพื่อขออนุญาตผู้อำนวยการไปยังโรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์ ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ผู้วิจัยจัดทำการประชาสัมพันธ์โดยจัดทำแผ่นพับแจกช่องทางออนไลน์ ในไลน์กลุ่มผู้ปกครองเพื่อประชาสัมพันธ์ ชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการทำกิจกรรม สถานที่ ระยะเวลาให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้ตัดสินใจสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยพร้อมลงนามยินยอม

1.3 เมื่อได้รับอนุญาตให้ดำเนินการ ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเด็กออทิสติกในโรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์ จำนวน 14 คน ตอบแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน ได้แก่ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (ภายหลังเสร็จสิ้นการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะดำเนินการ การฝึกหัดกลุ่ม)

1.4 ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้ปกครอง เพื่อเข้าร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างและชี้แจงวัตถุประสงค์ ระยะเวลา และการเตรียมตัวในการเข้าร่วมเป็นกลุ่ม

2. ระยะทดลอง

2.1 ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัยของทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2.2 ผู้วิจัยวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนเข้าร่วมการฝึกหัดกลุ่ม

2.3 ผู้วิจัยดำเนินการทำกิจกรรมในกลุ่มทดลองโดยผู้วิจัยดำเนินการตามแผนการฝึกหัดกลุ่มตามกิจกรรมที่กำหนดไว้ จำนวน 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 1.30 ชั่วโมง โดยทำการนัดหมายเป็นวันอังคารและวันศุกร์ เวลา 15.30 - 17.00 น.

ผู้วิจัยได้เขียนกิจกรรมการดำเนินการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 การดำเนินงานการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	รายการกิจกรรม/วัตถุประสงค์
1	12 ธันวาคม 2566	เรื่อง ปฐมนิเทศ และสร้างสัมพันธ์ภาพ (1) เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับผู้ปกครองและผู้ปกครองด้วยกัน สร้างความไว้วางใจบรรยากาศที่ผ่อนคลายแก่สมาชิกในกลุ่ม
2	15 ธันวาคม 2566	เรื่อง ความรู้ ความเข้าใจในการปรับพฤติกรรม (1) เพื่อให้ผู้ปกครองได้สำรวจ ความรู้ ความเข้าใจของตนเอง เกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (2) เพื่อให้ผู้ปกครอง สามารถพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้น
3	19 ธันวาคม 2566	เรื่อง การยอมรับ (1) เพื่อให้ผู้ปกครองมีความเข้าใจของพฤติกรรมของเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้น (2) เพื่อให้ผู้ปกครองยอมรับทุกสถานการณ์ที่เป็นปัญหาและอุปสรรค ที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก
4	22 ธันวาคม 2566	เรื่อง คุณค่าของตนเอง (1) เพื่อให้ผู้ปกครองได้ประเมินตนเองโดยภาพรวมในด้านความสามารถ ความสำคัญและคุณค่าของตนเอง (2) เพื่อให้ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและเกิดความรู้สึกยอมรับนับถือตนเอง
5	26 ธันวาคม 2566	เรื่อง ชีวิตคิดบวก (1) เพื่อให้ผู้ปกครองได้ทบทวนความคิดของตนเอง (2) เพื่อให้ผู้ปกครองรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงตนเอง (3) เพื่อให้ผู้ปกครองรู้จักมองโลกในแง่ดี (4) เพื่อให้ผู้ปกครองเข้าใจถึงการมองโลกในแง่ดีได้รับฟังและแลกเปลี่ยนเสนอแนะข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

ตารางที่ 3.2 การดำเนินงานการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (ต่อ)

ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	รายการกิจกรรม/วัตถุประสงค์
6	29 ธันวาคม 2566	เรื่อง การสร้างแรงจูงใจให้กับตนเอง (1) เพื่อให้ผู้ปกครองบอกวิธีการพัฒนา ความสามารถที่ตนเองมีอยู่ (2) เพื่อให้ผู้ปกครองมีกำลังใจในการพัฒนาความสามารถของตนเอง
7	2 มกราคม 2567	เรื่อง แบบอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน (1) เพื่อให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญการเป็นแบบอย่างที่ดี (2) เพื่อให้ผู้ปกครองมีแบบอย่างที่ดีในการพัฒนาความสามารถของตนเอง (3) เพื่อให้ผู้ปกครองมีแรงจูงใจจากแบบอย่างที่ดีในการพัฒนาความสามารถของตนเอง
8	5 มกราคม 2567	เรื่อง การมีทักษะในการปรับพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งของเด็กออทิสติก (1) เพื่อให้ผู้ปกครองมีทักษะในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่ไม่พึงประสงค์ (2) เพื่อให้ผู้ปกครองได้รับรู้ถึงประโยชน์ที่จะได้รับการมีทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
9	9 มกราคม 2567	เรื่อง การมีทักษะในการปรับพฤติกรรมกริรื่องไวววายและทำร้ายร่างกายตนเองของเด็กออทิสติก (1) เพื่อให้ผู้ปกครองมีทักษะในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่ไม่พึงประสงค์ (2) เพื่อให้ผู้ปกครองได้รับรู้ถึงประโยชน์ที่จะได้รับการมีทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
10	12 มกราคม 2567	ยุติการปรึกษา เพื่อสรุปการเข้าร่วมกลุ่ม และทำแบบประเมินหลังจากเข้าร่วมการปรึกษา เพื่อให้ผู้ปกครองได้สำรวจความคิดของตนเอง

3. ระยะหลังการทดลอง

3.1 เมื่อสิ้นสุดการปรึกษาทั้ง 10 ครั้ง จากนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบให้ผู้ปกครองตอบ แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (Post-Test) หลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทันทีเมื่อเสร็จสิ้นให้การศึกษา

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ดังนี้

1. สถิติวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

1.1 วิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนน แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

1.2 วิเคราะห์ หาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก และกิจกรรมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติก เพื่อตรวจสอบความถูกต้องระหว่างข้อความกับนิยามศัพท์เฉพาะ ที่กำหนดไว้โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item-Objective Congruence) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน

1.3 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวม (Item-Total Correlation)

1.4 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบัค (α -coefficient)

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

2.1 ข้อมูลทั่วไปค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.2 การทดสอบการกระจายตัวของข้อมูลด้วยสถิติ Skewness, Kurtosis

2.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test

2.4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการดูแลตามปกติ โดยใช้สถิติ Mann-Whitney U test

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้ครั้งเป็นการศึกษา การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก กลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกระหว่างกลุ่มทดลอง ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการดูแลตามระบบปกติของโรงเรียน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ผู้วิจัยนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางและแปลความหมายจำแนกออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการทดสอบการกระจายตัวของข้อมูล (Normality Test) ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกระหว่าง กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกภายหลังได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการดูแลตามระบบปกติของโรงเรียน

โดยมีสัญลักษณ์และความหมายที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

Sk แทน Skewness ค่าความเบ้

Ku แทน Kurtosis ค่าความโด่ง

Z แทน ค่าสถิติ Z

U แทน ค่าสถิติ U

p แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไปของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำแนกตาม เพศ อายุของผู้ปกครองเด็กออทิสติก (n=14)

ข้อมูลทั่วไป	กลุ่มทดลอง (7)		กลุ่มควบคุม (7)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ				
ชาย	1	14.3	2	28.60
หญิง	6	85.7	5	71.40
รวม	7	100	7	100
อายุ				
ต่ำกว่า 30 ปี	0	0	0	0
30-40 ปี	4	57.1	1	14.30
40-50 ปี	2	28.6	4	57.10
มากกว่า 50 ปี	1	14.3	2	28.60
รวม	7	100	7	100
อาชีพ				
แม่บ้าน	1	14.3	2	28.60
ค้าขาย	1	14.3	3	42.90
ธุรกิจส่วนตัว	2	28.6	1	14.30
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	0	0.0	1	14.30
พนักงานบริษัทเอกชน	2	28.6	0	0
ข้าราชการ	1	14.3	0	0
รวม	7	100	7	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลอง จำนวน 7 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 85.7 และเพศชาย ร้อยละ 14.3 มีช่วงอายุ 30-40 ปี ร้อยละ 57.1

อายุ 40-50 ปี ร้อยละ 28.6 และมากกว่า 50 ปี ร้อยละ 14.3 หรือร้อยละ 100 ส่วนใหญ่มีอาชีพ
แม่บ้าน ร้อยละ 14.3 ค้าขาย ร้อยละ 14.3 ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 28.6 พนักงานเอกชน ร้อยละ 28.6
และข้าราชการ ร้อยละ 14.3 เช่นเดียวกับกลุ่มควบคุมที่ใกล้เคียงกันจำนวน 7 คนส่วนใหญ่เป็นเพศ
หญิง ร้อยละ 71.4 และเพศชาย ร้อยละ 28.6 มีช่วงอายุ 30-40 ปี ร้อยละ 14.3 อายุ 40-50 ปี
ร้อยละ 57.1 และมากกว่า 50 ปี ร้อยละ 28.6 หรือร้อยละ 100 ส่วนใหญ่มีอาชีพแม่บ้าน ร้อยละ
28.6 อาชีพค้าขาย ร้อยละ 42.9 และอาชีพธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 14.3

ตอนที่ 2 ผลการทดสอบการกระจายตัวของข้อมูล (Normality Test) ความสามารถ ของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม
เด็กออทิสติกก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบการกระจายตัวของข้อมูล
กลุ่มตัวอย่าง ก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 การตรวจสอบการแจกแจงปกติของกลุ่มตัวอย่าง

ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติก			$\bar{X}$	S.D.	Sk	Ku
1. ด้านการนำความรู้ ไปใช้ในการปรับ พฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.1	0.45	0.31	-1.35
		หลังการทดลอง	4.4	0.43	-0.10	-2.26
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	2.9	0.47	0.86	1.87
		หลังการทดลอง	3.0	0.43	2.32	5.96
2. ด้านการมีทัศนคติที่ ดีต่อการปรับ พฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.7	0.87	1.11	0.27
		หลังการทดลอง	4.7	0.17	-0.70	-0.32
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	3.4	0.48	0.37	-2.46
		หลังการทดลอง	3.5	0.43	0.19	-2.42
3. ด้านการสร้าง แรงจูงใจในการปรับ พฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.5	0.25	0.80	1.49
		หลังการทดลอง	4.6	0.18	1.80	3.44
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	3.6	0.47	0.34	-1.16
		หลังการทดลอง	3.6	0.39	0.20	-1.95

ตารางที่ 4.2 การตรวจสอบการแจกแจงปกติของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติก			$\bar{X}$	S.D.	Sk	Ku
4.ด้านการใช้ทักษะใน การปรับพฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.3	0.40	-0.46	-1.61
		หลังการทดลอง	4.5	0.11	0.23	-1.22
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	3.4	0.57	0.79	-1.05
		หลังการทดลอง	3.4	0.56	0.76	-0.98
ความสามารถโดยรวม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.4	0.26	0.17	-2.03
		หลังการทดลอง	4.6	0.15	0.62	-1.09
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	3.3	0.38	1.79	3.50
		หลังการทดลอง	3.4	0.33	1.44	2.46

จากตารางที่ 4.2 พบว่า คะแนนความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกโดยรวมของกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง ข้อมูลมีการกระจายตัวที่ไม่ปกติ มีค่า Kurtosis และ Skewness มากกว่า 2 และไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นในการใช้สถิติ Parametric ผู้วิจัยจึงต้องใช้สถิติ Nonparametric Wilcoxon signed-rank test (Skewness เท่ากับ 0.17 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 2 แสดงว่ามีความโด่งปกติ ส่วนค่า Kurtosis เท่ากับ -2.03 ซึ่งมีค่ามากกว่า 2 แสดงว่ามีความโค้งไม่ปกติ)

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม
เด็กออทิสติกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยรวมและรายด้านก่อนและหลังการทดลอง (n = 7)

ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติก			$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านการนำความรู้ไปใช้ ในการปรับพฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.1	0.45	ปานกลาง
		หลังการทดลอง	4.5	0.43	มาก
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	2.9	0.47	ปานกลาง
		หลังการทดลอง	3.0	0.32	ปานกลาง

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยรวมและรายด้านก่อนและหลังการทดลอง (n = 7) (ต่อ)

ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก			$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
2. ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.7	0.87	มาก
		หลังการทดลอง	4.7	0.17	มากที่สุด
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	3.4	0.48	ปานกลาง
		หลังการทดลอง	3.5	0.43	ปานกลาง
3. ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.5	0.25	มาก
		หลังการทดลอง	4.6	0.18	มากที่สุด
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	3.6	0.47	มาก
		หลังการทดลอง	3.6	0.39	มาก
4. ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.3	0.40	ปานกลาง
		หลังการทดลอง	4.5	0.11	มากที่สุด
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	3.4	0.57	ปานกลาง
		หลังการทดลอง	3.4	0.56	ปานกลาง
ความสามารถโดยรวม	กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	3.4	0.26	ปานกลาง
		หลังการทดลอง	4.6	0.15	มากที่สุด
	กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	3.3	0.38	ปานกลาง
		หลังการทดลอง	3.4	0.33	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ค่าเฉลี่ยความสามารถของผู้ปกครองกลุ่มทดลองหลังจากเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มนั้นอยู่ในระดับเพิ่มขึ้น ($\bar{X}=4.6$) โดยแยกเป็นรายด้าน ดังนี้ ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม ($\bar{X}=4.4$) ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม ($\bar{X}=4.7$) ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม ($\bar{X}=4.6$) และด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม ($\bar{X}=4.5$) และกลุ่มควบคุมมีค่าคะแนนเฉลี่ยปานกลางของความสามารถผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกโดยรวม ($\bar{X}=3.4$)

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก กลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
กลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองโดยรวมและรายด้าน (n = 7) โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed
Rank Test

ความสามารถของผู้ปกครอง ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก		$\bar{X}$	S.D.	Z	P
1. ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม	ก่อนการทดลอง	3.1	0.45		
	หลังการทดลอง	4.4	0.43	-2.38	0.017*
2. ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม	ก่อนการทดลอง	3.7	0.87		
	หลังการทดลอง	4.7	0.17	-2.38	0.017*
3. ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม	ก่อนการทดลอง	3.5	0.25		
	หลังการทดลอง	4.6	0.18	-2.41	0.016*
4. ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม	ก่อนการทดลอง	3.3	0.40		
	หลังการทดลอง	4.5	0.11	-2.38	0.017*
ความสามารถโดยรวม	ก่อนการทดลอง	3.4	0.26		
	หลังการทดลอง	4.6	0.15	-2.37	0.018*

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
กลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ความสามารถโดยรวม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($\bar{X} = 3.4$, S.D. = 0.26 $\bar{X} = 4.6$, S.D. = 0.15;
 $Z = -2.37$) เมื่อแยกกรายด้าน พบว่า ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรมก่อนและหลัง
การทดลอง ($\bar{X} = 3.1$, S.D. = 0.45; $\bar{X} = 4.4$, S.D. = 0.43; $Z = -2.38$) ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อ
การปรับพฤติกรรม ($\bar{X} = 3.7$, S.D. = 0.87; $\bar{X} = 4.7$, S.D. = 0.17; $Z = -2.38$) ด้านการสร้างแรงจูงใจ
ในการปรับพฤติกรรม ($\bar{X} = 3.5$, S.D. = 0.25; $\bar{X} = 4.6$, S.D. = 0.18; $Z = -2.41$) และด้านการใช้
ทักษะในการปรับพฤติกรรม ($\bar{X} = 3.3$, S.D. = 0.40; $\bar{X} = 4.5$, S.D. = 0.11; $Z = -2.38$) แตกต่างอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
ภายหลังได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ระหว่างกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุมที่ได้รับการปรึกษาตามระบบปกติของโรงเรียน**

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานการเปรียบเทียบ
ความแตกต่างระหว่างคะแนนความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังการ
ทดลองของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมโดยรวม (n=14) โดยใช้สถิติ (Maun-Whitney U-test)

ความสามารถของผู้ปกครอง ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก		$\bar{X}$	S.D.	U	p
1. ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการ การปรับพฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	4.4	0.43	4.00	0.001*
	กลุ่มควบคุม	3.0	0.32		
2. ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการ ปรับพฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	4.7	0.17	7.00	0.020*
	กลุ่มควบคุม	3.5	0.43		
3. ด้านการสร้างแรงจูงใจใน การปรับพฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	4.6	0.18	2.50	0.001*
	กลุ่มควบคุม	3.6	0.39		
4. ด้านการใช้ทักษะในการปรับ พฤติกรรม	กลุ่มทดลอง	4.5	0.11	6.50	0.010*
	กลุ่มควบคุม	3.4	0.56		
ความสามารถโดยรวม	กลุ่มทดลอง	4.6	0.15	5.00	0.010*
	กลุ่มควบคุม	3.4	0.33		

* p<0.05, ** p<0.01, ***p<0.001

จากตารางที่ 4.5 พบว่า การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถของผู้ปกครอง
ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยรวม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($\bar{X}$ = 4.6, S.D. = 0.15, U = 5.00, P = 0.010)
เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรมและด้านการสร้างแรงจูงใจ
ในการปรับพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($\bar{X}$ = 4.4, S.D. = 0.43,
U = 4.00, P = 0.001; $\bar{X}$ = 4.6, S.D. = 0.18, U = 2.50, P = 0.001) ตามลำดับ ด้านการใช้ทักษะ
ในการปรับพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($\bar{X}$ = 4.5, S.D. = 0.11,
U = 6.50, P = 0.010) และด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($\bar{X}$ = 4.7, S.D. = 0.17, U = 7.00, P = 0.020)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการศึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง 2) เปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการดูแลตามระบบปกติของโรงเรียน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ประชากรเป็นผู้ปกครองเด็กออทิสติก ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติกและมีบัตรผู้พิการออทิสติก ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์ จำนวน 16 คน กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติกและมีบัตรผู้พิการออทิสติก โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 14 คน สุ่มรายชื่อในดิสก์นามเข้าร่วมการวิจัย แล้วใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน โดยกำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง (Corey, Corey, and Corey, 2018: 160) การเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง โดยกลุ่มทดลองเข้าร่วมการศึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีการดำเนินการทำกิจกรรมในกลุ่มทดลองโดยดำเนินการตามแผนการศึกษากลุ่มตามกิจกรรมที่กำหนดไว้จำนวน 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ใช้เวลาครั้งละ 1.30 ชั่วโมง โดยทำการนัดหมายเป็นทุกวันอังคารและวันศุกร์ เวลา 15.30 - 17.00 น.

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการศึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลองโดยรวม เพิ่มขึ้นก่อนได้รับการศึกษากลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อจำแนกรายด้าน พบว่า ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม และด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

2. ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกระหว่าง กลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการดูแลตามระบบปกติของโรงเรียน ก่อนและหลังการทดลองโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 เมื่อจำแนกรายด้าน พบว่า ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม และด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลองโดยรวมสูงกว่าก่อนได้รับการปรึกษากลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมุ่งเน้นในส่วนของการเปลี่ยนแปลงการกระทำและพฤติกรรมของบุคคล จะเน้นไปที่พฤติกรรมที่สามารถมองเห็นหรือสังเกตได้เป็นการพัฒนาด้วยตนเอง ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยผู้ปกครองเด็กออทิสติกพยายามค้นหาศักยภาพและจุดเด่นที่มีอยู่ในตนเอง ตลอดจนความพยายามที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของตนเอง ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ผู้ปกครองบางรายจัดการกับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกไม่เหมาะสม เช่น มีการตีลงแล้วตบหน้า ดุด่า และตีเด็กออทิสติกอย่างรุนแรง เป็นต้น ซึ่งแสดงถึงปัญหาในการควบคุมอารมณ์ของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กออทิสติก ดังนั้นผู้ปกครองต้องทบทวนการควบคุมอารมณ์และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองก่อน ซึ่งมีผลต่อเด็กออทิสติกที่รับรู้ได้สิ่งที่ผู้ปกครองควรตระหนักหรือคำนึงถึงว่าการพัฒนาศักยภาพของเด็กออทิสติกต้องใช้ระยะเวลาและความอดทนเป็นอย่างมาก ที่เป็นอุปสรรคขณะทำการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก มักพบว่าส่วนหนึ่งผู้ปกครองไม่มีความรู้เรื่องโรค อาการ อารมณ์หรือพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ผู้ปกครองบางรายที่ต้องฝึกการปรับพฤติกรรมเด็กคนเดียวไม่มีคนช่วยเหลือสับเปลี่ยน จึงทำให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่ดูแลเด็กออทิสติกได้ไม่เต็มที่ ดังนั้นการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีความตระหนักในพฤติกรรมที่แสดงหรือปฏิบัติของตนเองต่อเด็กออทิสติกอยู่ตลอดเวลา เกี่ยวกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นตามมาทั้งต่อตนเองและเด็กออทิสติก โดยพัฒนาผู้ปกครองให้เกิดการเรียนรู้ มีทัศนคติที่ดี มีการสร้างแรงจูงใจ เกิดการให้ข้อเสนอแนะ ข้อคิดเห็น แลกเปลี่ยนมุมมอง และประสบการณ์ในการดูแลเด็กออทิสติกของตนและฝึกทักษะในการปรับพฤติกรรมภายในกลุ่ม ให้สมาชิกกลุ่มได้ให้ข้อเสนอแนะ และนำมาปรับปรุงตนเองจนมีความรู้สึกรับรู้ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกมากขึ้น ประกอบกับระยะเวลา ในการทดลองที่มี

การเข้าร่วมกลุ่มรับการปรึกษาเป็นจำนวน 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1.30 ชั่วโมง ซึ่งเวลาและจำนวนครั้งมากเพียงพอให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมได้มีการเรียนรู้และสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนัชชนรี สโรบล(2563) ที่ทำการศึกษา ผลของโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มต่อความสามารถในการปรับตัวของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้น พบว่าโปรแกรมการปรึกษากับระยะเวลาการทดลองส่งผลร่วมกันต่อคะแนนความสามารถในการปรับตัว นอกจากนี้ยังพบว่าระยะเวลาการทดลองที่แตกต่างกันมีผลต่อคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการปรับตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า 1) ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม หลังเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้เข้าร่วมการปรึกษากลุ่ม ได้รับความรู้ขณะเข้ากลุ่มและเห็นถึงรูปแบบวิธีการนำไปประยุกต์ใช้ของแต่ละครอบครัวมาร่วมแลกเปลี่ยนกันของสมาชิกกลุ่ม ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการนำไปทดลองใช้กับเด็กออทิสติกของตนบ้าง และมีส่วนร่วมในการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ส่งผลให้รับรู้ถึงความสามารถของตนเอง และเป็นการปรึกษาที่มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ก่อให้เกิดการรับรู้ร่วมกันในการแก้ปัญหาที่เหมือนกันยอมรับให้เกียรติซึ่งกันและกัน มีการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีความมั่นใจ เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง เกิดความรู้ใหม่ สามารถพึ่งตนเองได้มากขึ้นส่งผลให้มีการปรับตัวที่ดี โดยด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม หลังเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแตกต่างกันเกิดจากผู้ปกครองเด็กออทิสติกเกิดการเรียนรู้ใหม่เพิ่มขึ้นในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกและมีความสบายใจมากขึ้นหลังการเข้ารับการปรึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ Keen, Couzens, Muspratt, and Rodger (2005) ที่ได้จัดการอบรมผู้ปกครองหรือการให้ความรู้ในการดูแลเด็กออทิสติก ความรู้ถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญในความสำเร็จของการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก เพื่อลดความเครียดของผู้ปกครองเด็กออทิสติกและเพิ่มขีดความสามารถในการดูแลเด็กออทิสติกได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม หลังเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้ประเมินตนเองโดยภาพรวมในด้านความสามารถ ความสำคัญและคุณค่าของตนเอง ทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและเกิดความรู้สึกยอมรับนับถือตนเองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยพบว่าสมาชิกกลุ่มมีความคิดความรู้สึกเป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีความเข้าใจเด็กออทิสติกและบทบาทหน้าที่ของตนเองในการเป็นผู้ปกครองและยอมรับพร้อมที่จะเผชิญสิ่งที่จะเกิดขึ้น (Corey, 2009) สอดคล้องกับแนวคิดมนุษยนิยมที่ให้ความสำคัญต่อบุคคลในฐานะที่เป็นมนุษย์ที่มีอิสระ มีคุณค่า มีศักดิ์ศรีและมีศักยภาพในการพัฒนาความสามารถของตนเองเอื้อให้บุคคลเกิดการพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเองเกิดความรู้สึกมั่นใจในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางบวก เช่นเดียวกับด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อ

การปรับพฤติกรรม หลังเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นการแสดงออกทางความคิดเห็น ความรู้สึกและความเชื่อของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กออทิสติกในทางที่จะยอมรับและพร้อมที่จะปฏิบัติกับเด็กออทิสติกในเชิงบวก สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hasting and Brown (2002) ที่ศึกษาความเครียดและความคิดของผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีผลต่อความเข้าใจในการดูแลปัญหาพฤติกรรมของเด็กออทิสติก โดยเกิดการยอมรับความสามารถของพฤติกรรมเด็กออทิสติกและเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้โดยไม่เป็นภาระ 3) ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม ผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้แสดงออกถึงการสร้างพลังบวกที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทางและบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้โดยผู้ปกครองเด็กออทิสติกบอกวิธีการพัฒนาความสามารถที่ตนเองมีอยู่ พบว่าหลังเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีกำลังใจในการพัฒนาความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้ได้แก่ การเชื่อในความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กออทิสติกและมีความมุ่งมั่นอดทนในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กออทิสติกให้บรรลุเป้าหมาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัฏญานัฐ สิทธิยศ (2558) ที่พบว่า ผู้ปกครองเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ยังขาดแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมกับครูในการปรับพฤติกรรมกับเด็กออทิสติก โดยผู้ปกครองไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์ใดๆ ในขณะที่เด็กออทิสติกทำกิจกรรมการเรียนรู้กับครูผู้สอน จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม ผู้ปกครองให้สัมภาษณ์ว่าเกิดความรู้สึกท้อแท้และหมดกำลังใจในบางครั้งปัญหาที่ตามมาคือเด็กออทิสติกมักถูกละเลยและถูกทอดทิ้งจนกลายเป็นเด็กออทิสติกที่ไม่มีความพร้อมที่จะเข้าสู่ระบบการศึกษาได้ ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ และเป็นภาระในการดูแลของผู้ปกครองไปตลอดชีวิต 4) ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรมเป็นการแสดงออกที่ปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วรวดเร็วตรงกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติก เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง กรีดร้องโวยวายและทำร้ายร่างกายตนเอง หลังเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผู้ปกครองได้รับรู้ถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการมีทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ทำให้ผู้ปกครองสามารถนำทักษะที่ฝึกไปปรับใช้กับเด็กออทิสติกได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Siller and Sigmen (2002) ที่ได้ศึกษาทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้ปกครองคือการจัดอบรมผู้ปกครองให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กออทิสติกในด้านทักษะทางสังคม การสื่อสารและลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยวิธีการฝึกอบรม การสอน การสาธิต และการฝึกทักษะจากผู้เชี่ยวชาญ

2. ผู้ปกครองเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกโดยรวมเพิ่มขึ้นกว่าผู้ปกครองเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการปรึกษาด้านพฤติกรรมสามารถช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้โดยทำ

การวางแผนอย่างเป็นระบบและสอดคล้องกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง ประกอบไปด้วย การช่วยให้ผู้รับการศึกษามองเห็นปัญหาและเห็นพ้องในพฤติกรรมที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดความก้าวหน้าได้ โดยจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้รับการปรึกษา และปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีการ เมื่อพบว่ากลวิธีที่เลือกใช้นั้นไร้ผล สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวัชรพร สวยาารมณ (2566) ที่ได้ศึกษา การเสริมสร้างพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีบุตรวัยร่นด้วยการปรึกษาครอบครัวเชิงบูรณาการ พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมการปรึกษาครอบครัวเชิงบูรณาการทฤษฎีและเทคนิค โดยมีทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีบุตรวัยร่น มีคะแนนพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า 1) ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ทั้งนี้เนื่องจากผู้ปกครองเด็กออทิสติกอาจเกิดการเรียนรู้ใหม่ในการปรับพฤติกรรม มีความเข้าใจของพฤติกรรมของเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mancil, et al. (2006) ที่ศึกษาการฝึกอบรมให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับการสื่อสารของเด็กออทิสติก เมื่อเด็กออทิสติกสื่อสารบอกถึงความต้องการได้ดีทำให้ปัญหาพฤติกรรมลดน้อยลง ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจึงเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ยอมรับข้อดีและข้อบกพร่องของตนเองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก 2) ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีความรู้สึกทางบวกเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเองและสามารถยอมรับผลที่เกิดจากการกระทำของตนเองได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Caplan (1990) ที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างบุคคล รู้จักและยอมรับตนเองเพิ่มขึ้นและมีพัฒนาการด้านสังคมเพิ่มขึ้น เกิดความเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง และความเข้าใจความเป็นมนุษย์มาก 3) ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม จากการสังเกตขณะดำเนินการในกระบวนการกลุ่ม พบว่า ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกมีการให้กำลังใจและเสริมแรงซึ่งกันและกัน ผู้ปกครองเด็กออทิสติกยอมรับทุกสถานการณ์ที่เป็นปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติกได้ จึงทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีกำลังใจในการพัฒนาตนเองมากขึ้น มีความพยายามและอดทนในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่แสดงต่อเด็กออทิสติก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพัตรา จันทรสุวรรณ (2563) ที่ศึกษาผู้ปกครองเด็กออทิสติกโดยเฉพาะผู้ที่เป็นพ่อแม่สามารถทำทุกอย่างได้เพื่อลูกของตนเอง เพราะผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีความหวังที่อยากให้ลูกของตนเองสามารถดูแลช่วยเหลือตนเองได้ การสร้างแรงจูงใจของผู้ปกครองเด็กออทิสติกก็เป็นพลังและกำลังใจในการดูแลเด็กออทิสติกให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ 4) ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม ผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้ร่วมทดลองฝึกทักษะการควบคุมอารมณ์ตนเองจากการปรึกษากลุ่ม แสดงบทบาทสมมติให้เด็กออทิสติกรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยนำกิจกรรมการควบคุมอารมณ์ตนเองไปฝึกกับเด็กออทิสติกเพื่อลดการตอบสนองและช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

ของเด็กออทิสติก สอดคล้องกับ อาริสรา ทองเหม และ ประพิมพ์ใจ เปี่ยมคุ้ม (2560) ที่ศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติกที่สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์ พบว่า ผู้ปกครองสถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์ช่วยให้เด็กออทิสติกเติบโตและเรียนรู้ผ่านโครงการพิเศษ โปรแกรมนี้ประกอบด้วยกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กๆ พัฒนาการ หลังจากเข้าร่วมโครงการ เด็กออทิสติกมีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับเมื่อก่อนพ่อแม่มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ลูกพัฒนา และเด็กๆ มีความก้าวหน้าในด้านต่างๆ ในระดับสูง อย่างไรก็ตามหากพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่าความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกทั้ง 4 ด้านมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สามารถนำไปประยุกต์ใช้ เพื่อพัฒนาความสามารถของในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ที่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างได้
2. ผู้ที่จะนำการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม นี้ไปใช้ควรเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจตลอดจนมีทักษะในการปรึกษากลุ่มเป็นอย่างดี และก่อนนำไปใช้ควรมีการทดลองใช้และปรับปรุงให้เหมาะสมกับผู้ปกครองเด็กออทิสติกของแต่ละกลุ่ม

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาและทดลองให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ที่มีต่อผู้ปกครองเด็กออทิสติกกับกลุ่มตัวอย่างอื่น เช่น ผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องประเภทอื่นๆ เป็นต้น
2. การวิจัยครั้งต่อไปควรมีการเพิ่มระยะติดตามผล และมีการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). *คู่มือการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อการศึกษา*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2552). *กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา พุทธศักราช 2552*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2561). *แผนการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2560 - 2564*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กฤตวรรณ คำสม. (2557). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชาจิตวิทยาสำหรับครู*. อุตรธานี: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- กลุ่มงานจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. (2564). *การปรับปรุงพัฒนาคุณภาพ เรื่อง โปรแกรมกลุ่มฝึกทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกช่วงวัยเรียน (School age) อายุ 6-9 ปี*. โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์.
- กองโรคเอดส์. (2544). *การศึกษาสุขภาพจิตของผู้ติดเชื้อผู้ป่วยโรคเอดส์ที่เข้าชมรมผู้ติดเชื้อ*. กรุงเทพฯ: กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข.
- กัญญาณัฐ สิทธิยศ. (2558). *การพัฒนาสมรรถนะของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก*. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร).
- กันธญาณี ศรีสุรักษ์. (2559). *การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของโรงเรียนพลูตาหลวงวิทยา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- กาญจนา สุทธิเนียม และ ชลพร กองคำ. (2563). *การศึกษาสำหรับผู้ที่มีความต้องการพิเศษ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ หจก.วรรณท์ เอ็นเตอร์ไพรส์.
- กาญจนา สุทธิเนียม. (2560). *เอกสารประกอบการสอนการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความต้องการพิเศษ*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- กุลยา ก่อสุวรรณ. (2553). *เด็กออทิสติกสอนไม่ยากหากเข้าใจ*. กรุงเทพฯ: สหมิตรพรินต์ติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2553). *เด็กออทิสติก สอนไม่ยากหากเข้าใจ*. ศูนย์พัฒนาศักยภาพเด็ก (RICS). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ: สหมิตรพรินต์ติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.
- (2562). *เด็กออทิสติกสอนไม่ยากหากเข้าใจ*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

- จารุวรรณ ก้านศรี. (2550). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการลดความเครียดของผู้ปกครอง. *วารสารทางวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ*, 1(1), 1-9.
- จิณัฐตา ศุภศรี, อรพรรณ หนูแก้ว และ วันดี สุทธิรงค์. (2560). ผลของโปรแกรมการให้สุขภาพจิตศึกษาครอบครัวต่อภาวะของผู้ดูแลเด็กออทิสติก. *วารสารเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้*, 4(ฉบับพิเศษ), 196-213.
- จิราภรณ์ อารยะรังสฤษฎ์. (2539). *จิตวิทยาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม*. กรุงเทพฯ: โครงการตำราและเอกสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จุฑารัตน์ พงษ์ภักทรินทร์. (2555). *การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมตามแนวคิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการปฏิบัติงานสำหรับผู้ให้คำปรึกษาด้านการศึกษานานาชาติ*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- (2555). *การศึกษารูปแบบการฝึกอบรมตามแนวคิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการปฏิบัติงานสำหรับผู้ให้คำปรึกษาด้านการศึกษานานาชาติ*. (วิทยานิพนธ์ ค.ด. การศึกษานอกระบบ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- ชวนันท์ ชาญศิลป์. (2561). *ออทิสซึมสเปกตรัม (Autism Spectrum Disorder)*. เชียงใหม่: หจก. เชียงใหม่ โรงพิมพ์แสงศิลป์.
- ชวัลรัตน์ บุรณากาญจน์ (2556). ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก http://chwrbrnk.blogspot.com/2013/02/blog-post_7.html
- ชะไมพร พงษ์พานิช. (2556). ผลของโปรแกรมการฝึกทักษะครอบครัวสำหรับผู้ปกครองและผู้ป่วยกลุ่มอาการออทิสติก ตามแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวก. *วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข*, 22(1), 11-15.
- ชาญยุทธ์ ศุภคุณภิญโญ และคณะ. (2554). การศึกษาความเที่ยงของแบบทดสอบประเมิน พัฒนาการ Gesell figure drawing test ในการตรวจคัดกรองระดับสติปัญญาในเด็ก กไทย. *วารสารกุมารเวชศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 1(1), 11-25.
- ชูวิทย์ รัตนพลแสนย์. (2562). *การปรึกษารายบุคคลและรายกลุ่ม มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ตามรา แก้วมา. (2553). *พฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการให้ความช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม แก่เด็กออทิสติกในพื้นที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 1. (สารนิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาราชภัฏสวนดุสิต)*.
- ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2546). *เทคนิคการจัดทำ Job Description บนพื้นฐานของ Competency และ KPI*. กรุงเทพฯ : เอช อาร์เซ็นเตอร์.

- दनัย เทียนพุด. (2550). *ความสามารถในทรรคนะ*. กรุงเทพฯ, บริษัทเอ, อาร์, อินฟอร์เมชั่น แอนพับลิเคชั่น จำกัด.
- ดวงมณี จงรักษ์. (2549). *ทฤษฎีการให้การปรึกษาและจิตบำบัดเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- (2556). *ทฤษฎีการให้การปรึกษาและ จิตบำบัดเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ, ขาววิทย์ พรนภดล, วังนรินทร์ โรหิตสุข, นิรมล ยสินทร, สุพัตรา วงศ์วิเศษ แอนดราตี, ฐาปณีย์ แสงสว่าง และ วีรมลล์ โล้เจริญรัตน์. (2559). *แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ศูนย์ศึกษาและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษ "คุณพุ่ม".
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. (2538). *การศึกษาสำหรับคนพิการในยุคโลกาภิวัตน์*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- (2556). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก*. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก http://158.108.70.5/special/t_t2_1_01.html
- ดุสิต ลิขนะพิชิตกุล. (2545). *การวินิจฉัยอาการซึมเศร้าในเด็กอายุ 10-15 ปีด้วย Children's Depression Inventory (CDI)*. กรุงเทพฯ: สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย.
- ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (2565). *การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในออทิสติก*. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก <https://www.happyhomeclinic.com/au22-autism-care-bm.html>
- (2565). *คู่มือการดูแล เด็กออทิสติก*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ชุมชนสมุทสรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ทศนา แคมณี. (2548). *ศาสตร์การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ด้านสุขภาพการพิมพ์จำกัด.
- ธณัชนรี สโรบล, โชคชัย โชคภัทรชัย, สมิตพร จอมจันทร์, สมพร สิทธิสงคราม และ นิตยา บุญลือ. (2563). ผลของโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มต่อความสามารถในการปรับตัวของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้น. *วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 5(12), 445-461.
- ธรรมรัตน์ พงษ์ทอง. (2552). *การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาปฐมวัยของโรงเรียนในเขตอำเภอแก้งหาแมว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- อัครศักดิ์ คงคาสวัสดิ์. (2548). *เริ่มต้นอย่างไรเมื่อจะนำ Competency มาใช้ในองค์กร*. กรุงเทพฯ: พิมพ์การพิมพ์.

- นภาพร คงคาหลวง. (2548). *การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน : กรณีศึกษา โรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- บรรจง ครอบบัวบาน. (2549). *การศึกษาสมรรถนะหลักและแนวทางการพัฒนาสมรรถนะหลักด้านการบริการที่ดีของบุคลากรโรงพยาบาลชัยภูมิ*. (วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.ยุทธศาสตร์การพัฒนา, มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ).
- บุศรินทร์ เจริญวัฒนกุลย์. (2550). *การเลี้ยงดูเด็กพิการทางสติปัญญาของครอบครัว : กรณีศึกษา ครอบครัว ที่มารับบริการจากศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 1 และศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปริศนา จันทคัต. (2554). *การให้คำปรึกษากลุ่ม (Group Counseling)*. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก http://www.rtc.ac.th/www_km/03/031/014_2-2554.pdf
- ปรีชา วิหคโต. (2545). *ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้การปรึกษา : หน่วยที่ 9 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- (2551). *การให้การปรึกษาตามหลักการทฤษฎีพฤติกรรมนิยม. ประมวลสารชุดวิชา ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้การปรึกษา*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พนม เกตุมาน. (2550). *การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (Group Counseling)*. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก http://www.psychlin.co.th/new_page_66.htm
- (2562). *คู่มือครูปัญหาพฤติกรรมที่พบบ่อยในนักเรียนและแนวทางการแก้ไข*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พระมหาถาวร ถาวโร. (2564). *การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.วารสารพุทธจิตวิทยา, 6(2), 61-68*.
- พสุ วุฒินันท์ และ นาฏนภางค์ โพธิ์ไพจิตร. (2564). *แนวทางการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.วารสารพุทธจิตวิทยา, 6(1), 1-10*.
- พัชรินทร์ เสรี. (2559). *ปัญหาการเรียน (Academic Problem) นันทวัช สิริธีรภัช จิตเวชศิริราช DSM-5*. กรุงเทพฯ: ประยูรสาส์นการพิมพ์.
- พุมพินิต คงแสง. (2563). *ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิ้มุด จังหวัดยะลา*. (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา).
- เพ็ญแข ลิ้มศิลา. (2545). *ออทิสซึมในประเทศไทยจากตำราสู่ประสบการณ์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- (2562). *คู่มือฝึกและดูแลเด็กออทิสติกสำหรับผู้ปกครอง*. พิมพ์ครั้งที่ 2. สมุทรปราการ: โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์.

- ภาสิต ศิริเทศ และ ณพวิทย์ ธรรมสีหา (2562). ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองกับพฤติกรรม
การดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุ. *วารสารพยาบาลทหารบก*, 20(2), 58-65.
- มธุวดี อิงศิริรัตน์ (2561). ความรู้และทัศนคติของผู้ปกครองเด็กกลุ่มอาการออทิซึม ในโรงพยาบาล
อุดรธานี. *วารสารการแพทย์โรงพยาบาลอุดรธานี*, 26(2), 108-118.
- มัลลวีร์ อุดุลพัฒนศิริ. (2554). *เทคนิคการให้คำปรึกษา การนำไปใช้*. พิมพ์ครั้งที่ 4. ขอนแก่น:
คลังน่านวิทยา.
- มาลีนี จุโฑปะมา. (2554). *จิตวิทยาการศึกษา Educational Psychology*. บุรีรัมย์: เรวัตการพิมพ์.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2546). *พระราชบัญญัติพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542
แก้ไขเพิ่มเติม*. ฉบับที่ 2. กรุงเทพฯ: บริษัท พรักหวานกราฟฟิค จำกัด.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2552). *ทฤษฎีและเทคนิคการให้การศึกษา*. มหาสารคาม: ธนภรณ์การพิมพ์.
- (2560). *ทฤษฎีและเทคนิคการให้การศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- (2560). *ทฤษฎีและเทคนิคการให้การศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วรรณภา พิพัฒน์ธวงศ์. (2560). กระบวนการให้คำปรึกษา. [เว็บบล็อก]. สืบค้นจาก
<http://www.maceduca.com/knowledge.php?id=9>
- วรรณิ์ แกมเกตุ. (2555). *วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชร ทรัพย์มี. (2533). *ทฤษฎีและกระบวนการให้บริการปรึกษา = Theories and process of
counseling*. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมการแต่งตำรา ทบวงมหาวิทยาลัย.
- (2549). *ทฤษฎีและกระบวนการให้บริการปรึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2550). *กระบวนการปรึกษา: ขั้นตอน สัมพันธภาพ ทักษะ = The counseling
process : stages, rapport, skills*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- วิมาน วรรณคำ. (2553). *การพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพของผู้บริหารสถานศึกษาขนาดเล็ก สังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. (วิทยานิพนธ์ ค.ด.ภาวะผู้นำทางการบริหาร
การศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา).
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2545). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย วัยรุ่น-วัยสูงอายุ เล่ม 2*. พิมพ์ครั้งที่ 9.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ศศิธร สังข์อู่. (2548). ผลของการใช้เทคนิคตัวแบบ การชี้แนะและการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กออทิสติกก่อนวัยเรียน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร).
- สถาบันราชานุกูล. (2556). *เด็กออทิสติก คู่มือสำหรับครู*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- (2557). *เด็กออทิสติก คู่มือสำหรับพ่อแม่/ ผู้ปกครอง*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- (2557). ออทิสติก (AUTISTIC DISORDER). [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก <https://www.th.rajanukul.go.th/ข้อมูลวิชาการ:กลุ่มโรคสำคัญ/ ออทิสติก>
- สมพร หวานเสร็จ. (2552). *การพัฒนาศักยภาพบุคคลออทิสติกโดยใช้สื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการเล่น*. ขอนแก่น: คลังน่านวิทยา.
- สมหมาย พรหมจ้อย. (2545). กฎหมายน่ารู้. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก <https://www.nectec.or.th/schoolnet/library/create-web/10000/sociology/10000-6134.html>
- สมัย ศิริทองถาวร, สีนินาฏ จิตต์ภักดี และ จุฬารัตน์ สมใจ. (2550). ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับการเกิดออทิสซึมในเด็กที่มารับบริการ ณ สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์เชียงใหม่. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก <https://suicide.dmh.go.th/abstract/details.asp?id=3778>
- สยามพร ศรีมุงคุณ (2553). ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/341272>
- สิรินทร์ ลัดดาภิรมย์ บุญเชิดชู และมุลินท์ กลิ่นหวล. (2559). กิจกรรมทัศนศึกษาเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการ. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก <http://164.115.41.60/excellencecenter/?p=200>
- สุธีรา คุปวานิชพงษ์. (2563). กลุ่มอาการออทิสซึม (Autistic spectrum disorder). [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก <http://synphaet.co.th/กลุ่มอาการออทิสซึมautistic-spectrum-disorder/>
- สุพัตรา จันทร์สุวรรณ. (2559). ความต้องการการได้รับการช่วยเหลือของมารดาเด็กออทิสติก. *วารสารพยาบาลสาธารณสุข*, 30(3), 16-25.
- (2563). พลังอำนาจของผู้ดูแลเด็กออทิสติก ณ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. *วารสารศาสตร์พระราชและการวิจัยเพื่อสร้างคุณภาพชีวิตในยุค*, 12,(1), 3583-3591.

- สุพิชฌาย์ เพ็ชรสดใส. (2554). ผลของการพัฒนาพฤติกรรมการควบคุมอารมณ์ของบิดามารดาที่มีบุตรวัยรุ่นโดยการให้การปรึกษารอบครัวแนวพฤติกรรมนิยม. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา).
- สุวัชรพร สวयरมณ, เพ็ญภา กุลนภาดล และ ประชา อินัง. (2566). การเสริมสร้างพฤติกรรม การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีบุตรวัยรุ่นด้วยการปรึกษารอบครัวเชิงบูรณาการ. *วารสารการวัดผลการศึกษาสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา*, 40(108), 40-50.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2547). ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนการศึกษาต่อเนื่องสายอาชีพ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โสธิดา ผุฏฐธรรม. (2554). ผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะทางสังคมโดยใช้เทคนิค *Social Stories* ร่วมกับภาพถ่ายสำหรับเด็กออทิสติก. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์).
- อดิชาติ เจริญพาโชค. (2547). การศึกษาสมรรถนะในการบริหารกิจกรรมนักเรียนด้านการจัดการวงโยธวาทิตของผู้ควบคุมวงโยธวาทิตในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษเขต กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ค.ม.บริหารการศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- อรรธรณ มงวงษา. (2565). การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ. [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก https://nurse.pbru.ac.th/th/wp-content/uploads/2020/05/ครั้งที่-4-การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ_compressed.pdf
- อังคินันท์ อินทรกำแหง และ ทศนา ทองลักดี. (2549). รายงานการวิจัยฉบับที่103 การพัฒนารูปแบบสมรรถนะด้านผู้นำทางวิชาการของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยของรัฐเอกชนและในกำกับของรัฐ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัญชลี สารรัตน์. (2551). การพัฒนาทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติก โดยใช้เรื่องราวทางสังคม. *วารสารหลักสูตรและการสอนมหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 32(4), 23-31.
- (2551). การพัฒนาทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติก โดยใช้เรื่องราวทางสังคม. *วารสารหลักสูตรและการสอนมหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 32(4), 23-31.
- อาริสรา ทองเหม และ ประพิมพีใจ เปี่ยมคุ้ม. (2560). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติกที่สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์. *วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ*, 6(2), 21-36.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2545). *ช่วยเหลือลูกออทิสติก คู่มือสำหรับพ่อแม่ผู้ไม่ยอมแพ้*. กรุงเทพฯ: บริษัท ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว จำกัด.
- American Psychiatric Association. (2013). *Diagnostic and statistical manual of mental disorders (DSM-5®)* (5th ed.). Washington, D.C.: American Psychiatric Pub.

- Austin, Patsy C. (1985). *Parent's Attitudes toward Mainstreaming-their Handicapped Children in Preschool Program*. Dissertation Abstracts International.45: 3110-A April.
- Camara, D.M.C. (2003). *Parent Education in Family-Centered Practice with Family of Children with Special Needs*. A Partnership Towards Family Empowerment Retrieved October 20, 2022, from: DAI Database.
- Caplan, S. W. (1957). The effect of group counseling in junior high school boys' concepts of themselves in school. *Journal of Counseling Psychology*, 4(2), 124-128.
- Carbone, V. J., Brien, L., Sweeney-Kerwin, E. J., and Albert, K. M. (2013). Teaching eye contact to children with autism: a conceptual analysis and single case study. *Education and Treatment of Children*, 36(2), 139-159.
- Corey and Gerald. (2004). *Theory and practice of group counseling*. (6thed.). CA: Thomson Brooks.
- (2008). *Theory and practice of group counseling* (7th ed.). Belmont, CA: Cengage Learning.
- (2009). *Theory and Practice of Counseling & Psychotherapy*. (8th ed.). CA: Belmont.
- (2016). *Theory & Practice of Group Counseling*. Ninth edition. Australia: Cengage Learning.
- Corey, M,S., Corey,G. & Corey,C. (2018). *Groups: Process and practice*. (10th ed.). Belmont, CA: ThompsonHigher Education.
- Davies, B., and Ellison, L. (1997). *School Leadership for the 21st Century*. London: Rutledge.
- Deb Keen, Donna Couzens, Sandy Musprall and Sylvia Rodger. (2005). The Effects of a Parent-Focused Intervention for Children with a Recent Diagnosis of Autism Spectrum Disorder on Parenting Stress and Competence. *Research in Autism Spectrum Disorders*, 4(2), 229-241
- Dyer, W. W., and Vriend, J. (1975). *Counseling Technique at work*. Washington D.C.: A.P.G.A.

- Eikeseth, S., Smith, T., Jahr, E., and Eldevik, S. (2002). Intensive Behavioral Treatment at School for 4-to 7 Year Old Children with Autism A 1 Year Comparison Controlled Study. *Behavior Modification*, 26(1), 49-68.
- Erin Eckelberry. (2007). *Using Social Stories With Children With Autism Learning Disability, and ADHD*. Master. (ADHD. Master's Research Project The Faculty of the college of Education, Ohio University).
- Gargiulo and Richard M. (2012). *Special Education in Contemporary Society*. An: Introduction to Exceptionality. Los Angeles : SAGE. Publication Inc.
- Gazda, G. M. (1975). *Group Counseling and Group Procedures*. : Reported of A Survey, Counselor Education and Supervision.
- Harris, S.L. (1994). *Treatment of Family Problems in Autism*. In *Behavioral Issues in Autism*. Schopler, E.; and Mesibov, G.B, editor(s). (pp. 161-175). New York: Plenum.
- Hastings, R. P. and Brown, T. (2002). Behavioural knowledge, causal beliefs, and self-efficacy as predictors of special educators' emotional reactions to challenging behaviours. *Journal of Intellectual Disability Research*, 46,144-150.
- Khamsom, K. (2011). *A study and development of student's competency in peer counseling*. (Dissertation, Ed.D. Counseling Psychology, Srinakharinwirot University).
- Kinnear SH, Link BG, Ballan MS and Fischbach RL. (2016) . Understanding the Experience of Stigma for Parents of children with Autism Spectrum Disorder and the Role Stigma Plays in Families' Lives. *Journal of Autism and Developmental Disorders*.; 46(1), 942-953.
- Lloyd, C., and Cook, A. (1993). *Implementing standards of competence : Practical strategies for Industry*. London: Kogan Page.
- Rao, N.S. (1981). *Conseling Psychology*. New Delhi : Tata McGrow – Hill.
- Schmidt, C. and Stichter, J. P. (2011). A review of parent education programs for parents of children with autism spectrum disorder. *Focus on Autism and Other Developmental Disabilities*, 26(2), 96-104.
- Scissons, E. H. (1993). *Counseling for Results: Principles and Practices of Helping*. California: Brooks/Cole.

- Seevers, R. L., and Jones-Blank, M. (2008). Exploring the Effects of Social Skills Training on Social Skill Development on Student Behavior. *Nation Forum of Special Education Journal*, 19(1), 1-15.
- Shrum Yin Chu. (2007). *Social Stories and Pretend Play for Autistic Children : Enhancing Social Interaction*. Faculty of Social Sciences. Hong Kong Baptist University.
- Siller, M. and Sigman, M. (2002). The behaviors of parents of children with autistic predict the subsequent development of their children's communication. *Journal of Autism and Developmental Disorders*, 32, 77-89.
- The University of Mary Hardin-Baylor. (2022). *What Is Group Counseling*. Encyclopedia of religion. Retrieved from. <http://cths.umhb.edu>
- Urbinner. (2021). *What is Group Counseling? different from giving How about in person counseling*. Encyclopedia of religion. Retrieved from. <https://www.urbiner.com/post/what-is-group-counseling>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ในการตรวจสอบแบบวัดความสามารถผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกและโปรแกรมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

รองศาสตราจารย์ พันตำรวจโทหญิง ดร.สุพรรณ วงษ์ทิม

ประวัติการศึกษา ประด. จิตวิทยาการให้คำปรึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สถานที่ทำงาน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง

ประวัติการศึกษา ปรด. จิตวิทยาการให้คำปรึกษา

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สถานที่ทำงาน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมิทธิรักษ์ จันทรักษ์

ประวัติการศึกษา ประด.พัฒนศึกษา

มหาวิทยาลัยศิลปากร

สถานที่ทำงาน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

ภาคผนวก ข
หนังสือราชการ

ที่ อว ๐๖๔๓.๑๔/๘๕๕



มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงทรีบุรี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๑ กันยายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ พันตำรวจโทหญิง ดร.สุซอรุณ วงษ์ทิม

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
๒. การให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

ด้วยนางสาวอินทอร ประจิดร นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม” โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

- | | |
|--|----------------------|
| ๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลพร กองคำ | ประธานกรรมการ |
| ๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา สุทธิเนียม | กรรมการที่ปรึกษาร่วม |

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าวข้างต้น ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความสามารถ สอดคล้องกับหัวข้อการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งคำแนะนำของท่านจะเกิดประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยของนักศึกษาให้มีคุณภาพและเหมาะสมเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแก้ไขเครื่องมือวิจัยดังแนบมาพร้อมนี้และบัณฑิตวิทยาลัย ขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.นัยนพัต อินจวงจิริกิตต์)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐๒-๔๗๓๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๔

ที่ อว ๐๖๔๓.๑๔/๘๕๖



มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงทริฎฐูจิ

เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๑ กันยายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขออนุมัติคราะห์ให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมิทธิรักษ์ จันทักษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
๒. การให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

ด้วยนางสาวอินทอร ประจิตร นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม” โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

- | | |
|--|----------------------|
| ๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลพร กองคำ | ประธานกรรมการ |
| ๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา สุทธิเนียม | กรรมการที่ปรึกษาร่วม |

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าวข้างต้น ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความสามารถ สอดคล้องกับหัวข้อการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าวเป็นอย่างดี ซึ่งคำแนะนำของท่านจะเกิดประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยของนักศึกษาให้มีคุณภาพและเหมาะสมเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแก้ไขเครื่องมือวิจัยดังแนบมาพร้อมนี้และบัณฑิตวิทยาลัย ขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.นัยนพัศ อินจวงจิริกิตต์)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐๒-๔๗๓๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๔

ที่ อว ๐๖๔๓.๑๔/๘๕๗



มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๑ กันยายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
๒. การให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

ด้วยนางสาวอินทอร ประจิดร นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม” โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

- | | |
|--|----------------------|
| ๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลพร กองคำ | ประธานกรรมการ |
| ๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา สุทธิเนียม | กรรมการที่ปรึกษาร่วม |

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าวข้างต้น ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความสามารถ สอดคล้องกับหัวข้อการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าวเป็นอย่างดี ซึ่งคำแนะนำของท่านจะเกิดประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยของนักศึกษาให้มีคุณภาพและเหมาะสมเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแก้ไขเครื่องมือวิจัยดังแนบมาพร้อมนี้และบัณฑิตวิทยาลัย ขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.นัยนพัส อินจวงจิริกิตต์)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐๒-๔๗๓๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๔

ที่ อว ๐๖๔๓.๑๔/๑๔๔๒



มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๘ ธันวาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อจัดทำวิทยานิพนธ์และเผยแพร่ข้อมูลในรูปแบบวารสาร

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลจันทานนท์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ได้เปิดสอนหลักสูตรวิทยาศาสตร มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา โดยในหลักสูตรนี้กำหนดให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือและเก็บ รวบรวมข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นางสาวอินทอร ประจิตร กำลังจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม” ซึ่งมีความจำเป็นต้อง ทดลองเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ปกครองเด็กออทิสติก เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ตั้งแต่วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๖ - ๑๒ มกราคม ๒๕๖๗ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ จากท่านให้นักศึกษาดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลและเผยแพร่ข้อมูลในรูปแบบบทความที่ตีพิมพ์ในวารสาร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.นัยนพัศ อินจวนจิรกิตต์)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๔

เบอร์ติดต่อนักศึกษา ๐๖๕-๙๘๘๗๘๐๔

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามข้อมูลของผู้ปกครองเด็กออทิสติก

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับท่านมากที่สุด

ตอนที่1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ

☐ 1. ชาย

☐ 2. หญิง

2. อายุ

☐ 1. ต่ำกว่า 30 ปี

☐ 2. 30-40 ปี

☐ 3. 40-50 ปี

☐ 4. มากกว่า 50 ปี

3. อาชีพ

☐ 1. แม่บ้าน

☐ 2. ค้าขาย

☐ 3. ธุรกิจส่วนตัว

☐ 4. พนักงานรัฐวิสาหกิจ

☐ 5. พนักงานบริษัทเอกชน

☐ 6. ข้าราชการ

☐ 7. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

คำชี้แจง คำถามในส่วนที่ 2 แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกโดยขอให้ท่านพิจารณาข้อความต่อไปนี้ว่าตรงกับกรปฏิบัติของท่านมากน้อยเพียงใดโดยไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้อง และกรุณาตอบแบบสอบถามแต่ละข้อต่อไปนี้โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสามารถจาก 1- 5 ระดับ จากน้อยที่สุด ไปมากที่สุด ที่ตรงกับการปฏิบัติท่านมากที่สุดซึ่งแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

5 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกมากที่สุด

4 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกมาก

3 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกปานกลาง

2 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกน้อย

1 หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกน้อยที่สุด

ความสามารถในการปรับพฤติกรรมของผู้ปกครอง เด็กออทิสติก	ระดับความสามารถในการปรับ พฤติกรรมเด็กออทิสติก				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม					
1. ฉันวิเคราะห์พฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง กรีดร้องโวยวายและทำร้ายร่างกายของเด็กออทิสติกได้					
2. ฉันจัดการกับอารมณ์ที่รุนแรงของเด็กออทิสติกได้อย่างเหมาะสม					
3. ฉันจำแนกรู้ความสามารถของเด็กออทิสติกได้					
4. ฉันมีวิธีการในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้นและหาวิธีการช่วยเหลือเด็กออทิสติกได้					
5. ฉันทำนายเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในการปรับอารมณ์และพฤติกรรมของเด็กออทิสติกได้					
6. ฉันวิเคราะห์การคาดการณ์ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้					
7. ฉันวิเคราะห์เกี่ยวกับความผิดปกติของพฤติกรรมความสนใจที่มีลักษณะซ้ำ อย่างจำกัดของเด็กออทิสติก					

ความสามารถในการปรับพฤติกรรมของผู้ปกครอง เด็กออทิสติก	ระดับความสามารถในการปรับ พฤติกรรมเด็กออทิสติก				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
8. ฉันวิเคราะห์ทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะและ อาการของเด็กออทิสติกได้					
9. ฉันแก้ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หรือ ลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กออทิสติกได้					
10. ฉันจำแนกพฤติกรรมของเด็กออทิสติกใน สถานการณ์ต่างๆได้					
ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม					
1. ฉันเชื่อว่าถ้าปฏิบัติกับเด็กออทิสติกในเชิงบวก อาจ ทำให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ดี					
2. ฉันยินดีที่จะเสียสละเพื่อให้การปรับพฤติกรรมเด็ก ออทิสติกประสบความสำเร็จ					
3. ฉันยอมรับข้อผิดพลาดของเด็กออทิสติกได้					
4. ฉันมีความมุ่งมั่นและความพยายามในการฝึกปรับ พฤติกรรมเด็กออทิสติก					
5. ฉันยอมรับความสามารถของพฤติกรรมเด็กออทิสติก					
6. ฉันเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถพัฒนาตนเองได้					
7. ฉันยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นที่มองเด็ก ออทิสติกแตกต่างจากตนเอง					
8. ฉันคิดว่าการว่ากล่าวเด็กออทิสติกด้วยถ้อยคำรุนแรง เป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้					
9. ฉันเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถปรับเปลี่ยน พฤติกรรมได้โดยไม่เป็นภาระ					
ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม					
1. ฉันจะพยายามอย่างเต็มที่ ที่จะไปถึงจุดหมายที่ตั้งไว้					
2. ฉันมุ่งมั่น อดทน ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็ก ออทิสติกให้บรรลุเป้าหมาย					

ความสามารถในการปรับพฤติกรรมของผู้ปกครอง เด็กออทิสติก	ระดับความสามารถในการปรับ พฤติกรรมเด็กออทิสติก				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
3. ฉันลองทำหยาการปรับพฤติกรรมใหม่ๆ แสดงให้เห็นเป้าหมายที่เป็นความสำเร็จเล็กๆ เพื่อไปสู่ความสำเร็จเป้าหมายใหญ่ ๆ					
4. ฉันสร้างแรงผลักดันที่ดีในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก					
5. ฉันตั้งเป้าหมายในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกให้ดีขึ้น					
6. ฉันเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถช่วยเหลือตนเองได้					
7. ฉันเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ด้วยตนเอง					
8. ฉันชื่นชมกับความสามารถของตนเองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก					
9. ฉันฝึกให้กำลังใจตนเองเมื่อเผชิญความทุกข์ยากลำบากในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก					
10. ฉันมั่นใจในความสามารถของตนเองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก					
ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม					
1. ฉันทำตนเองเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กออทิสติก					
2. ฉันฝึกทักษะการปรับลดพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง กรีดร้อง โวยวาย และทำร้ายร่างกายตนเองให้กับเด็กออทิสติกอย่างต่อเนื่อง					
3. ฉันสอนและสนับสนุนให้เด็กออทิสติกกำหนดเป้าหมายในการกระทำกิจกรรมต่างๆ					
4. ฉันให้อิสระกับเด็กออทิสติกในการตัดสินใจทำและเลือก โดยฉันคอยแนะนำ					

ความสามารถในการปรับพฤติกรรมของผู้ปกครอง เด็กออทิสติก	ระดับความสามารถในการปรับ พฤติกรรมเด็กออทิสติก				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
5. ฉันให้เด็กออทิสติกแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง โดยฉัน คอยแนะนำ					
6. ฉันสร้างสถานการณ์และอุปสรรคให้แก่เด็กออทิสติก ในการทำกิจกรรมต่างๆตามพัฒนาการแต่ละช่วงวัย					
7. ฉันสอนให้เด็กออทิสติกเห็นคุณค่าในตนเอง					
8. ฉันสอนให้เด็กออทิสติกรู้จักการควบคุมอารมณ์ของ ตนเอง					
9. ฉันสอนให้เด็กออทิสติกรู้จักเคารพตนเองและผู้อื่น					
10. ฉันสอนให้เด็กออทิสติกรู้จักการเข้าสังคม หรือทำ กิจกรรมร่วมกับผู้อื่น					

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
<u>ครั้งที่ 1</u>	เรื่อง ปฐมนิเทศ และสร้างสัมพันธภาพ	แนวคิดสำคัญของทฤษฎีที่นำมาใช้	ขั้นเริ่มต้นการปรึกษา
ระยะเวลา	วัตถุประสงค์	ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ในลักษณะที่เป็นกลาง คือไม่ดีไม่เลว(neutral-passive) การกระทำต่างๆของมนุษย์เกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอกสุมพร ศรีมุงคุณ (2553) หลักการจัดการปรับพฤติกรรมนี้จึงมักคำนึงถึงความพร้อม ความสามารถและการเข้ารับการปรึกษากลุ่มรวมทั้งให้ผู้ปกครองทำความเข้าใจและทราบข้อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเข้าร่วมกลุ่มและบทบาทหน้าที่ทั้งผู้ให้การศึกษาและผู้ปกครองในการเข้ารับการปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับ	1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคสร้างสัมพันธภาพกล่าวต้อนรับผู้ปกครอง แนะนำตนเองพร้อมชี้แจงวัตถุประสงค์และสร้างข้อตกลงในการเข้ารับการปรึกษากลุ่ม โดยมีข้อตกลงดังนี้ 1.1 ขณะให้การปรึกษากลุ่มสมาชิกไม่ควรพูดแทรก ถ้าต้องการอยากจะพูดต้องยกมือขออนุญาตและได้รับการอนุญาตก่อน 1.2 ปิดเครื่องมือสื่อสาร 1.3 เวลาที่ใช้ในการปรึกษากลุ่ม 1.4 เก็บความลับภายในกลุ่ม 2. ผู้วิจัยกล่าวถึงความสำคัญในการเข้ารับการปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกล่าวถึงความคาดหวังผู้ปกครอง
1.30 ชั่วโมง	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับผู้ปกครอง สร้างความไว้วางใจ บรรยากาศที่ผ่อนคลายแก่สมาชิกในกลุ่ม 2. เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และความสำคัญของการเข้ารับการปรึกษากลุ่มรวมทั้งให้ผู้ปกครองทำความเข้าใจและทราบข้อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเข้าร่วมกลุ่มและบทบาทหน้าที่ทั้งผู้ให้การศึกษาและผู้ปกครองในการเข้ารับการปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับ	การกระทำต่างๆของมนุษย์เกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอกสุมพร ศรีมุงคุณ (2553) หลักการจัดการปรับพฤติกรรมนี้จึงมักคำนึงถึงความพร้อม ความสามารถและการเข้ารับการปรึกษากลุ่มรวมทั้งให้ผู้ปกครองทำความเข้าใจและทราบข้อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเข้าร่วมกลุ่มและบทบาทหน้าที่ทั้งผู้ให้การศึกษาและผู้ปกครองในการเข้ารับการปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับ	

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
พฤติกรรมเด็กออทิสติก 3. เพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับตารางวัน เวลาจำนวนครั้งระยะเวลาสถานที่และวิธี การในการปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม	พฤติกรรมเด็กออทิสติก 3. เพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับตารางวัน เวลาจำนวนครั้งระยะเวลาสถานที่และวิธี การในการปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม	ของบุคคลนั้นได้มาจากการเรียนรู้ ไม่ได้ติด ตัวมาตั้งแต่เกิด พฤติกรรมที่เป็นปัญหาอาจ มีสาเหตุมาจากพันธุกรรมความผิดปกติทาง ชีวเคมี และปรับเรื่องนี้ดียิ่งขึ้น สิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจในการ จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาอันเนื่องมาจาก สิ่งแวดล้อมด้วย การให้การปรึกษากลุ่มตาม ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมุ่งเน้นการพัฒนา พฤติกรรมเป็นการบำบัดที่มีเป้าหมาย เป็น การหาทางออกของปัญหามากกว่ามุ่งเน้น ค้นหาสาเหตุของปัญหา ทำให้ผู้ปกครองเด็ก ออทิสติกสามารถเปิดใจต่อการยอมรับกับ สถานการณ์ที่ขึ้นได้ด้วยตนเองดังนั้นผู้ ให้การปรึกษาจึงจำเป็นต้องเข้าใจที่มาของ	ในการเข้ารับการปรึกษากลุ่มและเปิดโอกาส ผู้ปกครองได้ซักถามข้อสงสัย ขั้นตอนการปรึกษา 1. การสร้างสัมพันธภาพ ในการปรึกษานี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข การฟังอย่างใส่ใจ การตั้งคำถาม การสะท้อน ความรู้สึก การทวนความ การทำให้กระจ่าง และการสรุป โดยดำเนินการ ดังนี้ 1.1 ผู้วิจัยแจกกระดาษให้ผู้ปกครองคน ละ 1 แผ่น โดยให้เขียนชื่อบุคคลหรือดารา ศิลปินที่ตนเองชื่นชอบมาเพียง 1 คน 1.2 เมื่อผู้ปกครองเขียนชื่อบุคคลที่ตนเอง ชื่นชอบเสร็จให้บอกเหตุผลของการเลือก บุคคลนั้นๆ 2. ผู้วิจัยบรรยายถึงความแตกต่างระหว่าง

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
		พฤติกรรม และใช้หลักการเรียนรู้วิธีเปลี่ยน พฤติกรรมของบุคคล ดวงมณี จงรักษ์ (2556: 26) เทคนิคที่ใช้ 1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport) 2. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่า รายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness) 3. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) 4. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection Feeling) 5. เทคนิคการสะท้อนเนื้อหา (Reflection Content) 6. เทคนิคการทำความเข้าใจ (Clarifying) 7. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement)	บุคคลโดยเชื่อมโยงถึงการดำเนินการในข้อที่ 1 หลังจากนั้นให้ผู้ปกครองซักถามและ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม โดยใช้ คำถามปลายเปิด “ผู้ปกครองเคยมีสภาพ ปัญหาในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก อย่างไร” โดยให้ผู้ปกครองแต่ละคนได้พูดถึง ความคิความรู้สึกของตนเองที่มีต่อเด็ก ออทิสติก และเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกัน 4. จากในข้อ 3 ผู้วิจัยขออาสาสมัคร ผู้ปกครอง1 คน ให้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากสภาพปัญหาในการปรับพฤติกรรมเด็ก ออทิสติกจากการขาดความรู้ในการดูแล ไม่มั่นใจตนเองไม่เชื่อในความสามารถของ

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
		8. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging)	ของตนเอง ว่าจะสามารถปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกได้ แล้วส่งผลกระทบต่อตนเองอย่างไร 5. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสะท้อนความรู้สึกเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้บอกถึงความรู้สึกและความเข้าใจของตนเองเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก เกี่ยวกับสาเหตุปัญหาของการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก พร้อมทั้งให้ผู้ปกครองได้ซักถามและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นผู้วิจัยใช้เทคนิคการสะท้อนเนื้อหา และให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้ปกครอง 6. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการทำความเข้าใจการบ้าน โดยสังเกตการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกของตนเองที่ว่า

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			หลังจากการทำกลุ่มครั้งนี้ตลอดจนถึงการทำกลุ่มในครั้งต่อไปขอให้ผู้ปกครองคอยสังเกตตนเองว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับตนเองบ้างแล้วนำกลับมาเล่าให้กลุ่มฟังในการพบกันครั้งหน้า ชั้นยุติการศึกษา ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้กำลังใจแก่ผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก พร้อมถามความรู้สึกถึงการเข้ากลุ่มครั้งนี้และให้ผู้ปกครองช่วยกันสรุปพร้อมเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้ซักถามข้อสงสัยและนัดหมายวัน เวลาสถานที่ในการปรึกษาจากสมาชิกกลุ่มพร้อมกับผู้วิจัยกล่าวชื่นชมให้กำลังใจแก่สมาชิก

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
ครั้งที่ 2	เรื่อง ความรู้ ความเข้าใจในการปรับพฤติกรรม	เทคนิคที่ใช้ 1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport) 2. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness) 3. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) 4. เทคนิคการสะท้อนเนื้อหา (Reflection Content)	ขั้นเริ่มต้นการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ กล่าวทักทายผู้ปกครองพร้อมกับทบทวนการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาและทบทวนการบ้านที่ผู้วิจัยได้ให้ไปในการปรึกษารั้งที่ผ่านมาว่าแต่ละคนมีความรู้สึกละเอียดอย่างไรและเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไร
ระยะเวลา 1.30 ชั่วโมง	วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้ผู้ปกครองได้สำรวจ ความรู้ ความเข้าใจ ของตนเอง เกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก 2. เพื่อให้ผู้ปกครอง สามารถพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้น	5. เทคนิคการทำความเข้าใจ (Clarifying) 6. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection Feeling) 7. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement) 8. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging)	2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์และข้อตกลงของการเข้ากลุ่มการปรึกษา เพื่อการพัฒนาความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกด้านความรู้ ความเข้าใจในการปรับพฤติกรรม ขั้นดำเนินการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ปกครองช่วย

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			สำรวจความรู้ของตนเอง ที่เกี่ยวกับความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก และบทบาทของผู้ปกครองในการปฏิบัติต่อเด็กออทิสติก โดยวิธีการระดมสมอง ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองเขียนสิ่งที่ตนเองรู้และเข้าใจเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก 2. จากข้อ 1 ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองได้ช่วยกันจัดกลุ่มสิ่งที่ได้เรียนรู้ ของผู้ปกครองออกเป็นหมวดหมู่ เช่น ความเข้าใจเรื่องลักษณะ พฤติกรรม อารมณ์ การเรียน ปัญหาและอุปสรรค ในการปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หรือไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก 3. ผู้วิจัยใช้เทคนิคตั้งคำถามให้ผู้ปกครองได้ “บอกถึงข้อมูลที่ได้ โดยส่งผลต่อการพัฒนา

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			ความสามารถของผู้ปกครองอย่างไรบ้าง และมีวิธีการจัดการแก้ไขอย่างไร” พร้อมทั้งผู้วิจัยใช้เทคนิคการสะท้อนเนื้อหาชี้ให้เห็นถึงประเด็นของปัญหาอันเนื่องมาจากการขาดข้อมูล ขาดความรู้ ความเข้าใจ จึงมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการปรับพฤติกรรมของผู้ปกครอง 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการทำความเข้าใจให้ความรู้สาเหตุการเกิดโรคออทิสติกขาดความรู้ ความเข้าใจ หรือข้อมูลไม่สมบูรณ์เรื่องในการปรับพฤติกรรมของผู้ปกครองและทำความเข้าใจหลังจากนั้นผู้วิจัยให้สมาชิกกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น 5. ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองบอกถึงความรู้สึกและแรงจูงใจ หลังจากที่ได้รับความรู้และร่วมกัน

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			สรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ 6. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้การบ้าน โดย การนำสิ่งที่ตนเองได้รับความรู้ในเรื่อง ความ เข้าใจ ลักษณะ พฤติกรรม อารมณ์ การ เรียน และ ปัญหาอุปสรรค หลังจากที่ได้รับ การศึกษาในครั้งนั้นไปสังเกตพฤติกรรมที่ เป็นปัญหาของเด็กออทิสติกว่ามีปัญหา ในเรื่องใดและผู้ปกครองมีวิธีการจัดการ กับพฤติกรรมนั้นอย่างไร แล้วนำกลับมาเล่า ให้กลุ่มฟังในการพบกันครั้งหน้า ชั้นยุติการปรึกษา ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้กำลังใจแก่ผู้ปกครอง ในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก พร้อม เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองถามข้อสงสัยเกี่ยว

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			กับรายละเอียดต่างๆ และนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการเข้ารับการปรึกษากลุ่ม ในครั้งต่อไป พร้อมทั้งกล่าวขอบคุณและ กล่าวสวัสดิ์
<u>ครั้งที่ 3</u>	เรื่อง การยอมรับ	เทคนิคที่ใช้	ขั้นเริ่มต้นการปรึกษากลุ่ม
		1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport)	1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ
		2. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่า รายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness)	กล่าวทักทายสมาชิก พร้อมกับทบทวนการ เข้าร่วมกลุ่มการให้การปรึกษาครั้งที่ 2 และ
		3. เทคนิคการแยกแยะสิ่งที่เป็นปัญหา และ สิ่งที่ไม่เป็นปัญหา (Labeling)	ทบทวนการบ้านที่ ผู้วิจัยได้ให้ไปในการ ปรึกษาค้างที่ผ่านมา
ระยะเวลา	วัตถุประสงค์	4. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning)	2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์และข้อตกลงของ
1.30 ชั่วโมง	1.เพื่อให้ผู้ปกครองมีความเข้าใจของ พฤติกรรมของเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้น	5. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection)	การปรึกษาในครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ปกครอง
		6. เทคนิคการสะท้อนเนื้อหา	ยอมรับทุกสถานการณ์ที่เป็นปัญหาและ อุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
	2. เพื่อให้ผู้ปกครองยอมรับทุกสถานการณ์ที่เป็นปัญหาและอุปสรรค ที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก	(Reflection Content) 7. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging) 8. เทคนิคการทำความเข้าใจ (Clarifying)	ขั้นตอนการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่างๆ โดยให้ผู้ปกครองแต่ละคนได้บอกถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติกที่ตนเองดูแลมาคนละ 1 พฤติกรรม พร้อมให้สมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่มได้เปิดโอกาสแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 2. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการแยกแยะสิ่งที่เป็นปัญหาและสิ่งที่ไม่เป็นปัญหา อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่อง พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติกให้กับผู้ปกครอง 3. ผู้วิจัยใช้เทคนิคตั้งคำถามให้ผู้ปกครองออกสาเหตุพร้อมกับเขียนลงกระดาษที่เตรียมไว้ แล้วจัดกลุ่มตาม

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			สาเหตุตามที่ผู้ปกครองแต่ละคนเขียน และแบ่งกลุ่มให้ช่วยกันคิดวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวแล้วนำเสนอ 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสะท้อนความรู้สึกให้ผู้ปกครองแต่ละคนบอกถึงความรู้สึกเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นที่ไม่เหมาะสมหรือเป็นปัญหาและอุปสรรค จากนั้นผู้วิจัยใช้เทคนิคการสะท้อนเนื้อหาเพื่อให้ผู้ปกครองเข้าใจและยอมรับเด็กออทิสติก พร้อมๆกับใช้เทคนิคให้กำลังใจในการหาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติกขึ้นในอนาคต 5. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการทำความกระจ่างแจ้งพร้อมกับสรุปเพิ่มเติมและให้การบ้าน โดยโดยสังเกตและจดบันทึกเมื่อเด็กออทิสติกมี

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (1-3)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมผู้ปกครองมีความรู้สึก อย่างไรและมีการยอมรับกับพฤติกรรมที่เป็น ปัญหาของเด็กออทิสติกมากหรือน้อยเพียงใด โดยนำวิธีการจัดการปัญหาการยอมรับจาก การปรึกษาในครั้งนี้ไปปรับใช้ แล้วนำกลับมา เล่าให้สมาชิกกลุ่มฟังในการพบกันครั้งหน้า ขั้นยุติการปรึกษา ผู้วิจัยถามถึงความรู้สึกที่ได้จากการเข้ากลุ่ม ปรึกษาครั้งนี้และให้ผู้ปกครองช่วยกันสรุป สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการรับการปรึกษาครั้งที่ 3 เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ซักถามข้อสงสัย และนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการ ปรึกษาในครั้งถัดไป

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (4-5)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
ครั้งที่ 4	เรื่อง คุณค่าของตนเอง	เทคนิคที่ใช้ 1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport) 2. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) 3. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness) 4. เทคนิคการแยกแยะสิ่งที่เป็นปัญหาและสิ่งที่ไม่เป็นปัญหา (Labeling) 5. เทคนิคการทำความเข้าใจ (Clarifying) 6. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection) 7. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement) 8. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging)	ขั้นเริ่มต้นการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพกล่าวทักทายผู้ปกครอง พร้อมกับทบทวนการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาครั้งที่ 3 เกี่ยวกับการยอมรับและทบทวนการบ้านที่ผู้วิจัยได้ให้ไปในการปรึกษาครั้งที่ผ่านมา 2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์และข้อตกลงการปรึกษาเพื่อให้ผู้ปกครองได้ประเมินตนเองโดยภาพรวมในด้านความสามารถ การมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและเกิดความรู้สึกยอมรับนับถือตนเอง
ระยะเวลา 1.30 ชั่วโมง	วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้ผู้ปกครองได้ประเมินตนเองโดยภาพรวม ในด้านความสามารถ ความสำคัญและคุณค่าของตนเอง 2. เพื่อให้ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและเกิดความรู้สึกยอมรับนับถือตนเอง		ขั้นดำเนินการปรึกษา 1. ผู้วิจัยนำกลุ่มสนทนาในประเด็นที่เกี่ยวกับ“คนสำคัญ”โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคการตั้งคำถามผู้ปกครองแต่ละคนว่ามีลักษณะ

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (4-5)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			พิเศษ ความสามารถและสิ่งดีอะไรบ้าง 2. ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองจับคู่และรอฟังคำอธิบาย โดยแจกกระดาษให้ผู้ปกครองคู่ละหนึ่งแผ่น จากนั้นให้พับกระดาษออกเป็นสองส่วน 3. ผู้วิจัยให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดให้ผู้ปกครองนึกถึงข้อดีของตนเองให้ได้มากที่สุด อย่างน้อย 10 ข้อ แล้วเขียนลงบนกระดาษในส่วนแรก หลังจากนั้นให้ฉีกกระดาษเก็บส่วนแรกให้ผู้ปกครองเขียนข้อดีของตนเองไว้ และส่งกระดาษส่วนที่สองให้คู่ของตนเอง เพื่อให้คู่ของตนเองเขียนข้อดีของเราลงบนกระดาษส่วนนั้นในครั้งต่อไป 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการแยกแยะสิ่งที่เป็นปัญหา และสิ่งที่ไม่เป็นปัญหา ให้ผู้ปกครองแต่ละคู่ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในข้อดีที่ตนเอง

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (4-5)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			มี (จับเวลา 10 นาที) พร้อมกับให้ผู้ปกครองในกลุ่มใหญ่ได้รับฟังและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น 5. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการทำความเข้าใจความกระจ่างแจ้งในอธิบายเพิ่มเติม จะเห็นได้ว่าแต่ละคนจะมีข้อดีของตนเองที่แตกต่างกันไป เหมือนกับความสามารถของแต่ละคนที่มีไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกของแต่ละคนที่ไม่ได้มีเหมือนกันแต่สามารถที่จะเรียนรู้เพิ่มเติมเพื่อนำมาพัฒนาความสามารถของตนเองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกได้เพิ่มขึ้น 6. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก ให้ผู้ปกครองแต่ละคนแสดงความรู้สึกและบอกสิ่งที่ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่มในครั้งนี้ พร้อม

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (4-5)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			ทั้งใช้เทคนิคการเสริมแรงให้เห็นคุณค่าในตนเอง 7. ผู้วิจัยให้การบ้าน โดยการจดบันทึกเมื่อผู้ปกครองทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งกับเด็กออทิสติกแล้วเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง แล้วนำกลับมาเล่าให้สมาชิกกลุ่มฟัง ขั้นยุติการศึกษา ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้กำลังใจแก่ผู้ปกครองในการเห็นคุณค่าของตนเอง พร้อมทั้งถามถึงความรู้สึกที่ได้จากการเข้ากลุ่มการปรึกษารั้งนี้และให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการรับการปรึกษารั้งที่ 4 ให้สมาชิกกลุ่มได้ซักถามข้อสงสัย และนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการปรึกษาในครั้งถัดไป

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (4-5)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
<u>ครั้งที่ 5</u>	เรื่อง ชีวิตคิดบวก	เทคนิคที่ใช้ 1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport) 2. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) 3. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่า รายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness) 4. เทคนิคการทำความเข้าใจ (Clarifying) 5. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection) 6. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging)	ขั้นเริ่มต้นการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ กล่าวทักทายผู้ปกครอง พร้อมกับทบทวน การเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาครั้งที่ 4 เกี่ยวกับคุณค่าของตนเองและทบทวน การบ้านที่ผู้วิจัยได้ให้ไปครั้งที่ผ่านมา 2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์และข้อตกลงของ การปรึกษาเพื่อให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้ ทบทวนความคิดของตนเองถึงการเปลี่ยน แปลงตนเอง รู้จักมองโลกในแง่ดี และ ได้รับ ฟังแลกเปลี่ยนเสนอแนะข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ขั้นดำเนินการปรึกษา 1. ผู้วิจัยชวนให้ผู้ปกครองเด็กเงียบและนับ ชีพจรการเต้นของจังหวะ (2 นาที) 2. ผู้วิจัยแจกกระดาษรูปหัวใจให้ผู้ปกครอง คนละ 1 แผ่น
ระยะเวลา 1.30 ชั่วโมง	วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้ผู้ปกครองได้ทบทวนความคิดของ ตนเอง 2. เพื่อให้ผู้ปกครองรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงตนเอง 3. เพื่อให้ผู้ปกครองรู้จักมองโลกในแง่ดี 4. เพื่อให้ผู้ปกครองเข้าใจถึงการมองโลกในแง่ดี ได้รับฟังและแลกเปลี่ยนเสนอแนะข้อคิดเห็น เพิ่มเติม		

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (4-5)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			3. ผู้วิจัยใช้เทคนิคตั้งคำถามกับผู้ปกครองว่า แดดออกดีอย่างไร และฝนตกดีอย่างไร โดยลองคิดหา “ข้อดี” ของทุกเรื่องราวในชีวิตให้เจอ พร้อมกับเขียนลงในกระดาษรูปหัวใจ 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่าง ๆ ให้ผู้ปกครองแต่ละคนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในข้อความที่ตนเองเขียนให้สมาชิกกลุ่มได้รับฟังและแลกเปลี่ยนเสนอแนะข้อคิดเห็นเพิ่มเติม 5. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการทำความเข้าใจความกระจ่างแจ้งอธิบายเพิ่มเติมว่า “ทัศนคติ” เป็นเรื่องสำคัญของชีวิตหลักคิดของเขาก็คือ ถ้าเราไม่ชอบอะไรก็ตาม ให้พยายามเปลี่ยนแปลงสิ่งนั้นให้ได้แต่ถ้ายังเปลี่ยนไม่ได้ เราก็ต้องเปลี่ยนทัศนคติต่อสิ่งนั้น เช่นเดียวกับการที่

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (4-5)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			มองโลกในแง่ดีนั้นเป็นทั้ง“พรสวรรค์” และ “พรแสวง”ใครที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิด ก็ถือว่าเป็นคนโชคดีแต่ถ้าใครไม่มีก็ฝึกฝนได้ 6. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสะท้อนความรู้สึกให้ผู้ปกครองแต่ละคนแสดงบอกความรู้สึกและสิ่งที่ได้รับจากการทำกิจกรรมในครั้งนี้ 7. ผู้วิจัยให้การบ้านโดยการจดบันทึกหากเมื่อผู้ปกครองเจอสิ่งที่ทำให้รู้สึกไม่ดี ไม่สบายใจต่อการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกได้ทบทวนความคิดของตนเอง หรือมองข้อดีกับสิ่งที่เจอแล้วนำกลับมาเล่าให้ สมาชิกกลุ่มฟัง ขั้นยุติการศึกษา ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้กำลังใจแก่ผู้ปกครอง พร้อมทั้งถามถึงความรู้สึกที่ได้จากการเข้ากลุ่มการศึกษานี้และให้ผู้ปกครองร่วม

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (6-7)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			ช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ได้รับในการ ปรึกษาครั้งที่ 5 เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ ซักถามข้อสงสัยและนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการปรึกษาในครั้งถัดไป
<u>ครั้งที่ 6</u>	เรื่อง การสร้างแรงจูงใจให้กับตนเอง	เทคนิคที่ใช้ 1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport) 2. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) 3. เทคนิควิธีการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling) 4. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่า รายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness) 5. เทคนิคการทำความเข้าใจกระจ่างแจ้ง (Clarifying) 6. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection)	ขั้นเริ่มต้นการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ กล่าวทักทายผู้ปกครองพร้อมกับทบทวน การเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาครั้งที่ 5 เกี่ยวกับชีวิตคิดบวกและทบทวนการบ้าน ที่ผู้วิจัยได้ให้ไปในการปรึกษารั้งที่ผ่านมา 2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์และข้อตกลงของ การปรึกษาในครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ปกครอง ได้ ก่อทิสติ กบอกถึงวิธี การพัฒนา ความสามารถที่ตนเองมีอยู่ และเพื่อให้มี กำลังใจในการพัฒนาความสามารถของตน
ระยะเวลา 1.30 ชั่วโมง	วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้ผู้ปกครองบอกวิธีการพัฒนา ความสามารถที่ตนเองมีอยู่ 2. เพื่อให้ผู้ปกครองมีกำลังใจในการพัฒนา ความสามารถของตนเอง		

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (6-7)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
		7. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement) 8. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging)	ขั้นตอนการปรึกษา 1. ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองทุกคนเตรียมความพร้อมก่อนได้เข้ากลุ่มรับการปรึกษาด้วยการทำกิจกรรมฝึกหัดเราระบบ โดยเริ่มจากการฝึกหัดเราระบบเพื่อเคลื่อนไหวร่างกายใน 4 ส่วน ด้วยการเปล่งเสียงต่าง ๆ กัน คือ เสียง "โอ" ทำให้ภายในท้องขยับเสียง "อา" ทำให้ออกขยับขยาย เสียง "อุ" เสียง "เอ" ทำให้ลำคอเปิดโล่ง และช่วยบริหารใบหน้า" เพื่อผ่อนคลาย 2. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม ให้ผู้ปกครองบอกการสร้างแรงจูงใจให้กับตนเองและบอกวิธีการพัฒนา ความสามารถที่ตนเองมีอยู่มาคนละ 1 อย่าง เมื่อได้พบกับ

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (6-7)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			อุปสรรคและสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น ซึ่งมีสาเหตุเกี่ยวข้องกับการดูแลเด็กออทิสติก 3. ผู้วิจัยใช้เทคนิควิธีการเรียนรู้จากตัวแบบ ได้เปิดคลิปวิดีโอ “ครูผู้สอนด้วยหัวใจ” ให้ผู้ปกครองดู เพื่อให้เห็นถึงความพยายาม การฝึกสอนและการดูแลเด็กออทิสติก 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่างๆ โดยให้ผู้ปกครองแต่ละคนเขียนและบอกสิ่งที่เห็นจากในคลิปวิดีโอที่ได้ดูและแบ่งกลุ่มให้ผู้ปกครองร่วมช่วยกันคิดวิเคราะห์เหตุการณ์และสิ่งที่ได้จากคลิปวิดีโอแล้วนำเสนอในกลุ่มใหญ่ 5. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการทำความเข้าใจกระจำแจ้ง เพื่อให้ผู้ปกครองเห็นถึงปัญหาที่แท้จริง พร้อมกับสรุปและอธิบายเพิ่มเติมและใช้เทคนิค

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (6-7)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			นิการให้กำลังใจเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกกลุ่มทุกคนรู้สึกถึงความมั่นใจในการฝึกปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่เป็นปัญหา เพื่อจะปรับเปลี่ยนความคิดพฤติกรรมตนเองก่อให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมาย 6. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเสริมแรงในการให้การบ้านผู้ปกครอง โดยการหาสิ่งที่เป็นแรงจูงใจในตนเองต่อการฝึกปรับพฤติกรรมของเด็กอทิสติกที่เป็นปัญหา แล้วนำกลับมาเล่าให้สมาชิกกลุ่มฟัง ชั้นยุติการปรึกษา ผู้วิจัยใช้ถามถึงความรู้สึกที่ได้จากการเข้ากลุ่มปรึกษาครั้งนี้และให้ผู้ปกครองร่วมช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ที่ได้รับการปรึกษาเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ซักถามข้อสงสัยและนัดหมายวัน เวลา สถานที่ครั้งถัดไป

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (6-7)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
<u>ครั้งที่ 7</u>	เรื่อง แบบอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน	เทคนิคที่ใช้ 1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport) 2. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) 3. เทคนิควิธีการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling) 4. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness) 5. เทคนิคการทำความเข้าใจ (Clarifying) 6. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection) 7. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement) 8. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging)	ขั้นเริ่มต้นการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ กล่าวทักทายผู้ปกครองพร้อมกับทบทวนการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษารั้งที่ 6 เกี่ยวกับชีวิตคิดบวกและทบทวนการบ้านที่ผู้วิจัยได้ให้ไปในการปรึกษารั้งที่ผ่านมา 2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์และข้อตกลงของการปรึกษารั้งนี้ เพื่อให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญการเป็นแบบอย่างที่ดี และเพื่อให้ผู้ปกครองมีแรงจูงใจต่อจากแบบอย่างที่ดีในการพัฒนาความสามารถของตนเอง ขั้นดำเนินการปรึกษา 1. ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองทุกคนเตรียมความพร้อมก่อนด้วยการให้นั่งในท่าสบายๆ ผู้วิจัย
ระยะเวลา 1.30 ชั่วโมง	วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญการเป็นแบบอย่างที่ดี 2. เพื่อให้ผู้ปกครองมีแบบอย่างที่ดีในการพัฒนาความสามารถของตนเอง 2. เพื่อให้ผู้ปกครองมีแรงจูงใจจากแบบอย่างที่ดีในการพัฒนาความสามารถของตนเอง		

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (6-7)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			บอกผู้ปกครองค่อยๆหลับตาให้สติอยู่กับลมหายใจเข้า-หายใจออกทุกขณะเป็นเวลา 3 นาทีแล้วให้ผู้ปกครองค่อยๆลืมตาขึ้น หลังจากนั้นให้แต่ละคนบอกถึงความรู้สึกที่ได้รับ 2. ผู้วิจัยใช้เทคนิคตั้งคำถามกับผู้ปกครองว่าบุคคลแบบใดที่ตนเองต้องการเห็น พร้อมกับผู้ปกครองแต่ละคนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้สมาชิกกลุ่มได้รับฟัง 3. ผู้วิจัยใช้เทคนิควิธีการเรียนรู้จากตัวแบบโดยการเปิดวิดีโอกรณีตัวอย่าง “เมื่อครูเรียกพบผู้ปกครอง” ที่ผู้วิจัยเตรียมไว้โดยบอกว่าขอให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกทุกคนตั้งใจฟังและวิเคราะห์ตามไปด้วย 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่างๆจากคลิปวิดีโอที่ได้ดูพร้อม

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (6-7)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			กับใช้เทคนิคการสะท้อนความรู้สึกให้ผู้ปกครองแต่ละคนแสดงความรู้สึกและบอกสิ่งที่ได้รับจากการดูวิดีโอครั้งนี้ และพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกภายในกลุ่ม 5. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการทำความเข้าใจในการอธิบายเพิ่มเติมว่า“การเป็นแบบอย่างที่ดี”เป็นการสอนที่สื่อให้เห็นโดยตรงจากพฤติกรรมอย่างชัดเจน หากผู้ปกครองเป็นแบบอย่างที่ดี ทำสิ่งดีๆ ต่อหน้าเด็กออทิสติก เด็กออทิสติกก็จะซึมซับสิ่งเหล่านี้ไปทำตาม เมื่อเด็กออทิสติกเติบโตขึ้นก็จะมีคุณลักษณะที่ดีๆ ติดตัวต่อไป 6. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเสริมแรง เพื่อให้ผู้ปกครองรู้สึกอยากเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับ

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (6-7)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			เด็กออทิสติก โดยให้การบ้านผู้ปกครองในการนำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ฝึกปฏิบัติเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กออทิสติกได้ทำตามในพฤติกรรมที่ดีแล้วนำกลับมาเล่าให้สมาชิกกลุ่มฟังในการพบกันครั้งหน้า ขั้นยุติการศึกษา ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้กำลังใจแก่ผู้ปกครองต่อการฝึกปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก พร้อมพูดคุยกับผู้ปกครองถึงเหตุการณ์ของการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็กออทิสติก และร่วมช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ที่ได้รับในการศึกษาค้นคว้าที่ 7 เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ซักถามข้อสงสัย และนัดหมายวันเวลา สถานที่ในการศึกษาในครั้งถัดไป

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (8-9)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
<u>ครั้งที่ 8</u>	เรื่อง การมีทักษะในการปรับพฤติกรรมอยู่ ไม่นิ่งของเด็กออทิสติก	เทคนิคที่ใช้ 1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport) 2. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) 3. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่า รายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness) 4. เทคนิควิธีการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling) 5. เทคนิคการชี้แนะ (Coaching) 6. เทคนิคการทำความเข้าใจ (Clarifying) 7. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection) 8. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging)	ขั้นเริ่มต้นการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ กล่าวทักทายผู้ปกครองพร้อมกับทบทวน การเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาครั้งที่ 7 เกี่ยวกับแบบอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอนและ ทบทวนการบ้านที่ผู้วิจัยได้ให้ไปในการ ปรึกษารั้งที่ผ่านมา 2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์และข้อตกลงของ การเข้ากลุ่มเพื่อให้ผู้ปกครองมีทักษะในการ ปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่ไม่พึงประสงค์ ได้รับรู้ถึงประโยชน์ที่จะได้รับการมี ทักษะการปรับพฤติกรรม ขั้นดำเนินการปรึกษา 1. ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองเตรียมความพร้อม ก่อนด้วยการให้สมาชิกนั่งในท่าสบายผู้วิจัย
ระยะเวลา 1.30 ชั่วโมง	วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้ผู้ปกครองมีทักษะในการปรับ พฤติกรรมเด็กออทิสติกที่ไม่พึงประสงค์ 2. เพื่อให้ผู้ปกครองได้รับรู้ถึงประโยชน์ที่จะ ได้รับจากการมีทักษะการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติก		

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (8-9)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			จึงบอกให้สมาชิกค่อยๆหลับตาให้สติ อยู่กับ ลมหายใจเข้า-หายใจออกทุกขณะเป็นเวลา 3 นาทีแล้วให้ผู้ปกครองค่อยๆลืมตา 2. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่า รายละเอียดต่าง ๆ ให้ผู้ปกครองแต่ละคน บอกทักษะที่ทำให้เด็กออทิสติกอยู่หนึ่งที่ ตนเองพอทราบเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติกมาอย่างละ 1 ข้อ 3. ผู้วิจัยใช้เทคนิควิธีการเรียนรู้จากตัวแบบ โดยการให้ผู้ปกครองดูคลิปวิดีโอ “สื่อส่งเสริม พัฒนาการ กิจกรรมเดินข้ามรั้วแบบก้าวชิดก้าว” 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม “จากคลิป วิดีโอที่ได้ดูสื่อให้เห็นการปรับพฤติกรรมด้าน ใดบ้าง” โดยให้ผู้ปกครองแต่ละคนแสดง ความคิดเห็นจากคลิปวิดีโอที่ดูพร้อมกับการ

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (8-9)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			วิเคราะห์แลกเปลี่ยนความเห็นกับสมาชิกภายในกลุ่ม 5. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการชี้แนะ ให้ผู้ปกครองได้ร่วมทดลองฝึกปฏิบัติกิจกรรม พร้อมกับผู้วิจัยใช้เทคนิคการทำความเข้าใจ อธิบายเพิ่มเติมว่ากิจกรรมนี้ช่วยลดพฤติกรรมอยู่นิ่งของเด็กออทิสติก 6. ผู้วิจัยใช้เทคนิคให้กำลังใจแก่ผู้ปกครองในการฝึกทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกและมอบหมายให้การบ้านผู้ปกครองโดยนำกิจกรรมเดินข้ามรั้วแบบก้าวชิดก้าว ไปฝึกกับเต้อทิสติกเพื่อดูการตอบสนองว่ามีผลอย่างไร แล้วนำกลับมาเล่าให้สมาชิกกลุ่มฟังในการพบกันครั้งหน้า

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (8-9)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			ขั้นยุติการปรึกษา ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองเสนอเหตุการณ์และพฤติกรรมในประเด็นการฝึกทักษะในการปรับพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งของเด็กออทิสติก จากที่ได้รับในการปรึกษาครั้งที่ 8 พร้อมเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ซักถามข้อสงสัย และนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการปรึกษาในครั้งถัดไป
ครั้งที่ 9	เรื่อง การมีทักษะในการปรับพฤติกรรมกรีดร้องโวยวายและทำร้ายร่างกายตนเองของเด็กออทิสติก	เทคนิคที่ใช้ 1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport) 2. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) 3. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness) 4. เทคนิควิธีการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling)	ขั้นเริ่มต้นการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ กล่าวทักทายผู้ปกครอง พร้อมกับทบทวนการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาครั้งที่ 8 เกี่ยวกับการสร้างทักษะปฏิสัมพันธ์ทางการพูดและทบทวนการบ้านที่ผู้วิจัยได้ให้ไปในการปรึกษาครั้งที่ผ่านมา

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (8-9)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
ระยะเวลา 1.30 ชั่วโมง	วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้ผู้ปกครองมีทักษะในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่ไม่พึงประสงค์ 2. เพื่อให้ผู้ปกครองได้รับรู้ถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการมีทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก	5. เทคนิคการชี้แนะ (Coaching) 6. เทคนิคการทำความเข้าใจ (Clarifying) 7. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection) 8. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging)	2. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์และข้อตกลงของการเข้ากลุ่มเพื่อให้ผู้ปกครองมีทักษะในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่ไม่พึงประสงค์ ได้รับรู้ถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการมีทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ขั้นตอนการปรึกษา 1. ผู้วิจัยให้ผู้ปกครองทุกคนเตรียมความพร้อมก่อนด้วยการให้สมาชิกนั่งในท่าสบายๆ ผู้วิจัยจึงบอกให้สมาชิกค่อยๆหลับตาให้สติอยู่กับลมหายใจเข้า-หายใจออกทุกขณะเป็นเวลา 3 นาทีแล้วให้ผู้ปกครองค่อยๆลืมตาขึ้น 2. ผู้วิจัยเทคนิคการตั้งคำถามกับผู้ปกครองว่า “มีสาเหตุใดบ้าง ที่ทำให้เด็กออทิสติก

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (8-9)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			เกิดพฤติกรรมกรีดร้องโวยวาย และทำร้ายร่างกายตนเอง” 3. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่ารายละเอียดต่าง ๆ ให้ผู้ปกครองแต่ละคนบอกถึงทักษะที่ทำให้เด็กออทิสติกไม่กรีดร้องโวยวายและทำร้ายร่างกายตนเองที่ตนเองพอทราบมาคนละ1 ข้อ 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิควิธีการเรียนรู้จากตัวแบบให้ผู้ปกครองดูคลิปวิดีโอ “การควบคุมอารมณ์ของตนเอง” และให้แต่ละคนแสดงความคิดเห็นจากคลิปวิดีโอที่ดู พร้อมกับวิเคราะห์แลกเปลี่ยนความเห็นกับสมาชิกภายในกลุ่ม 5. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการชี้แนะ ให้ผู้ปกครองได้ร่วมทดลองฝึกปฏิบัติกิจกรรมการควบคุม

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (8-9)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			อารมณ์ตนเอง โดยให้แสดงบทบาทสมมติให้รับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น เด็กกรีดร้องโวยวายและขว้างแก้วน้ำลงพื้น น้ำหกเลอะเทอะ ให้เด็กออทิสติกนำผ้ามาเช็ดพื้นให้เรียบร้อย หรืออาจลงโทษเด็กโดยงดกิจกรรมที่ชอบ พร้อมกับผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติมว่ากิจกรรมนี้ช่วยลดพฤติกรรมที่รุนแรงของเด็กออทิสติก 6. ผู้วิจัยใช้เทคนิคให้กำลังใจแก่ผู้ปกครองในการฝึกปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกและมอบหมายการบ้านผู้ปกครอง โดยนำกิจกรรมการควบคุมอารมณ์ตนเอง ไปฝึกกับเด็กออทิสติกเพื่อดูการตอบสนองของเด็กออทิสติกว่ามีผลอย่างไรแล้วนำกลับมาเล่าให้สมาชิกกลุ่มฟังในการพบกันครั้งหน้า

ตารางที่ ค.1 การศึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (10)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			ชั้นยุติการศึกษา ผู้วิจัยถามถึงความรู้สึกที่ได้จากการเข้ากลุ่ม ปรึกษารั้งนี้และให้ผู้ปกครองร่วมช่วยกัน สรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ที่ได้รับในการให้การ ปรึกษารั้งที่ 9 เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ ชักถามข้อสงสัยและนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการปรึกษาในครั้งถัดไป
ครั้งที่ 10	เรื่อง ยุติการศึกษา	เทคนิคที่ใช้ 1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Rapport) 2. เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่า รายละเอียดต่าง ๆ (Permissiveness) 3. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) 4. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement) 5. เทคนิคการให้กำลังใจ (Encouraging)	ชั้นเริ่มต้นการศึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ กล่าวทักทายผู้ปกครองและทบทวนถึงการ เรียนรู้การเข้าร่วมกลุ่มในการปรึกษารั้งที่ 1-9 และแจ้งวัตถุประสงค์ของการปรึกษาใน ครั้งนี้ ชั้นดำเนินการปรึกษา 1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้ผู้รับการปรึกษาเล่า รายละเอียดต่าง ๆ โดยร่วมกันสนทนา
ระยะเวลา 1.30 ชั่วโมง	วัตถุประสงค์ 1. เพื่อสรุปการเข้าร่วมกลุ่ม และทำแบบ ประเมินหลังจากเข้าร่วมการศึกษา เพื่อให้ ผู้ปกครองได้ สำนวณความคิดของตนเอง		

ตารางที่ ค.1 การปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (10)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			ทบทวนและเล่าถึงสิ่งที่ผู้ปกครองแต่ละคนได้ปฏิบัติ ตามแผนและข้อสัญญาที่กำหนดไว้ เล่าถึงความรู้สึกและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังได้รับการปรึกษา 2. ผู้วิจัยใช้เทคนิคให้กำลังใจแก่ผู้ปกครอง เพื่อกระตุ้นให้ผู้ปกครองทุกคนรู้สึกถึงความมั่นใจในการฝึกปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก เพื่อก่อให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมายที่คาดหวังไว้ 3. ผู้วิจัยใช้เทคนิคตั้งคำถาม “ได้อะไรบ้างจากการให้การศึกษาทั้ง 10 ครั้งที่ผ่านมา” และแจกกระดาษรูปหัวใจให้ผู้ปกครองเขียนถึงความรู้สึกดี ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มและความรู้สึกดี ๆ ที่เกิดขึ้น

ตารางที่ ค.1 การศึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก (ต่อ)

ด้านความรู้ ครั้งที่ (10)	เรื่อง/วัตถุประสงค์	เทคนิค/ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	วิธีดำเนินการ
			จากเพื่อนสมาชิกในกลุ่มรวมทั้งประโยชน์ และข้อเสนอแนะต่าง ๆ 4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณและให้ผู้ปกครองทำ แบบวัดความสามารถในการปรับพฤติกรรม เด็กออทิสติก (หลังการทดลอง) ชั้นยุติการศึกษา ผู้วิจัยสรุปการศึกษาทั้ง 10 ครั้งพร้อมทั้ง กล่าวขอบคุณผู้ปกครองทุกคนและยุติ การศึกษา

ภาคผนวก ง

ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม
เด็กออทิสติก

แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติก		ผลการประเมิน				
ข้อ ที่	คำถาม	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่า IOC	แปล ผล
ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม						
1	ฉันวิเคราะห์พฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง กรีดร้องโวยวาย และทำร้ายร่างกายของเด็กออทิสติกได้	1	1	1	1	ใช้ได้
2	ฉันจัดการกับอารมณ์ที่รุนแรงของเด็กออทิสติกได้อย่างเหมาะสม	1	1	1	1	ใช้ได้
3	ฉันจำแนกความรู้ความสามารถของเด็กออทิสติกได้	1	1	1	1	ใช้ได้
4	ฉันมีวิธีการในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้นและหาวิธีการช่วยเหลือเด็กออทิสติกได้	1	1	1	1	ใช้ได้
5	ฉันทำนายเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในการปรับอารมณ์และพฤติกรรมของเด็กออทิสติกได้	-1	1	1	0.67	ใช้ได้
6	ฉันวิเคราะห์คาดการณ์ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้	1	1	1	1	ใช้ได้
7	ฉันวิเคราะห์เกี่ยวกับความผิดปกติของพฤติกรรม ความสนใจที่มีลักษณะซ้ำอย่างจำกัดของเด็กออทิสติก	1	1	1	1	ใช้ได้
8	ฉันวิเคราะห์ทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะและอาการของเด็กออทิสติกได้	1	1	1	1	ใช้ได้
9	ฉันแก้ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หรือ ลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กออทิสติกได้	1	1	1	1	ใช้ได้
10	ฉันจำแนกพฤติกรรมของเด็กออทิสติกในสถานการณ์ต่างๆได้	1	1	1	1	ใช้ได้
ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม						
11	ฉันเชื่อว่าถ้าปฏิบัติกับเด็กออทิสติกในเชิงบวก อาจทำให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ดี	1	1	1	1	ใช้ได้
12	ฉันยินดีที่จะเสียสละเพื่อให้การปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกประสบความสำเร็จ	1	1	1	1	ใช้ได้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม
เด็กออทิสติก (ต่อ)

แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติก					ผลการประเมิน	
ข้อที่	คำถาม	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่า IOC	แปลผล
ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม						
13	ฉันยอมรับข้อผิดพลาดของเด็กออทิสติกได้	1	1	1	1	ใช้ได้
14	ฉันมีความมุ่งมั่นและความพยายามในการฝึกปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก	1	1	1	1	ใช้ได้
15	ฉันยอมรับความสามารถของพฤติกรรมเด็กออทิสติก	1	1	1	1	ใช้ได้
16	ฉันเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถพัฒนาตนเองได้	1	1	1	1	ใช้ได้
17	ฉันยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นที่มองเด็กออทิสติกแตกต่างจากตนเอง	1	1	1	1	ใช้ได้
18	ฉันคิดว่าการว่ากล่าวเด็กออทิสติกด้วยถ้อยคำรุนแรงเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้	1	1	1	1	ใช้ได้
19	ฉันเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้โดยไม่เป็นภาระ	1	-1	1	0.67	ใช้ได้
ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม						
20	ฉันจะพยายามอย่างเต็มที่ ที่จะไปให้ถึงจุดหมายที่ตั้งไว้	1	1	1	1	ใช้ได้
21	ฉันมุ่งมั่น อดทน ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมออทิสติกให้บรรลุเป้าหมาย	1	1	1	1	ใช้ได้
22	ฉันลองทำท่ายการปรับพฤติกรรมใหม่ๆ แสดงให้เห็นเป้าหมายที่เป็นความสำเร็จเล็กๆ เพื่อไปสู่ความสำเร็จเป้าหมายใหญ่ๆ	1	1	1	1	ใช้ได้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม
เด็กออทิสติก (ต่อ)

แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติก					ผลการประเมิน	
ข้อที่	คำถาม	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่า IOC	แปลผล
ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม						
23	ฉันสร้างแรงผลักดันที่ดีในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก	1	1	1	1	ใช้ได้
24	ฉันตั้งเป้าหมายในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกให้ดีขึ้น	1	1	1	1	ใช้ได้
25	ฉันเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถช่วยเหลือตนเองได้	1	1	1	1	ใช้ได้
26	ฉันเชื่อว่าเด็กออทิสติกสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ด้วยตนเอง	1	1	1	1	ใช้ได้
27	ฉันชื่นชมกับความสามารถของตนเองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก	1	1	1	1	ใช้ได้
28	ฉันฝึกให้กำลังใจตนเองเมื่อเผชิญความทุกข์ยากลำบากในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก	1	1	1	1	ใช้ได้
29	ฉันมั่นใจในความสามารถของตนเองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก	1	1	1	1	ใช้ได้
ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม						
30	ฉันทำตนเองเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กออทิสติก	1	1	1	1	ใช้ได้
31	ฉันฝึกทักษะการปรับพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง กริธร้องไห้อาวาย และทำร้ายร่างกายตนเองให้กับเด็กออทิสติกอย่างต่อเนื่อง	1	1	1	1	ใช้ได้
32	ฉันสอนและสนับสนุนให้เด็กออทิสติกกำหนดเป้าหมายในการทำกิจกรรมต่างๆ	1	1	1	1	ใช้ได้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม
เด็กออทิสติก (ต่อ)

แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองเด็กออทิสติก					ผลการประเมิน	
ข้อที่	คำถาม	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่า IOC	แปลผล
ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม						
33	ฉันให้อิสระกับเด็กออทิสติกในการตัดสินใจทำและเลือก โดยฉันคอยแนะนำ	1	1	1	1	ใช้ได้
34	ฉันให้เด็กออทิสติกแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง โดยฉันคอยแนะนำ	1	1	1	1	ใช้ได้
35	ฉันสร้างสถานการณ์และอุปสรรคให้แก่เด็กออทิสติกในการทำกิจกรรมต่างๆ ตามพัฒนาการแต่ละช่วงวัย	1	-1	1	0.67	ใช้ได้
36	ฉันสอนให้เด็กออทิสติกเห็นคุณค่าในตนเอง	1	1	1	1	ใช้ได้
37	ฉันสอนให้เด็กออทิสติกรู้จักการควบคุมอารมณ์ของตนเอง	1	1	1	1	ใช้ได้
38	ฉันสอนให้เด็กออทิสติกรู้จักเคารพตนเองและผู้อื่น	1	1	1	1	ใช้ได้
39	ฉันสอนให้เด็กออทิสติกรู้จักการเข้าสังคม หรือทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น	1	1	1	1	ใช้ได้

ค่าความเชื่อมั่น Reliability แบบวัดความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรม
เด็กออทิสติก

รายด้าน	Reliability
ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม	0.95
ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม	0.93
ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม	0.96
ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม	0.95
ภาพรวม	0.96

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

หัวข้อการพิจารณา	ด้านที่ประเมิน	ผลการประเมิน				
		คนที่	คนที่	คนที่	ค่า	แปลผล
		1	2	3	IOC	
1. ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้
3. ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้
4. ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้
5. ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้
6. ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้
7. ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (ต่อ)

หัวข้อการพิจารณา	ด้านที่ประเมิน	ผลการประเมิน				
		คนที่	คนที่	คนที่	ค่า	แปลผล
		1	2	3	IOC	
8. ด้านการใช้ทักษะในการ ปรับพฤติกรรม	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้
9. ด้านการใช้ทักษะในการ ปรับพฤติกรรม	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้
10. การยุติการให้การปรึกษา	วัตถุประสงค์	1	1	1	1	ใช้ได้
	วิธีดำเนินการ	1	1	1	1	ใช้ได้
	เทคนิคที่ใช้	1	1	1	1	ใช้ได้

ภาคผนวก จ

สำเนาประกาศนียบัตรภาษาอังกฤษ



This is to certify that

Miss Inthuon Prachit

Achieved BSRU English Proficiency Test (BSRU-TEP) level

B2

Given on 13th February 2022

A handwritten signature in blue ink, which appears to read 'Kulsirin', is positioned above the official title of the signatory.

(Assistant Professor Dr Kulsirin Aphiratvoradej)

Director

ภาคผนวก ฉ

แบบตอบรับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ

ที่ สธ ๐๘๒๑.๓๕/๓๐๖๓



สถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา
๑๑๒ ถนนสมเด็จเจ้าพระยา เขตคลองสาน
กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๗

เรื่อง ตอบรับการส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ลงวารสารสถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา

เรียน คุณอินทอร ประจิดร

ตามที่ท่านได้ส่งบทความ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกโดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม” เพื่อขอตีพิมพ์ลงวารสารสถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา นั้น

สถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา โดยกองบรรณาธิการวารสารสถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา ได้พิจารณาบทความของท่านให้ตีพิมพ์ในวารสารสถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒ (กรกฎาคม - ธันวาคม ๒๕๖๗)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายศุภพันธุ์ จักรพันธุ์ ณ อยุธยา)
ผู้อำนวยการสถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา

กลุ่มงานวิจัยและพัฒนา

โทร. ๐ ๒๔๔๒ ๒๕๐๐ ต่อ ๕๔๒๘๖

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ somdetjournal@gmail.com

ภาคผนวก ข

ใบรับรองของคณะกรรมการจริยธรรมในมนุษย์



COA No. 661109

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

1061 ซอยอิสรภาพ 15 ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600 โทรศัพท์ 0 2473 7000 ต่อ 1600-1601 หรือ 1603

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ดำเนินการให้การรับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ที่เป็นมาตรฐานสากล ได้แก่ Declaration of Helsinki, The Belmont Report, CIOMS Guideline และ International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice หรือ ICH-GCP

ชื่อโครงการ : การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการรักษา กลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

เลขที่โครงการวิจัย : 046/66

ผู้วิจัยหลัก : นางสาวอินทอร ประจิตร

สังกัด : สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

วิธีทบทวน : แบบเร่งด่วน (Expedited Review)

รายงานความก้าวหน้า : ส่งรายงานความก้าวหน้าเมื่อเสร็จสิ้นโครงการวิจัยหรือไม่เกิน 12 เดือน

เอกสารรับรอง : โครงการวิจัย หมายเลข 046/66-V.02 และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2566

ลงนาม

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิจจา จิตกริรมย์)

ประธาน

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ลงนาม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารี ฝาสันสินธุ์วงศ์)

กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

วันที่รับรอง : 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2566

วันหมดอายุ : 19 พฤศจิกายน พ.ศ. 2567

ทั้งนี้ การรับรองนี้มีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ (ดูด้านหลังของเอกสารรับรองโครงการวิจัย)

นักวิจัยทุกท่านที่ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ต้องปฏิบัติตามดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงร่างการวิจัยอย่างเคร่งครัด
2. ใช้เอกสารแนะนำอาสาสมัคร หนังสือขอความยินยอม เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้วิจัย แบบสัมภาษณ์ และหรือ แบบสอบถาม ตามที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์เท่านั้น และส่งสำเนาเอกสารดังกล่าวที่ใช้กับผู้เข้าร่วมวิจัยจริงรายแรกมาที่สำนักงานจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน
3. รายงานเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงที่เกิดขึ้น หรือการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมวิจัยใด ๆ ต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ภายใน 5 วันทำการ (แบบฟอร์ม AF 19-01)
4. ส่งรายงานความก้าวหน้าต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ตามเวลาที่กำหนดหรือเมื่อได้รับการร้องขอ (แบบฟอร์ม AF 14-01)
5. หากการวิจัยไม่สามารถดำเนินการเสร็จสิ้นภายในกำหนด ผู้วิจัยต้องยื่นขอความเห็นชอบใหม่ก่อนเอกสารรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ 1 เดือน
6. หากการวิจัยเสร็จสมบูรณ์ผู้วิจัยต้องแจ้งปิดโครงการ ต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ (แบบฟอร์ม AF 15-01)
7. หากมีข้อสงสัยเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา โทร 0 2473 7000 ต่อ 1600-1601 หรือ 1603 อีเมล rec@bsru.ac.th

รายนามผู้วิจัยร่วม โครงการวิจัย หมายเลข 046/66

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลพร กองคำ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา สุทธิเนียม

AF 10-04

	สำนักงานคณะกรรมการวิจัยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
	เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้รับการวิจัย (Information sheet for research participant)

ชื่อโครงการวิจัย: การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษา
กลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ผู้สนับสนุนการวิจัย: ไม่มี

ผู้วิจัยหลัก

ชื่อ นางสาวอินทอร ประจิตร

สถานที่ทำงาน โรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์

หมายเลขโทรศัพท์ ที่ทำงาน 02-411-2899 มือถือ 065-9897-804

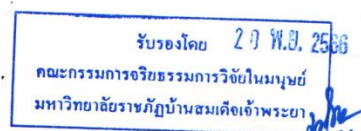
(ที่ทำงานและมือถือ)

ที่ปรึกษา

ชื่อ ผศ.ดร. ชลพร กองคำ

สถานที่ทำงาน สาขาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

หมายเลขโทรศัพท์ มือถือ 081-6964-170



ชื่อ ผศ.ดร.กาญจนา สุทธิเนียม

สถานที่ทำงาน สาขาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

หมายเลขโทรศัพท์ 089-7694989

เรียน ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทุกท่าน

ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เนื่องจากท่านเป็นผู้ปกครองของเด็กออทิสติกในโรงเรียน
อนุบาลจันทยานนท์ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะให้ข้อมูลในการวิจัย ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการศึกษา
วิจัยดังกล่าว ขอให้ท่านอ่านเอกสารฉบับนี้อย่างถี่ถ้วน เพื่อให้ท่านได้ทราบถึงเหตุผลและรายละเอียดของการ
ศึกษาวิจัยในครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยใด ๆ เพิ่มเติม กรุณาซักถามจากทีมงานของผู้ทำวิจัย หรือผู้ร่วมทำวิจัย
ซึ่งจะเป็นผู้สามารถตอบคำถามและให้ความกระจ่างแก่ท่านได้

ท่านสามารถขอคำแนะนำในการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จากครอบครัว เพื่อน หรือคนใกล้ชิดของท่าน
ได้ ท่านมีเวลาอย่างเพียงพอในการตัดสินใจโดยอิสระ ถ้าท่านตัดสินใจแล้วว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้
ขอให้ท่านลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของโครงการวิจัยนี้

เหตุผลความเป็นมา

โรคออทิสติก ในระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา พบว่ามีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเป็นอย่างมากเห็นได้จากรายงาน
การสำรวจอุบัติการณ์กลุ่มอาการออทิสติกของประเทศสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ.2553 ที่พบความชุก 1 : 88
ขณะที่การสำรวจอย่างเป็นทางการของไทยในเด็กอายุ 0-5 ปี เมื่อปี พ.ศ. 2547 พบ 1 : 1,000 (ร้อยละ 0.1)

Version.....Dated.....

1 of...

AF 10-04

โดยคาดว่า ปัจจุบันประเทศไทยมีผู้ป่วยออทิสติกกว่า 300,000 คน ในจำนวนนี้มีผู้ป่วยออทิสติกเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ หรือประมาณ 3 พันกว่าคนที่เข้าสู่ระบบการรักษา และมีเด็กออทิสติกไม่ถึง 200 คนที่มีงานทำ มีรายได้เลี้ยงตนเอง พบนักเรียนและนักศึกษาที่เป็นออทิสติกจำแนกตามสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2559 ดังนี้ โรงเรียนสังกัดสพฐ. 7,133 คน กศน. 203 คน สกอ. 211 คน สข. 61 คน และ สอศ. 19 คน รวม 7,627 คน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2561: 10) เด็กออทิสติกในประเทศไทยส่วนใหญ่มีความบกพร่องของพัฒนาการทางสังคม เด็กออทิสติกมีพหุภาวะที่สมองซึ่งส่งผลต่อการเข้าใจและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กออทิสติกมีการแสดงท่าทางแตกต่างจากคนทั่วไป เช่น ใช้คำพูดในการสื่อสารไม่ได้เมื่อถึงเวลาที่ต้องการสื่อสาร ทำให้ผู้อื่นเกิดปัญหาต่อการทำความเข้าใจ ว่าพวกเขาพูดว่าอะไรและทำให้คนอื่นมักจะเข้าใจผิดในสิ่งที่เด็กออทิสติกนั้นได้สื่อสารออกมา (โสธิตา ฃญฐธรรม, 2554: 3)

ผู้ปกครองเป็นบุคคลที่สำคัญมากกลุ่มแรกที่มีความใกล้ชิดกับเด็กออทิสติกเป็นผู้สนับสนุนและวางรากฐานอันสำคัญยิ่งต่อการเจริญเติบโตทั้งทางร่างกายและจิตใจ ผู้ปกครองจึงต้องมีความรับผิดชอบในการอบรมดูแลเด็กออทิสติก เพื่อจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือการให้เด็กออทิสติกนั้นได้เจริญเติบโตแบบสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนสามารถช่วยเหลือตนเองและปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังนั้นผู้ปกครองเด็กออทิสติกจึงมีบทบาทสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องแก้ปัญหาต่อการพัฒนาความสามารถของตนเองในการปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกแต่ละด้าน ไปในทางที่เหมาะสม ผู้ปกครองบางคนมีความสามารถในการดูแลเด็กออทิสติกที่ควบคุมอย่างจำกัดและยังขาดความรู้ ขาดทักษะในการจัดการกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา บางครั้งพบว่าผู้ปกครองบางคนจัดการกับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกที่ไม่เหมาะสม เช่น ดุด่า และตีเด็กออทิสติกอย่างรุนแรง เป็นต้น วิธีการพัฒนาศักยภาพของเด็กออทิสติกต้องใช้ระยะเวลาและความอดทนเป็นอย่างมาก อุปสรรคที่เกิดจากการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ได้แก่ การที่ผู้ปกครองไม่มีความรู้เรื่องโรคอาการหรือพฤติกรรมของเด็กออทิสติก การที่ต้องฝึกการปรับพฤติกรรมคนเดียวไม่มีคนช่วยเหลือสับเปลี่ยนจึงทำให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่ดูแลเด็กออทิสติกได้ไม่เต็มที่ (สุพัตรา จันทรสุวรรณ, 2559: 18) หากผู้ปกครองได้รับความรู้ความเข้าใจในปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กออทิสติกที่ถูกต้องและเหมาะสม ก็จะสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆของเด็กออทิสติกได้ ผู้ปกครองจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาความสามารถของตนเองในแต่ละด้าน ดังนี้ 1) ด้านทักษะความสามารถของผู้ปกครองในด้านการปรับพฤติกรรม 2) ด้านความรู้ ความเข้าใจถึงวิธีการปรับพฤติกรรม 3) ด้านแรงจูงใจ การสร้างกำลังใจให้กับตนเอง 4) ทศนคติทางบวกต่อผู้ปกครองเด็กออทิสติก ทั้ง 4 ด้านนี้จะช่วยกระตุ้นพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกให้บรรลุผลและสามารถแก้ปัญหาของพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กุลยา ตินตผลาชีวะ, 2553: 69) นอกจากจะเป็นการดูแลรักษาต่อตัวเด็กออทิสติกแล้วยังเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากอย่างหนึ่งของปัจจัยก็คือครอบครัวจะต้องมีความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกได้มีประสิทธิภาพ โดยใช้การบำบัดในหลายรูปแบบต่อการช่วยเหลือซึ่งมีกิจกรรมที่หลากหลายในการฝึกทักษะของครอบครัว โดยการให้การเสริมแรงให้กำลังใจจะช่วยสร้างอารมณ์เชิงบวกให้กับผู้ปกครอง ร่วมมือร่วมใจ อดทนที่จะช่วยปรับพฤติกรรม การแสดงออกของเด็กออทิสติกให้เหมาะสม (ชะไมพร พงษ์พานิช, 2556: 8) หากผู้ปกครองมีความพร้อมในการดูแลเด็กออทิสติกจะส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีและสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในทางตรงกันข้ามหากผู้ปกครองไม่มีความพร้อมในการดูแลเด็กออทิสติกจะส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการที่ล่าช้า (สมัย ศิริทองถาวร, สีนินาฏ จิตต์ภักดี และ จุฬารณย์ สมใจ, 2550: 4-5)

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนการศึกษาพิเศษ จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองเพื่อการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ในโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง โดยการให้การปรึกษากลุ่มตาม

Version.....Dated.....

2 of...

AF 10-04

ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังกล่าว ด้วยเหตุนี้การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกนั้นจำเป็นต้องแก้ไขให้ผู้ปกครองสามารถปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกได้อย่างเหมาะสม เพื่อพัฒนาเด็กออทิสติกร่วมกับผู้เชี่ยวชาญส่งผลให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่เหมาะสมและพร้อมในการเรียนรู้กิจกรรมในหลักสูตรของการศึกษาพิเศษ โดยนำแนวคิดวิธีการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาพัฒนาผู้ปกครองเด็กออทิสติกอย่างมีขั้นตอนเป็นกระบวนการในการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ส่งเสริมให้ผู้ปกครองดำเนินการต่างๆ เพื่อพัฒนาความสามารถในการปรับพฤติกรรมเด็กที่เป็นออทิสติกได้ด้วยตนเอง ในการตัดสินใจวางแผนและการแก้ปัญหาต่างๆ ตลอดทั้งการปรับปรุงพฤติกรรมให้เหมาะสม (จารุวรรณ ก้านศรี, 2550: 4-5)

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

วัตถุประสงค์หลักของการศึกษาในครั้งนี้คือ

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกระหว่างกลุ่มทดลอง ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการดูแลตามระบบปกติของโรงเรียน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

จำนวนผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นผู้ปกครองเด็กออทิสติก ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติกและมีบัตรผู้พิการออทิสติก ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โรงเรียนอนุบาลจันทานนท์ จำนวน 16 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ปกครองเด็กออทิสติก ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติกและมีบัตรผู้พิการออทิสติก ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 14 คน สุ่มชื่อเรียงตามนามเข้าร่วมการวิจัยแล้วใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน โดยกำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง (Corey, Corey, & Corey, 2018: 160)

เกณฑ์การคัดเข้า

1. เป็นผู้ปกครองที่ดูแลเด็กออทิสติกโรงเรียนอนุบาลจันทานนท์โดยตรงมากกว่า 6 เดือน ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นออทิสติก ได้รับการขึ้นทะเบียนจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
2. ยินดีและสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยได้ตลอดเวลาการให้การปรึกษา

เกณฑ์การคัดออก

1. ไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ตลอดเวลาการให้การปรึกษา

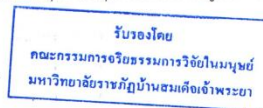
ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก

Version.....Dated.....

3 of...



AF 10-04

วิธีการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

หลังจากท่านให้ความยินยอมที่จะเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะขอสัมภาษณ์และสอบถามเพื่อคัดกรองว่าท่านมีคุณสมบัติที่เหมาะสมที่จะเข้าร่วมในการวิจัยนี้หรือไม่

หากท่านมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือก ท่านจะได้รับเชิญให้มาเข้ากลุ่มรับการปรึกษาวันเวลาที่ผู้ทำวิจัยนัดหมายคือ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในการเข้าร่วมรับการให้การศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก ระยะเวลาที่ท่านต้องมาพบผู้วิจัยทั้งสิ้น 10 ครั้ง และการให้การศึกษาแต่ละครั้งมี ดังนี้

1. ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ และสร้างสัมพันธภาพ ชี้แจงวัตถุประสงค์ รายละเอียดขั้นตอนในการให้การปรึกษาลดจนจบบทบาท กติกา และข้อตกลงบริการ
2. ครั้งที่ (2-3) ด้านการนำความรู้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรม เพื่อให้ผู้ปกครองได้สำรวจ ความรู้ความเข้าใจของตนเอง เกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกและเพื่อให้ผู้ปกครอง สามารถพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้น
3. ครั้งที่ (4-5) ด้านการมีทัศนคติที่ดีต่อการปรับพฤติกรรม เพื่อให้ผู้ปกครองได้ประเมินตนเองโดยภาพรวมในด้านความสามารถ ความสำคัญและคุณค่าของตนเองและเพื่อให้ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและเกิดความรู้สึกยอมรับนับถือตนเอง
4. ครั้งที่ (6-7) ด้านการสร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม เพื่อให้ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาความสามารถที่ตนเองมีอยู่และเพื่อให้ผู้ปกครองมีกำลังใจในการพัฒนาความสามารถของตนเอง
5. ครั้งที่ (8-9) ด้านการใช้ทักษะในการปรับพฤติกรรม เพื่อให้ผู้ปกครองมีทักษะในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่ไม่พึงประสงค์และเพื่อให้ผู้ปกครองได้รับรู้ถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการมีทักษะการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก
6. ครั้งที่ (10) ยุติการให้การศึกษา เพื่อสรุปการเข้าร่วมกลุ่มและทำแบบประเมินหลังจากเข้าร่วมการศึกษา เพื่อให้ผู้ปกครองได้สำรวจความคิดของตนเอง

ความรับผิดชอบของอาสาสมัครผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

เพื่อให้งานวิจัยนี้ประสบความสำเร็จ ผู้ทำวิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากท่าน โดยจะขอให้ท่านปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ทำวิจัยอย่างเคร่งครัด รวมทั้งเข้าร่วมรับการปรึกษากลุ่มเพื่อการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมตลอดจนจบโครงการวิจัย

ความเสี่ยงที่อาจได้รับ

ท่านอาจมีความเสี่ยงเล็กน้อยต่อร่างกาย เนื่องจากการวิจัยเป็นการพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งในการให้การศึกษาแต่ละครั้งจะมีการฝึกทดลองทำกิจกรรม ตัวอย่างเช่น การมีทักษะในการปรับพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งของเด็กออทิสติก จะมีกิจกรรมที่ท่านจะได้ทำคือ กิจกรรมสื่อสารส่งเสริมพัฒนาการเดินข้ามรั้วแบบก้าวชิดก้าว ท่านอาจจะได้รับบาดเจ็บต่อการทำกิจกรรม ทั้งนี้ผู้ทำวิจัยมีวิธีการป้องกันความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นระหว่างดำเนินกิจกรรมดังนี้

1. ผู้ทำวิจัยทำความเข้าใจและสาธิตการทำกิจกรรมให้แก่ท่านอย่างชัดเจน ฝึกปฏิบัติก่อนที่ท่านจะดำเนินกิจกรรม เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่จะเกิดต่อการทำกิจกรรมที่ต้องฝึกปฏิบัติ

Version.....Dated.....

4 of...

AF 10-04

2. ผู้ทำวิจัยคอยดูแลอย่างใกล้ชิดพร้อมกับให้ความช่วยเหลือท่านขณะทำกิจกรรม

ความเสี่ยงที่ไม่ทราบแน่นอน

หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ เกี่ยวกับความเสี่ยงที่อาจได้รับจากการเข้าร่วมในโครงการวิจัย ท่านสามารถสอบถามจากผู้ทำวิจัยได้ตลอดเวลา

หากมีการค้นพบข้อมูลใหม่ ๆ ที่อาจมีผลต่อความปลอดภัยของท่านในระหว่างที่ท่านเข้าร่วมในโครงการวิจัย ผู้ทำวิจัยจะแจ้งให้ท่านทราบทันที เพื่อให้ท่านตัดสินใจว่าจะอยู่ในโครงการวิจัยต่อไปหรือจะขอถอนตัวออกจากโครงการวิจัย

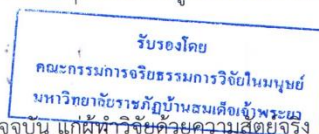
ประโยชน์ที่อาจได้รับ

1. เด็กออทิสติกได้รับการปรับพฤติกรรมจากผู้ปกครองอย่างถูกต้องและเหมาะสม
2. ผู้ปกครองได้รับการพัฒนาความสามารถในการปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. ได้แนวทางสำหรับโรงเรียน ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องนำแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยมไปประยุกต์ใช้เพื่อเสริมสร้างการพัฒนาความสามารถในการปรับพฤติกรรมของผู้ปกครองเด็กออทิสติก

ข้อปฏิบัติของท่านขณะที่ร่วมในโครงการวิจัย

ขอให้ท่านปฏิบัติดังนี้

- ขอให้ท่านให้ข้อมูลของท่านทั้งในอดีต และปัจจุบัน แก่ผู้ทำวิจัยด้วยความสัตย์จริง
- ขอให้ท่านแจ้งให้ผู้ทำวิจัยทราบความผิดปกติที่เกิดขึ้นระหว่างที่ท่านร่วมในโครงการวิจัย
- ขอให้ท่านเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้งที่มีการนัดหมาย
- ขอให้ท่านให้ความร่วมมือระหว่างการทำกิจกรรมในแต่ละครั้งตลอดระยะเวลาที่ท่านอยู่ในโครงการวิจัย



อันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าร่วมในโครงการวิจัยและความรับผิดชอบของผู้ทำวิจัย/ผู้สนับสนุนการวิจัย

หากท่านได้รับอันตรายที่เกิดขึ้นจากการวิจัย ผู้ทำวิจัยยินดีจะรับผิดชอบแก่ท่าน ในกรณีที่ท่านได้รับอันตรายใดๆ หรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับโครงการวิจัย ท่านสามารถติดต่อกับผู้ทำวิจัยคือนางสาวอินทอร ประจิดตร ได้ตลอด 24 ชั่วโมง

ค่าใช้จ่ายของท่านในการเข้าร่วมการวิจัย

ท่านจะไม่มีค่าใช้จ่ายใดต่อการเข้าร่วมการวิจัย เพียงแต่มีสิ่งที่จะต้องรับผิดชอบ ได้แก่ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าเดินทางตามความถี่ที่ท่านได้มาพบผู้วิจัยในแต่ละครั้งที่ได้เข้ารับการปรึกษากลุ่ม ทั้งหมด 10 ครั้ง

ค่าตอบแทนสำหรับผู้เข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี)

ท่านจะไม่ได้รับเงินค่าตอบแทนจากการเข้าร่วมในการวิจัย แต่ท่านจะได้รับอาหารว่างและเครื่องดื่มในการมารับการให้การปรึกษากลุ่มทุกครั้ง ทั้งหมด 10 ครั้ง

Version.....Dated.....

5 of...

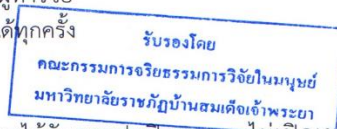
AF 10-04

การเข้าร่วมและการสิ้นสุดการเข้าร่วมโครงการวิจัย

กระบวนการการจัดกิจกรรมจะใช้เวลาในการจัดกิจกรรมทั้งหมด 10 ครั้ง ซึ่งการเข้าร่วมในโครงการวิจัยครั้งนี้เป็นไปโดยความสมัครใจ หากท่านไม่สมัครใจจะเข้าร่วมการศึกษาแล้วท่านสามารถถอนตัวได้ตลอดเวลา การขอถอนตัวออกจากโครงการวิจัยจะไม่มีผลต่อการทำงานของงานของท่านแต่อย่างใด

ผู้ทำวิจัยอาจถอนท่านออกจากการเข้าร่วมการวิจัย เพื่อเหตุผลด้านความปลอดภัยของท่าน หรือเมื่อผู้สนับสนุนการวิจัยยุติการดำเนินงานวิจัย หรือ ในกรณีดังต่อไปนี้

- ท่านไม่สามารถปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ทำวิจัย
- ท่านมีเหตุให้ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ทุกครั้ง



การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของอาสาสมัคร

ข้อมูลที่ท่านนำไปสู่การเปิดเผยตัวท่าน จะได้รับการปกปิดและจะไม่เปิดเผยแก่สาธารณชน ในกรณีที่ผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์ ชื่อและที่อยู่ของท่านจะต้องได้รับการปกปิดอยู่เสมอ โดยจะใช้เฉพาะรหัสประจำโครงการวิจัยของท่าน

จากการลงนามยินยอมของท่านผู้ทำวิจัย และผู้สนับสนุนการวิจัยสามารถเข้าไปตรวจสอบบันทึกข้อมูลของท่านได้แม้จะสิ้นสุดโครงการวิจัยแล้วก็ตาม โดยข้อมูลที่เป็นรูปถ่าย หรือคลิปวิดีโอที่บันทึกขณะทำกิจกรรม หรือข้อมูลอื่นใดของท่านจะถูกทำลายภายในหกเดือน หากท่านต้องการยกเลิกการให้สิทธิ์ดังกล่าว ท่านสามารถแจ้ง หรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยส่งไปที่ นางสาวอินทพร ประจิดรสถาน ที่ทำงาน โรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์

หากท่านขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม อย่างไรก็ตามข้อมูลอื่น ๆ ของท่านอาจถูกนำมาใช้เพื่อประเมินผลการวิจัย และท่านจะไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมในโครงการนี้อีก ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลของท่านที่จำเป็นสำหรับใช้เพื่อการวิจัยไม่ได้ถูกบันทึก

สิทธิของผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

ในฐานะที่ท่านเป็นผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย ท่านจะมีสิทธิ์ดังต่อไปนี้

1. ท่านจะได้รับทราบถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้
2. ท่านจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับระเบียบวิธีการของการวิจัยรวมทั้งขั้นตอนและกิจกรรมกลุ่มในการวิจัยครั้งนี้
3. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงความเสี่ยงและความไม่สบายที่จะได้รับการวิจัย
4. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงประโยชน์ที่ท่านอาจจะได้รับการวิจัย
5. ท่านจะมีโอกาสได้ซักถามเกี่ยวกับงานวิจัยหรือขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
6. ท่านจะได้รับทราบว่าการยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ท่านสามารถขอถอนตัวจากโครงการเมื่อไรก็ได้ โดยผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยสามารถขอถอนตัวจากโครงการโดยไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น
7. ท่านจะได้รับเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยและสำเนาเอกสารยินยอมที่มีทั้งลายเซ็นและวันที่
8. ท่านมีสิทธิ์ในการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยหรือไม่ก็ได้ โดยปราศจากการใช้สิทธิพลบังคับ ช่มชู้ หรือการหลอกลวง

Version.....Dated.....

6 of...

AF 10-04

หากท่านไม่ได้รับการชดเชยอันควรต่อการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นโดยตรงจากการวิจัย หรือท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามที่ปรากฏในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กทม. 10600 โทร 02-4737000 ต่อ 1603 หรืออีเมล rec@bsru.ac.th

ขอขอบคุณในการร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

.....ลงนามผู้ทำวิจัย
(นางสาวอินทอร ประจितร์) ชื่อผู้ทำวิจัย ตัวบรรจง
วันที่เดือน.....พ.ศ.....

Version.....Dated.....

7 of...

AF 10-06

	สำนักงานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
	เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย (Informed Consent Form)

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการปรับพฤติกรรมเด็กก่อกวนตึก โดยการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

วันให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว.....

ที่อยู่.....

ได้อ่านรายละเอียดจากเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยวิจัยที่แนบมาฉบับวันที่

..... และข้าพเจ้ายินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยโดยสมัครใจ

ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยที่ข้าพเจ้าได้ลงนาม และ วันที่ พร้อมด้วยเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมให้ทำการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ระยะเวลาของการทำวิจัย วิธีการวิจัย อันตราย หรืออาการที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัย โดยวิธีอื่นต่าง ละเอียด ข้าพเจ้ามีเวลาและโอกาสเพียงพอในการซักถามข้อสงสัยจนมีความเข้าใจอย่างถี่ถ้วนแล้ว ข้าพเจ้าได้อ่าน คำถามต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ

ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะบอกเลิกเข้าร่วมในโครงการวิจัยเมื่อใดก็ได้โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลและ การบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนี้ จะไม่ส่งผลต่อการรักษาโรคหรือสิทธิอื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าจะพึงได้รับต่อไป

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะเมื่อได้รับการ ยินยอมจากข้าพเจ้าเท่านั้น

ผู้วิจัยรับรองว่าจะไม่มีการเก็บข้อมูลใด ๆ เพิ่มเติมหลังจากที่ข้าพเจ้าขอยกเลิกการเข้าร่วม โครงการวิจัยและต้องการให้ทำลายเอกสารและ/หรือ ตัวอย่างที่ใช้ตรวจสอบทั้งหมดที่สามารถสืบค้นถึงตัว ข้าพเจ้าได้

ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะตรวจสอบหรือแก้ไขข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าและสามารถยกเลิก การให้สิทธิในการใช้ข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าได้ โดยต้องแจ้งให้ผู้วิจัยรับทราบ

ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่าข้อมูลในการวิจัยของข้าพเจ้าที่ไม่มีการเปิดเผยชื่อ จะผ่านกระบวนการต่าง ๆ เช่น การเก็บข้อมูล การบันทึกข้อมูลในแบบบันทึกและในคอมพิวเตอร์การตรวจสอบ การวิเคราะห์ และ การรายงานข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นและมีความเข้าใจดีทุกประการแล้ว ยินดีเข้าร่วมในการวิจัยด้วยความเต็มใจ จึงได้ลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมนี้

.....ลงนามผู้ให้ความยินยอม

(.....) ชื่อผู้ยินยอมตัวบรรจง

วันที่เดือน.....พ.ศ.....

AF 10-06

ข้าพเจ้า ☐ ยินยอม
☐ ไม่ยินยอม

ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัย
 อย่างละเอียด ให้ผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยตามนามข้างต้นได้ทราบและมีความเข้าใจดีแล้ว พร้อมลงนามลง
 ในเอกสารแสดงความยินยอมด้วยความเต็มใจ

.....ลงนามผู้ทำวิจัย

(นางสาวอินทอร ประจิตร) ชื่อผู้ทำวิจัย ตัวบรรจง

วันที่เดือน.....พ.ศ.....

รับรองโดย
 คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

.....ลงนามพยาน

(.....) ชื่อพยาน ตัวบรรจง

วันที่เดือน.....พ.ศ.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย	นางสาวอินทอร ประจิดร
วันเดือนปีเกิด	21 เมษายน พ.ศ. 2540
สถานที่เกิด	จังหวัดนครราชสีมา
E-Mail	intuonprajit@gmail.com
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2559 - 2563	ปริญญาตรี: คณะครุศาสตร์ สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ. 2563 - 2566	ปริญญาโท: หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการปรึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์
ตำแหน่ง	ครูสอนการศึกษาพิเศษ